

[illegible]

غله کند چنانچه را بنویسد بر روی پند و در میان بندها آن غله
برود هفتم آنکه هر آن زنی که در زان و پا و دست و پند و پند و پند
و بر آن چوب این عورت بنده در حال بنده شدیم آنکه اگر در صحنی را در باز
در میکنند و زمین را می برد این نامها را بنویسد و در میان ما نریز و کران
حکم کند و آنجا که گرد آب باشد بنده در مغرمان خدا بنقل آب از آن
موضع بر کر و دهنم آنکه این نامها را بنویسد و در چغنه که گمان مند و شیر را بر
دهنم آنکه اگر حاجتی دارد و در کعبه نماز بگذارد و این نامها را بنویسد و یا
نخه اند شمع آرد و خدای تعالی بخت او بر آرد باز و دهنم آنکه بر که این
نامها در حرب باشد مقصور بود و پنج گز به بوی نر آرد و از ده آنکه
این نامها را بخواند و با خود دارد و چشم او را در نظر علم خلاصی محترم و
عمر نر باشد سینه دهنم هر که این نامها را بر خود دارد پیش امر با ملوک
سلاطین او را عزت بود چهارده دهنم هر که این نامها را بر خود صاحب
تب بنده در زمان صیحه باشد یا نر دهنم آنکه آدمی یا اسب را بکسر گرفته
باشد این نامها را بنویسد و بنویسد تا بخورد و شفا یابد شانزده دهنم آنکه در
کشت موش زحمت میدهد این نامها را بنویسد و در زبان دو سگوره
کند و در چهار گوشه کشت و دفن کند بر طرف کرد دهنم این نامها را
در کاغذ بنویسد و در کشت دفن کند کرم و موش و پنج کوفه گزند و زبان
نرساند نر دهنم این نامها را در سفال آب نر سیده بنویسد و در میان
غله نهد کرم نخورد و غله کنده نشود اگر چه آب در چاه در این نامهای
اینست بسم الله الرحمن الرحیم یٰمُحَمَّدُ کُنْ لَنَا کَشْفُ
طَبِیْوُنْشُ اَذْرُ قَطِیْوُنْشُ کَشْفُ طَبِیْوُنْشُ
لَشْ بِبِیْ اِسْمِ کَلْبِیْ قَطِیْوُنْشُ وَ عَلَی اللّٰهِ تَدْنِ
السَّیِّئَاتِ وَ مِنْهَا جَابِیْ وَ عَلَی اللّٰهِ عَلَی خَیْرِ خَلْقِیْ مُحَمَّدٌ وَ اَلِ
اِجْمَعِیْنَ بِرَحْمَتِکَ یا اَرْحَمَ الرَّاحِمِیْنَ نَزْعِدْ کَرِیْمُکَ یَا وَیْلَ
بِرْدِیْنَ جَاءَ بِرْکَمِ رُوزِ شَعْبِیْ جَاءَ بِرْکَمِ رُوزِ شَعْبِیْ جَاءَ بِرْکَمِ

[illegible]

[illegible]

سید

نزارد و سرور در این آن نگه دارد و برین از در میان آید
بند و اندامین طور ادوار زده مرتبه در آن نگه دارد و سرور
صورت پذیر گشته در مقام اینم کثیر بنده و در آن نگه دارد
بعد از آن بطول و بیرون میزند و در آن نگه دارد
و در آن گذراند و آن در مقام این نگه دارد و در آن نگه دارد
شاه میر مرتبه شاه در آن نگه دارد و در آن نگه دارد
شاه میراچی بکرم رتن در آن نگه دارد و در آن نگه دارد
لتنایچه یا آتشی از آن بکرم حکم الهی کا
منجه رتن کا افتاب و ماه در رتن کا شهاب و تاب
یون چوب کیا چون سواران در آن نگه دارد و در آن نگه دارد
آر سون صفت بین شاه کی در آن نگه دارد و در آن نگه دارد
لی جمهور رتلی پنجم اسرار و تهنیت بکرم حکم الهی کا
تو ن بکرم بین منجه رتن کا در رتوبه و در آن نگه دارد
منجه بن نه منجه کی کا در تهنیت بکرم حکم الهی کا
سویای میران منجه میر می کا اسرار و در آن نگه دارد
نخن منجه بی اسیر در آن نگه دارد و در آن نگه دارد
بن تیل دیو آلیونه بلی بن روت بکرم آلیونه بکرم
یون چوب یا اول اختر بنا بن چوب چوبی تر بکرم آلیونه
بنا جن تهنیت و رتن بکرم تهنیت بکرم تهنیت بکرم
بکرم لکی در تهنیت بکرم تهنیت بکرم تهنیت بکرم
پیرا آتشی سواری کا در آن نگه دارد و در آن نگه دارد
شاه بن دکر آلیونه کرم تهنیت بکرم حکم الهی کا
نخن تهنیت بر پای داغ بکرم تهنیت بکرم آلیونه
یون دکر لکلیا منجه بکرم تهنیت بکرم حکم الهی کا

669

[illegible]

جیکوئی ولی پور ویا سبکوئی پور
جس پھو ویا اس موٹ ویا
جی غوث قطب ویا بری ویا
سی پی اندر ویا کور سری ویا

پاچت شاہ سلطان ہی ویا تاکہ ویا سری

کل من علیہا مان ہی ویا جیکوئی حکم الہی کا
منجھ ہون دیو مشعو ویا تاکہ ویا او ہون
غنتہ درکی ویا سون ویا جیکوئی حکم الہی کا
ہو نا لیکن تم دکہ لیکن اسم کرو ویا تاکہ ویا غوث ہی غوث
نشین سنسار ویا تاکہ ویا جیکوئی حکم الہی کا
ہیو ویا تاکہ ویا قیامت لکھ ویا جیکوئی حکم الہی کا
سرور میرا دہلی کا ویا تاکہ ویا ان کتا ویا جیکوئی حکم الہی کا
جیکوئی حکم الہی کا تاریخ ویا تاکہ ویا سوال پور ویا

خودین مدت ویا ویا جیکوئی حکم الہی کا
ابرع سون ویا سال ہی ویا تاکہ ویا کون ویا شعل ہی ویا
رہلت کئی اس حال ہی ویا جیکوئی حکم الہی کا
بیار کران رنجہ بود ویا حال ویا جیکوئی حکم الہی کا
دوہرہ مکہ آیتہ ویا حال ویا جیکوئی حکم الہی کا
سلاکون دی ویا جیکوئی حکم الہی کا
اور ویا ہی تاکہ ویا جیکوئی حکم الہی کا
چاند کون لکھا کران ویا ویا جیکوئی حکم الہی کا
صفت ویا قیامت اس وقت ویا جیکوئی حکم الہی کا
تریت آیتہ ویا جیکوئی حکم الہی کا

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

احوال کا حال اور مظاہر آشپاہ ہوں قندیں اپنی
 حسیہ مظاہر ہر شکاۃ توفیق عینہ ریاضا ندی ہی نامہ
 کہہ شہر و لایہ ہوں شاہ عالمی ہر حسیہ مظاہر
 تیرے ہی پر کا شمار ہوں تیرے ہی پر کا شمار ہوں
 ہر ایک نامہ اور ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ
 ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ
 ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ ہر ایک نامہ

من عروق القلب سرطانی و آریک

مجلسه اول

نشره در حیات او و از او است که در این کتاب

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

باب الفوائد والآثار التي حصلت من هذه الأبحاث

وہاں کے مسیحی، یعنی انگریزوں نے یہاں ایک عمارت بنوائی

عن أبي جعفر عليه السلام قال: من لم يزل يقرأ سورة الفاتحة لم يزل يقرأ القرآن كله.

وَالْحَبِيبُ الرَّحِيمُ

تعلیٰ الودود و اعیان مائی علی و من یزید علیا و یکتا علیا ۱۷

الحسين بن علي بن أبي طالب عليه السلام

فأما قوله فثم العلم بالدين فكيف هو وكيف لا يستدل

وکل من علیها فانی و خانی بقایای مظلوم آزادی را در دست میگیرم

این کتاب در سال ۱۳۰۲ خورشیدی در تهران چاپ شد و در سال ۱۳۰۳ خورشیدی در تبریز چاپ شد.

تحتوي هذه المجلدات على ما يلي:

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or date, located at the bottom of the page.

[illegible]

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or name, appearing as a scribbled line across the bottom of the page.

[illegible]

016

[illegible]

[illegible]

۱۳۰۰

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کمی و بنیاد برین است

روایت از...

شاه اسماعیل...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

تجربہ و معائنہ

1941/1942

1940

22

42414

۱۰۴

المجلس الأعلى للدراسات الإسلامية

1954

وہم کہ ہم نے یہ سب کچھ کیا ہے

24

۱۳۰۲

مجلس شورای ملی

[illegible]

ویناں لے ویاں دھماں

والتحقيق في هذه المسألة

2025/11/20

مكتبة

۱۰۹۳۲

46/10/2012

...
...
...

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

1997

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

٢٠٠٠

2000

10/10/10

تاریخ

از جمله افعال و اشیا که در این کتاب مذکور است

در خصوص این امر که در صورتی که در این صورت در این صورت

مجلس کتابخانه و خطاطی و اسناد

[Faint handwritten text at the bottom of the page]

تاریخ: ۱۳۰۲/۱۲/۱۵

سازمان بهرین و خیر بجان میبردند

میلروید اور بیجا فتنہ ادا کر کے

عنه ابرق طعمه سراسیمه و فیض و نهایی و الی

وہو کہ وہ اپنے آپ کو وہی جانتے ہوئے اس کی طرف سے

12. 12. 1954

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 3, 1861. It is a copy of the original, and is signed by the President.

[illegible]

کتابخانه عمومی کالج اسلامی ایران

فائدہ اٹھانے کے لئے اور وہ اس کے لئے

10. *Schizanthus molle* (L.)

الحاج محمد بن اسماعيل بن الحسين بن علي بن ابي طالب

2-4-1972 04:22:00

فوقاً منسوب است و غیره

100

150/27, 28

تاریخ ۱۳۰۲

Handwritten signature

والتابعين له في الدين والسياسة

در صورت لزوم از این کتاب استفاده کنید

...
...
...

سید الشهدا و ائمه اطهار علیهم السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

درین شهر اولیادیم، و در روز و...

المادة ١٠٠ من قانون العمل رقم ١٢٠ لسنة ١٩٤٨

[illegible]

عَلَّمَكَ مَا لَمْ يَكُن تَعْلَمُ

مجلس شورای اسلامی

وہابیہ کے بارے میں

2nd Div. of the 1st Regt.

وكان غزوهم من قبل المومنين

کتابخانه عمومی

المجلد الثاني

مجلس شورای ملی
روز شنبه ۱۳۰۲

سابقہ کی طرح یہ سب کچھ ایک ہی جگہ پر لکھا گیا ہے۔

الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم

الشيخ محمد بن علي بن الحسين

و ما هو من الحبيب شيئا و ما
من خالتي و ما من محمد

والله اعلم بالصواب

روایت محمد بن یونس

میں نے اس کی طرف سے کوئی جواب نہیں دیا۔

[illegible]

و اما در این مورد که در این کتاب مذکور است

وہاں سے لوگوں کو سبکدوش کیا۔

بسم الله الرحمن الرحيم

پیش از این در این کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

وہو اللہ عزوجل کے ہاتھ میں ہے

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

Землеустроительного

کتابخانه و مرکز اسناد و اطلاعیه

تمت

و انرا بکار بست و از کتب درشت

و از این کتاب و مکتوبها

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر

افند خبانه شرمین و یار و یار

1990

2002-03-14

۲۶ دین

مجلسه ششم

وہ نادر و نفیس ہے

7/10/1947

1947

22-10-1940

کتابخانه عمومی

المجلد الثاني

...
...
...

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الصالحين

در تاریخ ۱۳۸۵/۰۵/۰۵

منہ جی کو آواز دے

...the ...

بسم الله الرحمن الرحيم

عبداللہ بن عمر رضی اللہ عنہما

15/11/1962

كامله

سید کا فرمود کہ ان لوگوں کو

شکریہ و تحقیر و غیرہ

[Faint handwritten signature]

2021/03/05

[illegible]

المجلس الأعلى للدراسات الإسلامية
بجامعة القاهرة

3. 2000年12月1日

وہابیہ کی تاریخ و ترقی

من تأليف عالم عبقري / العربي

شاه قاجار و عثمانيه
در ايران و ايرانيه

1945-1946

مجلس الشورى

المادة ١٠٠

[illegible]

[illegible]

اینکه در این کتاب در بیان اینها
توجه داشته باشند

م بلکه فرموده آن است که در این
کتاب در بیان اینها

توجه داشته باشند که اینها در میان
راعی معشوق و معشوقه که تا بهر یکدیگر از محبت و
محبت به کار دارند و تا کی بود از زمان جدا ماندن و دوری

فقد انزل الله القدر بنظر الشیخ محمد بن نظام الدین ابو الوفاء قدس سره

مولانا حاجی راجه سیار که سر مشهور در بیان علی الدوام که کمال است در بیان

الدوام و التمسک فی الایام و الاوقات بطوریکه در بیان هر یک از اینها

در هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

و التمسک بطوریکه در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

نویسند و در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

یکبار از اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

و نظام بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

گفت که اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

باین معاد میاید و در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

نویسند از اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

که اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

و اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

نویسند از اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

که اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

و اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

نویسند از اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

که اینها که در بیان هر یک از اینها که در بیان هر یک از اینها

میان بی چاند چهره کوی المیایان

در آینه آینه آینه آینه آینه

نه تیغ تا و نه صفا تا و نه عالم

نه دنیا تا و نه آخرت تا و نه عالم

در تمام عالم بخت آید و بخت آید و بخت آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

بخت می آید و بخت می آید و بخت می آید

CC-10310286 Kirkpatrick, William (c. 1900-20)

[illegible]

طالما انصرفت عباد الله في الدارين مع بعض معني در ملك قنوني باده روايت در مورد بندگان
بجواب اينها بشارت است باريك کرده است مع امر او از نور انجم است بشارت که

در حدیث معتبره و باطنی از انوار

و روح است طبعیت روح همان و طبیعت نفس جلالت و شرف
نور البدن و اصل کفایت که اندیشه که اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
که هر که اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
انگاز فلک الحی و الحیات کفایت اندیشه اندیشه و کفایت اندیشه اندیشه
یاد و غرض و شرف اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
و کرامت اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
موت تن و طلب اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
بجان الله اعتبار و اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
جان طلب موت جان طلبیدن در سلوک صوابان و غرض اندیشه
حدیث موت و قبل است موت و اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
نزد شمع و بیامیزد و او با شرف اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
انتم بگویند می شود به این فکر تو قدر استوی بیامیزد به بیروان
که او بگوید شمع و روی خود را اندیشه اندیشه به پای می و بیامیزد
می رود اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
و در همان قدر که اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
پیرا که طبعی که اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
احلها فتظلموها و لا تمنعوا لهم احلها اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
پیرا که اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه
پیرا که اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه اندیشه

703

عذابت وقد تزلزلت نور قد تجلت وصف وقد حلت
قد الحديت بقدر ما عتاد مع ما كدر من العشق والفرح
التي تباين في الأدب والالهام حيث أن العلم الحقيقي لا يكتسب
إلا بالعلماء بالادراك تطلقون لا يكتسب إلا بالغيره
بل قد أريد في الأدب أن يقول له لا يكون الاستبرك قالو
بل عالم الكرام عالم الكثرة عالم الأبرار من تقوم مدونيت
بيدي وتحت قديم روي فتعول كما يدين لهذا المهور
الحق ليس هذا إلا كذا رأيت وفي بيتي رأيت الحق
سبح الذي لهذا الفان الذي وأيا سره بيت قد ريت
عسى إلا أن في نفسي وتليد وروح وسهم وبصره وليس له
ويده يرطم كل الظلمت لم يغتصب لنفسه لا هو إلا أن ولا غير
تجلىة ذات رأيت وفي نور ما تجلوا صفات رأيت وفي
بالن صوره الامر فقط مناب تجليته الاصل يحون
وتجليته الاخر ما حون ان يلائف العلماء وحكم فاهم عار
رعا كوا والعلابية طاهر وما طن يكون ما في رأيت
كم تاروز محتر كنادي ندام ما ظهوري شريكه طراغ قول ان
طراغ ما يتغير وعلل تود بتر كاري ندام ما من تن شوم توجها
منه ما دمر ما من وتود بتر كاري ندام ما اعلم هذا عظام
رحما فخر وبقا روي باور روي وجود وحسن نفس

اسم صاحب بیرونه الله معلوم مقام ملکوتی است و صلوات الله علیه

جید با اندکی تلویح او کلام او میخنداند و علم و شیخ گداز
 ببارت و بهیچ نه پیدا و پیدار فهم من علم در بلاد زمین و وصف
 در دیار و در ره و در حق و در حق و در حق و در حق و در حق
 و نوبت در نو محمدی که در معنی و در معنی و در معنی و در معنی
 در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت
 و طلمات هم نور خود میسپارد و در طلمات و در طلمات و در طلمات
 من العمل انکم یک شای دو نظریه صورت در سفر الکربا کانی
 بدستار و الحاق داود و الکربا و در شمس و در شمس و در شمس
 چنانکه ما و پیر و خلق مبارکی دادند که در اعتبار نیاید
 مشهور تحت افتاب جبر است و در صورت و در صورت و در صورت
 نیک و بد از روز از است و در باران و در باران و در باران
 نه و در روز از افتاد کافور خود و در روز از افتاد کافور خود
 بحسب و الناس علی ما انعم الله من فضله و الک فضل الله
 بوقت من نشاء و الله و الفضل العظیم که شایسته است از امیر
 اما لوت شیر خدا و لوت زینب و لوت زینب و لوت زینب و لوت زینب
 و در حق و در حق و در حق و در حق و در حق و در حق
 راه از اند مردان و در اند مردان و در اند مردان و در اند مردان
 عفو احسن و انش عفو عفو و عفو عفو و عفو عفو و عفو عفو

شده بیند فال کس را که در این دنیا گویند و در شریعت هر عملی را
که حق و در طریقت به حق و بلا تشبیه با ظهور بر نفس نور و حقیقت
و اندر شده در هم شوند حدیث الطریق و الله اعلم
الذائق و الموصوف و عانی به رفت به صلاه معشوق معشوق
برفت تخمین کل عالم شریعت عالم ایمان به در این عالم و وجود
در طریقت هم وجود است صفت من الامکان و در حقیقت
محیی را طریقت هم نوم و در معرفت من به عالم در هم و شریعت
طریقت و حقیقت معرفت این معانی را به در این عالم و شریعت
گرفته معنی این عالم را به در هم و در این عالم و شریعت
به نوازین میزند بخان و صفت میزند با ذات صفت است
چنانکه در ذات است به نوازین دریا و دیگران و ذات نور
است به مثال محبت خدا و حجاب از نور است به نوازین از محبت
در عرفان گرفته در دریا به جان غرق شوند دریا و محبت و نور
یا در دل و دریا و حجاب و دریا و اول عالم و دریا و نور و دریا
سیمم معشوق و یا و شور صدق شدن و لایق از حد و نور
در دریا و شیرین عرق شدن از نبوت ان قطره نزل شدن از دریا
در این عالم به نوازین و در حقیقت به نوازین و در این عالم
بیند عانی معشوق معشوق که در دریا و نور و دریا و نور
و به نوازین

فرغ من وصف السموات والارض والنبوت ونبأ محمد
برجل نور الله اقيم في الدنيا كملكه انما كانت
انما كانت المهر المكنى بعد ورثه المكنى بولي الله عليه السلام
امر بظهور الحقايق تحت نور نور الله وانبأ في نور نبينا
انما كان الملك والاشياء في غير نبي الله باوكله بالارواح
محمد وانبأ الله في آدم عليه السلام نبيا بين الامم
الطائفة في يومه آدم وانبأ في الارواح المكنية في عالم السموات
بيت كرمي في دار كرمي وانبأ في كل ارض وكل ارض وكل ارض
وغير ذلك كله في دار المومنين انما كانت في دار كرمي
في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
كانت سمون رسول الله في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
حضرة او شانه سوزن بيا فستد ان نورنا عرشه وكرسيه روشن نشد
ملايكان عرشه وكرسيه عرشه وكرسيه عرشه وكرسيه عرشه
كروند وانبأ في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
قد راى الحق في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
انواع انبأ في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
عالم انبأ في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
شرو معروف مكنو في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي
دين وانبأ في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي في دار كرمي

وهم انهم انهم من وحي وروح این هر سه یکند شد و چون اینها
نکند و شیری آن در دهان هر سه و لذت یکدیگر و از نیفتن آنها نتوانند
در امور عهد و پیمان و پیمان یکدیگر و در نیفتن آنها نتوانند و در
این چیزها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
عزیز و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
بنا که از آنها نشناخته و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
نقش را چه بر می آید و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
خانه را نام از آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
نقد و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
با اسم بنامش بعد از یک اسم می طار و در نیفتن آنها و در
افا که از آنها نیست و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
با اصل کل نشی و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
چهارم و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
السموات و الارض مثل نور و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
فی الزمان و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
مفسر آن گفته اند فی الزمان و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
این هر سه یکند و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در نیفتن آنها و در
فرمان

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

مرد عاشق و مستغرق و محزون و شوق منور که ترکیده و غرق و خوار
خود شده و عجز از حق است و در میان و زمین و آسمان و آفرینش و گرد
که در غایت شوق و بلبل شوق بر در آتش و نقره و پیروز و یار و یار و یار
اورا بر آتش عشق و شوق و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
شمار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
که در آتش و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
آن شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع
در روح و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع
و لذت این همه و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
که در شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع
نشد و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
قد کرده و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
از این شوق و آتش و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع
که شوق آسمان و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
در آتش و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع و شمع
خود و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار و یار
ساعت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

استانته مل مکتوبه و اگر کسی از اینان غدایت نمیشد
الرجح هم در زمان با شد عسکه اما بر سر سینه اختراعی بود
سخت و دروغی که با یحیی دنیا مثل این است
غدا کند و در آنرا غسل نماید و بگوید و در آنجا
دنیا عین الله تمام بخیر شستن این از غویا که در آنجا
معنی حسنة الابرار و حیاة المشرکین مکتوبه که بجای حلا
و احسن الوجوه اند و وجود اذن نورانی و او اعلم الله ان
نور روح عبودیت و یحیی که در آن روح مصطفی نورانی و
جان مصطفی روح الله و هر کس را ایمان است و در آنجا
انسان کامل از جان و روح و در میان جان و روح فرق
این است که عزرا سیل بر او برود و لیکن برای هر دو جان
فما یزید من شایسته الله و روح لا مخلوق الله و ان روح
هر کس را که روح الله و روح لا اله الا الله عین روح حق
فقد عرف روحه و من عرف روحه فقد عرف ربها و قد عرف الله
بما و له اعین لا یعرف بها و هم انما لا یسمعون بها و انما
کمال الامام بهم افضل منین به جلوة حدای کامل و مکتوبه
عند عزرا و در آنجا که الرقال و قال انشود و يقال ان
انوار حق درود و نورمانند و گفته حضرت العبدانی
کن مع الله عزوجل کانتا المخلوق و کن مع الناس المخلوق
فمن معرفته ما معرفت روح الله معرفت روح معرفت
رب الله روح و جان که در بدن است و میگویند روحی که
و بی نورانی و حقیکه مغایب بر او با جود و انوار و با

عنه انما تغير شود و از اسم صفاتی اگر کسی بگوید
تغیر یا معنی اسم ذاتی الله اگر آن حذف کند الله مانند
نام حذف کند الله مانند اگر لام هم که بر حرف و سیم هفتاد
بلا حرف نام کند این نوع نحو باید مانند معنی الرحمن و رکن شود و
معنی از غیر و او را به زنده معنی ذات و صفات را با هم و
تجلیه حق و تعالی نه آیت و هر ما نام تجلی صفاتی
انسان است و هنوز انقدر از بر کمالی که تجلی خاصه و ظاهر شود
ایشان به ذات و صفات بیان است دریا و موج و کف و باد
ظهور و غیبت و اینها نام ظهور و غیبت و فواید بسیار است
اگر شده اند اینها که در کمال است و باید که او را با این معنی
صفات ذاتی است و صفات از ذات جدا است و اینها که
کنند و اینها که صفات از ذات جدا است و اینها که
اندر خود نیست چون طلال طلال و طرف ساز و طرف طلال و
ساز و آلات و انسان صفات و مخلوق و غیر انسان مخلوق
را به ذات است که شیء بر شیء الا الله آیت که ما متعلقون
مخلوق ذات جدا است اگر ظهور چیزی را بانه که از او بیاید
ظلام و در حدیث او را نیز حدیث اولیای تحت قبایلی لا
بشر و غیر اینها معنی بد مخلوق و مخلوقکم الا ایمان یعنی ایمان
که نور خدا و تعالی الله انداز و از انقدر نور و در میان
و غیر اینها معنی که در کمال است و اینها که نور و در میان
از ان کامل

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

یا غفار حمد خداوند کار

بسیار استعظم او را و در

دلالتی تو صدیقی مستجاب

که هر حق را در حق است

بدانند آنرا و حق است

و هر که در حق است

به شغولی از وی شوی بجز

تو شغولی از وی به و بجز

بکن قصود استحقاق تمام

که فانی است بر هر که حاضر

نکته را این را بخاطر تمام

اگر بیگانه ای بداند

بهمه سید را بدان بر حق

که ایمان تو نکرد از وی

[illegible]

[Faint, illegible handwritten text]

همین وقت صد سیصد شروع
بدان سی روز در فرض عین
دگر سی نبات مانند دین
از آن جمله این شست آمد شمار
سیصد دگر تذکر اندر رار
چو رکعات هفت که در روز شش
از روی کتب فرض شد منتخب
سه چهار است در غسل ای ناسور
بناکید کن غسل ای بهر روز
شده بیست صد دگر در حساب
شدان جمله شتاد بهر ثواب
ز بیرون نماز است احکام هفت
سخت اندر نماز اگر ارکان هست
دگر و صوابان که هفت اند آن
همین است آمنت بالله دان

همین است شمار اسلام و دین
که بهبود دارین نو اندرین

هو اصل مسلمانان است این سخن
بگو بهر مقامت برین بیخ بن

شمار صدوسی اسان طریقی

بیک پیشه قلم شد بهمین

که واضح تر آید شمار اندرین

باندک تا مل شود مشکشف

ازین نوع آسان شود مخرف

بقولی که فرمود شیخ کرام

شد این راه ما بهیچ الاسلام نام

زهی روشنی انگسی دل فراغ

که دارد صدوسی با خود چراغ

هو اکنون شدیم بر مطالب رجوع

بحق محمد علیه السلام
کرا و صاف مسلہ نویسم مدام
بدن سحر کی نیکنم انصرام
فضیلت مسائل کہ هست آنقدر
نہ امکان کہ آرم درین مختصر
ولی حکمایا بش کنم التماس
کہ باشد منافع دران بیقیاس
بصدیقی مسلہ بکن اعتقاد
و کردہی دین و ایمان بباد
اگر مر کسی را بپرسند ازان
بگویند نام شود در زبان
کہ امنیت بالند اند کسی
خطر باشد ایمان او را بسی
جو پر سبده شد مرد یازن ازان
بانکار افتد طلاق آن زمان

دگر بیست مسأله جو آمد پدید
مسائل باعداد یکصد رسید

بدان چار کرسی رسالت پناه
شفیع الامم اوست در عرصه گاه

دگر چار علم است مذهب چهار
بدانستن آن سوی رستگار

تیم که در وی نه چیز است فرض
که قیام مقام وضو گشت فرض

دگر پانزده شد زیاده بران
که جز پانزده نیست باقی در آن

بناء سلمان است پنج فرض
همان گیر تکبیر هم پنج فرض

وضو هم مرتب شد از پنج چیز
ولی چند جا اختلاف است نیز

بیان کرد صد سی مسئله تمام

که این مرد از خود تیرا شد چنین
تا از خود تیرا رسم سخنها در
به حکمهای خداوند نیست

درین باب قرآن دلیلی قوی
احادیث و کتب بجا بستی
نکه کن بصدق و یقین اندران
که نزدیک منظور دانشوران

مسایل بی چون بصدق و صفا

یقین آورد هر که از مصطفی است

737

یقین است کفرم چه باشد نگو

که باشد خلاصی زید گفت کو

چو حرفی ز بون بینی ای برهنه

بالطاف خود کن از آن در گذر

هو بیستی پسند آیدت زان

و عاکن تو در باب این واکسار

یقین در نگاهش بیفتد خلیل
تو اله هر استی بود از جهل
نه از وی رواروزه و بی نماز
حد در تب غفلت کنی یادراز
کوهی نباشد در دست انگسی
اگر چه بود معتبر هم بسی
ذبح کردن او نباشد درست
و قوف مسایل شاید نخست
مسلمان چگونه توان گفتن
که گاهی نکرد و نکون کردنش
پرانگو بفرمان کند انقیاء
مسلمان همان شد که کردن نهاد
چو برگاه این حکم شد برانام
بیاموز آنرا بقصد تمام
مبادا بخاطر کسی آید این

بسم باطنی قنقوره شمس باطنی و هم دره فی باطنی حفظ طس باطنی هم
انسان کاملین این رساله نام است ^{سمیع باطنی}

بسم الله الرحمن الرحيم و به استعین
الحمد لله و الصلوة علی بنیه محمد و آله ^{عصمه} ابدان این رساله
مسمی بحقیقه انسان کامل ^{چند} حقیقون سخن ^{بعضی}
صوفیه که در توحید ^{بسیار} مرتبه نهاده اند از علم البقیس
و عین الیقین و حق الیقین و یقین الیقین و حقیقه الحوا
و حق الحقیقت و حق مرتبه ^{الحقیقه} هفتم که انجاء و فو نکلند
از مضائق ^{مضائق} سطره سلطان الاوانیا و قدسی منفعت
برهان الاتقاء و دروسی منزلت ان پیش روار با
بدایت و مکاشفه لانهایت که تلخیص الاولیاء تحت
قبایلی لا یعرفهم غیری بر سر اولست و ان عمده ^{اهم}
ولایت و وارحات که خلعت علماء بنی اسرائیل
در بر اولست ان جلوس ^{مستند} مع الله ان محرم ^{محرمان}
لیس فی حبیبی سواد ساقی کوثر معارف ربانی صدر
نشین محفل سبحانی ما اعظم شایسی سلیمان ملک اوارزا
همای آشیانه ^{شم} دینی اغواص ^{نجد} لا ینزل سلطان
سریر الجلالی ان ^{سیر} قاف الشیخ فی قوم کالبنی

سمیع شمس باطنی و هم دره فی باطنی حفظ طس باطنی هم
انسان کاملین این رساله نام است
سمیع باطنی

بسم الله الرحمن الرحيم و به استعین
الحمد لله و الصلوة علی بنیه محمد و آله
مسمی بحقیقه انسان کامل
صوفیه که در توحید
و عین الیقین و حق الیقین و یقین الیقین و حقیقه الحوا
و حق الحقیقت و حق مرتبه
از مضائق
برهان الاتقاء و دروسی منزلت ان پیش روار با
بدایت و مکاشفه لانهایت که تلخیص الاولیاء تحت
قبایلی لا یعرفهم غیری بر سر اولست و ان عمده
ولایت و وارحات که خلعت علماء بنی اسرائیل
در بر اولست ان جلوس
لیس فی حبیبی سواد ساقی کوثر معارف ربانی صدر
نشین محفل سبحانی ما اعظم شایسی سلیمان ملک اوارزا
همای آشیانه
سریر الجلالی ان

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

چو آورد گفتار میکن و بار
بکن رحم یارب بر احوال زار
چو زاری بدرگاهت افتد قبول
و خواهی کرد گریز جهان این جمول

رسیدہ حواریات پنجاب پنج

مرتب شد این نظم از مقتدا
باید واری که بخشد خدا

معنی که مفاد رحمانی است
و در شرح مجری شیبانی است

جوتاراج خواہی ز آخر سخن

فردا ریم از میان ختم کن

سدا الرحمن الرحمن يا معاليها
يا معاليها يا معاليها

میں نے اپنے پاس لایا تھا اور اس کے ساتھ

تمام ان شاء الله تعالی

اینکه ایضا حکم آنرا تا به رعایت کوفی در هر حرفی رعایت
خوبی در شخص و دیگر اینهاست که در کتب کوفی است
م و معنای آن در هر حرفی است خواب یا بیشتر یا کمتر
و حرف که سیاهی و کانه در آن مدخل دارد در هر خط
بهر آنکه نسبت کثرت کانه ها در هر حرف و نحوه
آنرا میفهمد و اینست که در هر حرفی که در هر حرف
بسیار بود اندک بود و شاید پس بر آن را که خوانند
و محمد بن الحنفی آنرا در هر حرف که در هر حرف
ظاهر و باطنی ظاهر و صورت اولی و باطنی معنی است
که همان صورت است و معنی دوم آن در هر حرفی که در هر حرف
تا آنکه نظر سایر مردم منطبق است با غیر حرف
و صورت منظور نیست و بعد از آنکه با هر حرفی
معنی دوم آن در هر حرفی که در هر حرف
از اینها فهمیده اند که بیان صورت و معنی هر حرف
تفاوتی در هر حرفی که در هر حرف
و در هر حرف آن صورت است معنی که او در هر حرف
انزال القرآن علی السبعة الحروف كلها كاف و شاف
اما طالبان حق را این صفت مرتبه چهارم در هر حرف
سورة هفت معنی چهارم است که در هر حرف
حروف و صورتی که در هر حرف
حقیقت مرتبه و معنی نماید آنرا که پیش نظر

انشاء بر نور الهدى والبرهان والارزاق والارزاق
الارزاق والارزاق والارزاق والارزاق والارزاق
الارزاق والارزاق والارزاق والارزاق والارزاق
الارزاق والارزاق والارزاق والارزاق والارزاق

وخرجه محمد بن زائدة بن رزاة عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
الى ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
في امته وان سنها بمقام اوليك الذين يدعون
فبها هم اخذوا ليل قطاب بنى الدارين حجة
الاوليا وفي الزمان ان يبروي شريعة رسول
امين واني رسال تصيف سنها رشيبي از الحان
مريدان قدوي بالحرة رشيبي الحام الدين بن عبد
الشكور الحارثي الثاني سري فغنا الله تعالى من
بركاتهم بدان اي غير حفرة رسالت بناه محمد الرسول الله
صلوات الله عليه وسلم انور كفتند قد جاءكم من الله نور
وقرآن را هم نور كفتند وتبعوا النور الذي انزل الله به
جميع داني كه سبز ريشي سبز چيم باشند ان حفرة باعتبار
ظاهر صورة مخلوق الهت كه صفت اوست ان محمد عبد
ورسوله اگر شخصي در بين حالت و بين نظر او را از دايه
عبوديت خارج داند و اين كرامت او را ادني و اخر
بندارد سرخاب ايمان را غارة كرده بايشي و خلاصه
عقيدت از دست داده چيم مدار برين نهاده اند
و ترقية انروي بدني سببه اند و فكر ان عبوديت
ورسالت وي كافر شده اند و قرآن باعتبار ظاهر

نور

محمد بن زائدة بن رزاة عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير

745
 به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای
 جهان این بود که نظر سالک بر شرف محاذ قناعت نکند
 آنان و توانان حقیقت باشند تا یسوی جایگاه نرسد
 نه بجای در میان نبود و بر حقیقت شهودی نباشند
 و قمر تمام بر درازایم انقراض الله نشان دهد صوفیه
 این مقام را حقیقت الحق گویند تخرید از غوغای
 آن بود که سالکان راه و خیال لکان بارگاه اله اکرم خدا
 اذا انقروا الله انشانرا و هو دست اما انجا
 نه ایستند و از قید حقیقت خود بخندند و قوت حقیقت
 خود را بی طاقت نور سبحانی بر کند و کویایی سبحانی
 عالم عظم شایان باشند هر چند خدا بود اما بصورت
 بیرون نبود صوفیه این مرتبه را حق الحقیقت گویند
 تخرید از غوغای ششم که مقلب اعلم و مقصد اقصی (و باطنی بود)
 جمله انبیا و اولیا الله ان بود که از اینت وقت و از
 خدا طاقت بالکلید آزاد گردند و از غوغای خود شوند
 شاید کل شیئی مالک الا و علم بهر خود را بر شلید
 بی بود ما ز ما جدا مانند ما منی و نورفته شوند اما مانند ما
 حال خود را برایشان نماید سلطان باینند و طایفی قدس
 در دولت در قرب و وقت سفر بجهنم بهمال رسید از زبان
 745
 به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای

تمام عارف الوصف از تجلی حقیقت
 به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای

به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای
 به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای

به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای
 به هر ملکوت این کشف را بالآخر بخونید تخرید از غوغای

[illegible]

نمانند ازین هم نیست میتوانند کرد اما چون نظر بر
 عین کذب حقیقت و یالند نسبتها را کم کنند علم انبیا
 اولیادین مرتبه سرگردان و حیران است
 پس به بعد خود یافت انبیا خود را خود و اولیا
 بعد خود به توحید و یگانگی و یکتا و یگانه
 بقدر دانش خود در زانها و حقیقات حقیقات
 نزدیکان دین و پیشوایان اهل یقین سر درین تعجب
 نشسته بودند ما عرفناک حق معرفتک و فریاد کنند
 که لا اله الا انت و علی نفسک
 مگر حدیثی است که در حق الله عز و جه سالار صف اولیا
 و ائمه است درین جهان الید و فریاد میاورد بگو که ما
 الایمان یا رسول الله این برد و مرتبه در عالم لا اله الا انت
 ای عزیز مشکل در مشکل که این مقام یقین بروحم
 کمال اما در آن انرا هم مجال حیرانی در کار و حیرت
 بی شمار است کارکن کارکن از کف آید تا شوی
 افت از چنین اسرار و اگر در عا شفی بهوشوار
 که همین هفت مرتبه در انسان است و همین هفت
 بطن در قرآن است ان القرآن رخصا و بطن
 و لبطنه لبطنا الی سبعة ابطن و الی طهر طهر و
 لظاه

در این مجلس که در روز جمعه در شهر تبریز
در روز دوشنبه در شهر تبریز
در روز دوشنبه در شهر تبریز

و بخور: رد و در اول اول
رسیدن بجای بالیده برادها من پند
کوین را این در زینار فرمود انما طلت يوما سبحانی اسم
شانی تان الیوم بحوسی اقطع زیناری و رقی
لا اله الا الله محمد الرسول الله دانی ای عفو
چه باشد و چه در و هر چه در معنی که عفو از انست
و انما فت باقی بود بخون بیهال رسید انرا از انبار
زید و بکلمه لا اله الا الله همه را برید این مرتبه را شوق
تعبیر حق کنند مرتبه پنجم که انجا ح و ق و ک خدا شد
از انست که چون عارفان مشاهده ذات که در مرتبه
ششم مذکور شد در مشرق کردید و این دولت
عظیم و کمال یقین یافت وقت وی شد نسبت
یعنی لفظ حق در آن وقت نتواند کرد چون چنین سر
از احاطت آن مرتبه خود را عاجز و قادر بیند و از ادراک
کنه آن متحیر و پیران ماند و یافت خود را کم کند تا بجا
نسبت ح و ق و ک و وی از میان برین در و از ان یافت
خود را کم کند و بیان گوید بیت نیست کسی ملاز حقیقت
اکثر از جمله حی میرند و باشت نهی از مصرع معلوم
شد که هیچ معلوم نشد از بیجا نکه در عالم شهادت
فلک را فی بیند او و کمال یقین میدانشد و در آن شد
نذرند

هفت که بجهان رسانند فی الحقیقت معنی در
هر دو کساوی و یکسانست که آن معنی در وقت
بجای در حقیقت حاصل شود تا آن که کامل
و بر این حقیقت در یاد قل رنی علم بی جا
باللهی بگویم محمد که برورد کاروان را تا آن
که بی آنکه راه را است که محمد را نور خوانند و نور
بیشتر از نور خوانند و نور بینند و اگر
تشریف این وقت مذابعات و این نور را که
تشریف معنی نکند و نور لطیف را که بی معنی
صورت بود و محمد را عبود و رسولم گوید و هو
فی هذا الامور قالوا بیدر بعد و بنا فکرم او
اشارت برین است اهل ظاهر را در اینجا شور و
غوغا است اما چه کند علت اکثریت معلولند و
معذور دار و ایشانشان بکدام بیت چنگ
بغداد و دولت هم را عند ریشه ما بیوفی ندرند حقیقت راه
انسان زدند ما ای عزیز تو نگر در باب که نور خراشید
دارد مرتبه اول آنکه بیوفی به نفی طبعی موافق
و اثبات و نمود مطلق مشغول گردد و نیز موفی نماید
در برین عقده و سخن گیرد و جان را تحقیق نماید

والصورة وليطعن بهما النور والمعنى هذا فرز
مبين است ثم يترتب خود يك تاب ساكنه به همه فرای
بیان حال ذی نماید و سالك را از آن آیه
بکشد بیدانی که درین کلام شود چه رموزان
الذی فوق بلیک انقران برکشی اندر حق
که در توشناختن بطنها و شران و عمل کردن
موجب آن و اظهار اسرار و عقایق هند
دوران لرا دك الى معاد هر آینه رسد شد
ببازگشت توبه و انحراف علی الله علیه و سلم
میل وطن اصل درین پیدا شد غنائک حافظ
رحمت الله علیهم بیان آن وطن میسند بیت
مقام اصل ماکوشتن کلمات است و خداست
داده اند که عبارت کرد و حق سبحانه بحرمیت
خاطر وی این آیت فرستاد و بنویسید یا کرد
بند مقام اهلی ندارد و لرا دك الى معاد و
یوشید و نمایند که ام الكتاب که عبارة از
الاجمال است و هي الحقيقة الحمد لله
طریق تنزل فرمود یکی تنزل بحروف و صوت که
ظاهر فرزان است دوم تنزل بصورت یعنی آن

در معاد انشاالله برینا است پس کسی که ازین علم
 این ذوق را در دست آورد او است من بجای یا الهدی
 که بر جرد علم ماند و برای تحمیل این ذوق سعی
 کرد نه بجای شدن مبین و نه در جرد القرآن
 الهدی و جردی پیوم چون سارک علم و ذوق را بنظر مشاهده
 رساند و حق این تر حق نم بیند و نداند تا به این
 همانا لود شد در هر علم نظر کردم غیر از تونی بیستم
 عنرا و حسی باشد حقایم محالست و این سالک
 چون بدین معاد رسید بطن زیوم فراز اذید و هر که
 بر او این مشاهده برآمد عا من بجای یا الهدی
 اقرانت و انکه در حقیقت ذوق علم ماند و هو فی
 صلال مبین مرتبه چهارم آنکه چون سالک بجلوه
 حقیقت بر حجاز قناعت نکند و خواهد که بحقیقت
 تلقی حقیقت این حجاز بتواند نهد آنکه خایه کند
 که باین باطن حقیقت خود و حقایق علمی و ساطت
 باز مشاهده نماید رسیدن این معاد لوازمی
 بطن چهارم از قرآن بر ما کند و کریمه ان الذی فرغ
 علیک القرآن لو ادک الی معاد رابع حرف مانند

بفرمود بعلم الیقین بنور الله رسیده باشد که معاد
اول آنرا با نور انوار است و هر که باین معاد رجوع
کرد بطور اول قرآن را شناخت و فحوائی از آن
فرمان و تکیه القرآن را بداند که الی معاد در پی امر به
یاست و سواد آن اشرف این عقیده مشرف است
تشریف دل و بی اعلم من بناد و تشریف است
پیدا آمد و آنانکه نهال این عقیده را در زمین
خود ز شایسته دروغ و من هو فی ضلال مبین بر زمین
شان بود آمد و این سخن آنکه سالک بر می شود
که حجاز محض میدانست و تبدیل حقیقت که داند و
فرمود با اصل رساند و این را معاد خود داند چنانکه
گفته قرآنی برین مطلق است مرتبه دوم آنکه چون خدا
است و علم و قدرت منور شد و دانست که حق
و وجود حق و وجود نیست بعد از این چندان سعی که
که در وقت داند و این علم را از وی که میگوید که
تا بعد صنع را بی صنایع پیدا بداند که صنع هر طریقی
صنایع نیست و این علم را عین الیقین نامند معاد را
ایست و هر که از الدین قرآن و تکیه القرآن را بداند

بسم الله الرحمن الرحيم يا ايها الذين امنوا امنوا بالله نزل من السماء كتاب مشعرا
واظنوا بربهم معا واثبتتم برصد بطن سواد عور ايتهم كرمه
انما انزلنا قرصا عليك نورا اذكرك الى معاد وانا بوقت
نور كرمك نكاد برك طالع اين وقت نكاد برك نكاد برك
سلطنة ملك من جاء بنا اذ عدى به الى السلي
نيزود نكاد برك مرتبه سباني قانع كرمه ريدو
في هلاله مرتبه حتم كرمه انجلاخ وقي نكاد برك
است كرمه سالك بركه حتم كرمه انجلاخ وقي نكاد برك
خود كرمه مشهور واهل شوق خور راجع كرمه حتم كرمه
پيش آيد وجز حيرتي ديكر ريدو نكاد بركه عقل از اورا
ان عاجل و نكاد بركه از زبان قار بكون از اساطير هاند
در انجلاخ است حق كردن نكاد بركه سالك كرمه بدین
مرتبه رسيد پمان بالله ورسوله وپا بر وجه كمال حاصل
كرد وپا بر وجه تشریف پا عید الذين امنوا امنوا بالله
و رسوله مشرف شده بجهت تا انك سالكه مرتبه ششم
معبد است نرسیده لا اله الا الله اورا كرمه و
نكاد بركه نبود پير كرمه امنوا با ابدی تركت از و
رغوع نامده بود كه ريدانه و مملات مرتبه از پیش
نظر و پا نرفقه بود و چون بركه ششم رسيد و نور دام

پس هر که باین کشف متشرف شد شرح هدایت من بجاء
بالهدی بروی دمید و بر گرا شد ام قناعت بتر کشف
محازمه ندارد یافت در زیاری و صفی ضلال
ماند مرتبه یحیی که عبارة از حق الحقیقت است آیت
که سالک طرف ایتفات خود را بطلان است مندرج
پیشین و آفتاب الوهیت بطن با ان طالعده نماید
تا خود را عیان هوای هویت پیدا در دوازده قریه
معامله بزبان وقت کوپای سبحانی ما اعظم شایان
جود باین معاد یحیی است که می ان الذین فی حق عینک
القرآن لراک الی ما دارد در طبق پنجم بر حال
کنند پس هر که پس بر این کشف مرتفع آید در مسند من جاء
بالهدی امر او را مسلم باشد و آنکه قناعت بر مرتبه
شافیه کرده یحیی ضلال مینویس مرتبه ششم آنکه هوای
سالک ایتفات مراتب سابقه را با الکلیه محو مبتلاء
میشی گرداند بنیاء مطالب عروج نماید و زیاریت
سبحان را از بر خود دود گرداند بر مرتبه حق رسو حق
رابط و غیر حق یحیی نماید و هوای پس سواد خلعت
سطح لا اله الا الله زیاتر قدایت سالک باشد مگر

حایا تکلموا الناس علی قدر عقولهم راه ضوئی کنند
شماره داری حق جا آورد در شیطانیه بروی گذر
نار و آتش آتش را در کوزان باشد ذره از ذرات
در کلام شریعت تجاوز ندارد و بر دیگران مجوز
نبود و همواره زبان حق با کلمه لا اله الا الله
و رسوله الله جاری دارد خدا را خدا دانند
که باشد انوار خواند و حفظ مراتب جا آورد و هدایت
مستحقان و اسرار جلیس آنکه بودند این را رساله شریف
به قایم بجای و عیال پذیرد این و موهبات صمدانی
که عروس معانی آن بر هر کس بجز خود انکشايد
پس لازم است که از نا اعلان زنا عقبان و نا کسان 755
موجود دارند و بجز بس و محفل خوانند تا نادری
طبعان و کج فیهان در عقل نیفتند و از دین نروند
و دیگران را بی دین نگذارند راه رفتن را دارند که هم
کفایت و مجرد آن طریقت دهند که هم در بیان آمدند
بی دانند که از الحاس فکر است که هر یک معانی صفت با بعد
موز عشق اسرار یافت با صاحب معارف گفت با اندر
قوله تعالی والسا بقون السابقون اولیک المقبولون

بخت و حقنی مطلق بی شرکت کیفیت بدیده اید
بالله بی شکم کمال او را حاصل کردید و چون سادات
انین و نبی تنزل فرماید ایمان بر سر و پا روی
نماید یعنی به کام بر تعقیبی از این جنات که ویران پیش آید
جز رنگ ایمان بوی رنگ و بوی نماید و عده لا اعداء له
اوراد پیش آید هر چند بنید از وین هر چند داند از
دین هر چه گوید از و گوید هر چه شنود از و شنود در دنیا
حقیقت اسلام بی روی مسلم آید و به طبع سبایح ان
الذین فرض علیکم انتم ان لو ادن الی معاد رسید
باشند اگر در دنیا حال را و را بشنود خوانند یا بشنود کافر
که و در سیر که بعد کشف این حقیقت اطلاق بشنود
موجب شرکت و انیت این است که لیسطن عاکل
بس کسی که در دنیا مرتبه خود را با ما ندانند و فی ضلال
مبین و الله رزده تحیناه کرده شد که مرتبه نبوت است
و معاد نفیتم و هو من جاء بالهدی بمرکه سوزید
مرتبه رسید بنهایت رسید با شد که انما یتلوه
الی الیدایت و صحت عقل و تقاضا بر دین مرا و را
زید و فلان حبشیت و طریقت و حقیقت و معرفت
باشد و معنای هر کار کرد در یک آن را بر سبب اعتقاد

[illegible]

في جنات النعيم بآنا اي عيونهم بهفت مر
 شناخته در يکر بهفت مرتبه علوي سر هفت مرتبه سفلو
 انداين بايد شناخته تا محقق انسان کامل بشود
 و هم طالعان و درت را بقدر هفت تلقين کنی عيشم
 مکان عالی و نور بهيدي بعد از ان نور و هفت
 اينه کافه عالی نماست اينه ابا به تماثلت و نور
 شود و کند و اين ايقه بر زبان را نذر ان سران الا و سبل
 ما في السموات والارض ما يكاد يحصى ثقتهم الله و
 رابعهم ولا خمسة الا هو سابعهم ولا احدى من
 ذلك ولا انرا الا هو معهم اينما كانوا في سميتهم
 الروح بما عملوا يوم القيامة ثلاثة ارواح ناطقة و ارواح
 متحركة ناطقة و ارواح متحركة را در يند و رابع ارواح
 قدسي را گویند و خامسه نام عشق عاشق الويلود است
 و سادسه ششم بنده الوجه نام است سابع هفتم
 منقطع الوجود است نور على نور است سابعه مكان
 عالی را گویند اينجا بهفت عالی بايد شناخته
 بايشی و جاي اها انرا رسيد بايشی که حب الوطن
 من الايمان منازل مربوطات جاي نزول است

البيان

سایه را بخاک داد این پنج وجه هوا محیط شد دوم
 باد و هم را به هوا داد همزه را بخو گرفته یوست
 باله داد دلت را بایه داد نامس را بخاک داد این
 پنج وجه باد محیط شد سوم آتش عقل را به باد داد
 شعله را بباد در چشم را خود گرفت پاء را بایه داد
 ایه را بخاک داد این پنج وجه آتش محیط شد چهارم
 آب حظه را به باد داد نامس را بخو گرفته یوست
 حاد الت را بخو گرفته یوست و ایه را بخاک داد این پنج
 وجه آب محیط شد پنجم خاک غوری را به باد داد و افعل
 هاتمه را بباد داد بینی را بآتش داد معقد را بایه داد
 شام را بخو گرفته این پنج وجه خاک محیط شد این
 قسم دیگر است دل بجز آن گوش دهون سامعه این
 شغلق از هوا دارد و هم خمیره یوست دست لامسه این
 شغلق از باد دارد عقل هاسته چشم پاء باصره این شغلق
 از آتش دارد مغطره هاتمه زبان الت ذایه این شغلق
 از آب دارد غوری نافع بینی معقد شام این شغلق
 خاک دارد این قسم دیگر است گوش دهن بر دوا میخند
 سامعه شنید یوست و دست بر دوا میخند لامسه گرفته
 چشم و پایی بر دوا میخند باصره دید زبان و الت

عقاب گویند و عام غیر عزرو گویند ز عالم ربانی گویند
 و عالم منتهی نیز گویند اینها تو تپا نرا در احاطت بهم
 763 بنیابا شد و هر چه نموده است او را فانی دانند و
 شایسته این را بنیابا فانی است عروج کردن از ملکوت
 و رسیدن به سرای بهیروت و مقبل اول پیوسته الوجود
 تا آنگی و ظلمت است خود را خود فراموش کردن این
 مقام است این مستحق الوجود عفتاد هزار پرده تا و بی
 و صفیای بر سر ظلمات اند بهم عام درین مستحق الوجود
 خود را فراموش کرده اند و در ظلمات انداخته اند و
 این مستحق الوجود شریک باری است یعنی خدای را
 شریک نیست از برای آن فرستاده که ملایک این مستحق
 الوجود روشن شود این مستحق الوجود حال مبهوض و غفلت
 مکان سینه موکل عزرا یکل خطره جلای نفس ملایک
 ذکر روحی منزل جبروت و رتبه تجلیه شهادت
 عبد این مستحق الوجود سبع صفت احیات روحی
 است کلیم سمیع بصیر قادر عالم ارادت حیات این
 مستحق الوجود لها الله اما فانی شایسته این بنیابا فانی
 است قال البنی صلی الله علیه وسلم ان فی حبسک این
 ادم لطیفه و فی المصنعه قلب و فی العلت فراد
 و فی الفواد همیر و فی الفکر ظلمة و فی الطلمات روح

اینها تو تپا نرا در احاطت بهم
 بنیابا شد و هر چه نموده است او را فانی دانند و

شایسته این را بنیابا فانی است عروج کردن از ملکوت
 و رسیدن به سرای بهیروت و مقبل اول پیوسته الوجود

کلیم بنیابا فانی سمیع بصیر با هر حق فانی با و زده سر عالم با علم
 اراسته و رافعه حق حیات بحیاطه حق

هر دو اشته خایه پیشی و مقعد مرد و اینست
 شد بر زن و غنیمت دیگر است دل جانان اندرون و این
 دهن سامع بیرون و هم پیوسته اندرون و این
 نامید بیرون غل ماسکه اندرون چشم پای باله
 پس از ششها اندرون زن الت ذایه
 بیرون نمودی دافتم اندرون بینی مقعدش
 بیرون این پنج زن پنج جوابه غنا و دختران
 خود داده اند این پنج زن را پنج نفی
 الله تعالی در قلن تجید خبر میداد قوله تعالی
 و اذا نفوس زوجیه بر این واقع شده است این
 پنج زن را نام اینست اساده نوئی بخت ادا این
 کلنا مشال منسا چورت لنگا شلونی این پنج
 زن پنج جوابه الت این پنج زن دختران این پنج غنا
 هر آن اند قوله تعالی و اذا نفوس زوجیه این و
 اسامی دکتوت عالم دیگر عالم ملات کونید
 و عالم روحانی کونید و عالم نورانی کونید و باطن
 ملک کونید و نسف و نظام کونید و ظاهر جبروت
 کونید و عالم بهشت کونید و عالم دوزخ کونید
 و عالم عسکر کونید و عالم خراب کونید و عالم نواب کونید
 و عالم غنا

جنتال
 کلنا مشال
 غنا و این

که اشاره بر بیستی نبوت و یا از انوشیرو
دست چیده باید است راست گزیده و گزیده و وقتی
که شروع کند اول مطالب را باید که تمام خواند و بعد
و باطنی کامل بجا آورد و عسل پاک کند و چای پاک
بموشد و در شوی بدین سازد و چای پاک باقی باشد
ایچا بن آید که او را کسی نشود و کعبه در شوی
و این یکشنبه و در و عطر است بسیار و این
دعا و مانی است و این دعا را بخواند و چون بخواند
که کائنات کنی او را عذرت در شوی و عذرت
استغفار و عذرت کلمه تجید این دعا را بخواند
بسم الله الرحمن الرحیم سبحان الله و بحمد الله
و لا اله الا الله و الله اکبر و لا حول و لا قوة الا بالله
الا بالله العلی العظیم ما شاء الله و ما لم یصل
یشا کن عدو ما علم الله و نفع ما عدو الله
مدد ما علم الله و نفع کون این دعا بخواند
بسم الله الرحمن الرحیم طهر قلبی من الشک و
النفس و الیرا و زین لسانی بالذکر و تحمید
والثناء بر محبتک یا ارحم الراحمین بعد از این کلمات
کلام ربانی سمع کونت یحیی اهل قلوبنا ان

واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 كونيذ واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 رت كونيذ واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 اخوانا هون كونيذ واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 يك سلتى واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 رسالت بنادى الله عليه وسلم وحفزة امير المؤمنين
 على رحمت الله عليه وسلم واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 ميفر ما يرحم الله عليه وسلم واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته
 عز وجل بذا الله الطرقي فقال يا علي الطرقي ترى الله
 لا اله الا الله ثلاث مرات معتمدا عينك رافعا صوتك
 وانا اسمع ثم قال علي رضي الله عنه لا اله الا الله لا اله الا الله
 كما علم النبي صلى الله عليه وسلم فقال قل ولعن الدجال
 والنساء وما علمتكم فقال علي رضي الله عنه وكلنا
 يقول ذلك ترجم الحديث يعني فرمود حضرت رسالت
 بنابه ط امير المؤمنين علي را يا علي هست كه بنمايم ترا راه
 شو كه بيني تو خدا را بدان راه درو نيا بس گفت علي
 رضي الله عنه اري يا رسول الله ليس كقوت بيختر صلى الله
 عليه وسلم ايا علي بكويى سه كرت كلمه توحيد ششم بسته
 واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته واهل بيته

[illegible]

باینده گویند و کلمه **الا** الله را حقیقی گویند بجهت ضرب کند و دیگر
حقیقی و ضرب هم حقیقی را نیز که بیدار کلمه **یا** الله را میگویند
گویند معنی هر کس گفت **یا** الله در هر حال انقاس نفس کند یعنی نفس را
بند و ولایت **لا** را بر این هم گویند **الا** الله بجهت ضرب کند درین
هر دو ذکر حبس دم انقاس بیشتر است زیرا که در حبس
نفس باز بر دام است و بسیار بخلیاء درین ذکر روشن
شود یعنی انقاس پا - ادا را اگر در عاقله هر دو
گویند که نور در یک نفس **اما** انوار یا که در حالت ذکر
مراقبه پیدا شود پس دوام حقیقی و ام و زرد و ام پس دوام
نهایت آن نور سیاه است که بالادست است اگر
نوری بینی بصورت افتاب بدانند که آن نور و حس است
اگر آن نور بصورت مهابت بینی آن نور است اعظم
لله و البراء لله و اگر نور از کف دست ظاهر شود
بمانند آن نور ملائکه که راهها کا بین است که ایشان و
اعمال از ستم می نویسند و اگر نور از مطلق را شایسته
کشف ظاهر شد بدانند که آن نور سیر رفیع است که التوفیق
ثم التوفیق در حق او است و اگر نور از پیش ظاهر شود
یعنی از جانب قبله بدانند که آن نور محمدی **اما** زیرا که روبرو

[illegible]

دلالت طهر نوری به بینی که برنگ سفید خالص است بدانکه
انوار روح است که در قفسه بینی تجلی کرده است و
نیز انوار نوری به بینی که به صورت افق است انوار پرست
و اگر نوری به بینی به صورت خمر بدانکه انوار است بعد
ایمان دعا بخواند اللهم ارزقنا فی ذالک الايام عید تمام
کردن این دعا خواند دعا این است بسم الله الرحمن الرحیم
الهی یا قهرک و بکمال انشک و بنظر اولیا یک و بنور یک
انجا انقیاد یک و بسبوت مشاقل و طاعتک لبیک ان
نور او بنا بنورک و تجعلنا من اهل انوارک حتی
تیسر لنا سباحت در درجاء الانوار و حتی لنا اخراج
در درجه الاسرار اللهم مشنا مشاهده جمالك و
خلعت و عدالك و انزلنا بنعمة لقاك و احسننا
فی زمرت اولیا یک ربنا لا ترغ قلوبنا بعد از هدایتنا
و تعب لنا من لذلک لحظة انک انت الوهاب ربنا اننا
فی الدنيا حسنة و فی الآخرة حسنة و قد عدنا بالنار
سبحان ربک رب الفزت عما یهفون و سلام علی
المؤمنین و الحمد لله رب العالمین طای عین نورنا زین
عمل بجا آوردی باید که هم حال خود را در قفسه وجود بینا

راه حق در عینقت اوست و اگر از نور کشفاید ظاهر شود
بدانکه از نور ملائکه کائنات سیم اند اعمال پنج درامد
نور و اگر نور بی اتقان کشف ظاهر شود بدانکه از نور
ابلیس بعین است و نیز اگر در حجاب بینی که پیری
معمری عمار و تسبیح در دست گرفته از تاراده است
بدانکه از نور نیز ابلیس است بدین آیه نور از بالا
و یا از پس ظاهر شد بدانکه از نور ملائکه است که ایشان
برای محافظت تو ظاهر شده اند و اگر نور به بینی باشد
بلا جهت ظاهر شد پس بینی که ابتدا در طلب نور در
ظاهر پیش آید پس بعد رفتن او هیچ عفو
در باطن مانند بدانکه آن ابلیس بعین است و اگر نور
ظاهر از بینی عفت شد پس اگر بعد رفتن او عفو
دیدت در خاطر مانند اشتیاق در طلب غالب بدانکه
آن خود حضرت محمد است اللهم ارزقنا و لکم ربم عین
دیگر اگر به بینی که از بالا ظاهر شده است او
بزرگ اشخ است که میل بسیار به زنده بدانکه از نور خدا
س است و عفت است و اگر نور به بینی از بالا در
ظاهر شد اگر بزرگ سعادت است که بر روی زنده بدانکه
اندا

روی نموده مشغول و امانت را ادا کرده باشند که انا
 رضنا الا امانت عن انفسنا و الارض و الجبال فابین
 ان بها ما اشفقن منها و هو ما الا انسان انه کان
 ظاهرا بجمعه و لا امانت اجمعت بینه امانت عشق و محبت
 و سستی و راز و نیاز و فرمان برداری و دانا و
 فروزان و نیکو داشتگی و حق شنودی و طلب حیدر
 مولی بودن و بر حق نموده آلت بجا آوردن و متابعت
 الی نبی صلی الله علیه و سلم شدند و عروج و نزول کرده
 چهارده مرتبه از این عالم تا عالمی که حقیقت و اصل بودن بین
 آن پادشاه اعظم در سبب بود حکم با پوینده خلق آدم
 تا گاه زنده بیا آمده این را مابین خود است غایبی
 سازد و بینا و باقی دارد این اسامی عارفان و اولیای
 بنما چند ذات عرف کویند و ذات سانیع کویند و لا بشرط
 شیاء فیه و بهویت عرف کویند و لا بهویت کویند و
 ما بهویت کویند و با بهویت کویند و با بهویت کویند
 و منقطع الوجودانی کویند و عارفان و اولیای کویند
 در پنجاه مع الله باشند در شغل مشغول باشند
 و ذکر لا بهویتی بجا آورده و فی الحدیث قال النبی
 صلی الله علیه و سلم ذکر اللسان لقلب و ذکر قلب و
 سوسته و ذکر الروحی مشغول و ذکر السری معاینه

نمود و در حدیث آمده است که من تفکر ساعتی خیر من
عبادت سبعین استغفار کن بر قلوب و نفس را اند
و در مذکر باش و از هر یک از اینها و خفیه تا هر دو
کون ملک تو گردد بیدار نفس چون این چنین را باقی
با هوش باش چنانچه عارف الوجود و نور تجلی است
نمودن خود از این مقام است این عارف است
حال بهوش دارد مکان فرو موصل میکان مثل خطر
کمالی نفس طمینه ذکر سری راه معرفت منزل الیه هوش مرآت
تخلیه شهادت شدایت فیه اول در عالم لا اله الا الله
میرساند عالم عبودیت بر مرآت گذر کن و انکه
هم چنین تا به عالم ملکوت عالم ملک ظاهری و بیدار
انتم کرد عالم بالیت این عارف الوجود کمالی اما فانی
شاید این را بشناسد باقی است و بهوش عروج کردی و
اول منزل باسوة می آید و خود را در این راه و صلوات
عروج کن بیت از ملک اگر عروج کردی سوی ملک
اندر آیی چون از ملکوت برگزینی سوی عبودیت
راه کشایی چون عبودیت برگزینی نشانیست
ذات کبریا بی آری عزیز دانا شود در کار خود آهسته
پیش و درین جا که بسته شود که از انتم انقرضه الله

هر کسی را که بپوشیده و بر پیرایه حق و می کند او را
 هم نیست و کسی را که درین نیست، او را عرفان نیست
 بخوبی درین عرفان حاصل شود و کسی را که عرفان
 نیست، او را جذب الله نیست یعنی جنبه الهی صورت
 ندارد و مسلمانان حق تعالی و عارفان با الله بسیار
 و کامل و بی باطلان را چون به الله نگاه می کنند
 الله مثل او و من بعد از الله و الاضداد و نور و تاریکی
 است و کسی را که خفونی حق را در حق و حق است
 او را انسی است یعنی نور الله و انسی را چنانکه در
 نگاه با فی الشاهد فی العلم او را در شرف است و در
 کرد شیطان یعنی حق تعالی و انسی را علم و علم
 من لیس له شیخ فی علم النیاط و انسی را علم و علم
 پیرا و شیطان است و بیست و خفونی را بیست و خفونی
 نام او را بود که اگر پیرا بیست و خفونی را بیست و خفونی
 از پیرا آن بی علم است و علم و علم و علم و علم
 انسی را بیست و خفونی است و بیست و خفونی را بیست و خفونی
 ساختن مشایخ را بیست و خفونی است و بیست و خفونی را بیست و خفونی
 این راه معلوم کردی و در پافیتی اکنون با حق تعالی
 که الله تعالی در قرآن مجید و فی فاطمه خود پیرا
 ما یكون من نجوى ثلثة الا هو لا یجوز ولا یجوز الا هو

وذكر الحنفى مغايبته وذكر السيد النجفى محافظته وذكر الكركاش
الطافى يعنى دربر وجودى يلى ذكره بجا آورد و يعرج كه
تا واصل السلى مشوى و برائى و استكان سرگردانها
شنى تاين بيت عجيبه نيت كه سرشته بود طالب
دوست انا عجب ايت منى و اصل سرگردانم انا عرج
كردن از نا بهوش و رسيدن بعاشق الزهراء و مقام
النجى پنجم عاشق الوعد نور منور است اين عاشق
الوعد و حال مدح و ستايش و اورد مكان تا كه توكل بليس
خطره تا ملى نفس ظلم ذكر مخفى راه عقينست مرايه
قطع الاضافه شهادت فنا مقام اول بدان دو
مقام است منزل ايلارد يك راه چهار اندر شمار مقام
اول مقام شيطانى الت دوم مقام شرب حقه است
تمام از براى آن درين جهان باي پير نبايد بود كه
شيطان سر راه الت گرفته نكونه نور مالك اكاه راه الت
كه بغير پير و سرشيد كار حقيقت نسته شده است و
خبا نجه در حديث آمده است قال النبى صلى الله
عليه وسلم من لا يشقه له فلا دين له ومن لا دين له لا
عرفان له ومن لا عرف له لا جذب له ومن لا جذب
له لا انس له ترجمه الحديث ايت پيغمبر فرمود
كه هر كس كه

معمولاً قلب برین خط است بیاید این است اول قیام
الازاق از طرف ایما این مراقبه در قیام احمد مشایده کند
خود را در اوضاع حبیبی یعنی ایمان حبیبی شهادت
و این تسبیح یاد کند الله الذی احدا لا الذی اول الله الذی
ایستاد خود را از طرف برین طریق در رکوع این مراقبه
همشایده نماید و خود را در رکوع در اوضاع سائمتی دارد
یعنی در طبعان و بیهار یا آن خود را جمع سازند و این تسبیح
بگوید الله الذی الله الذی عیة و حل خود را دهند دارد
و نماز گذارد برین خط رسکود و در سجود خجسته
ست و در اوضاع جواهر و شک و بر عین زمین که باشد خود را
در این شهادت و این مراقبه و مشایده کند و این تسبیح بر زبان راند
الله الذی محیی الله الذی ممیت گویند و حل خود را دهند
قلب کند و عفتوری دل نماز گذارد و در مجلس نشیند و در
حرف احمد آخر است خود را در اوضاع طالع شهادت و در 777
آدمیان و در انسان جمع سازد و این مراقبه و مشایده کند و
این تسبیح بر زبان راند الله الذی ایام الله الذی دیان گویند
برین ترتیب نماز عفتوری قلب نماز گذارد این نماز عفتوری
نماز عفتوری قلب اینست و این نماز عروج است الله عفا کف
است لا اله الا الله لا عروج اعندی از برای این نماز عفتوری
قلب بیان کرده است طالبان کمال صادقان و صفت تلقین
ارشاد فرموده اند تا خود را در رسیدن این نماز عفتوری است
هر روز

۱۰۰ یی اری فنا شو دیله انا آیه کیا شو سیک
 خدا ایه نه زری تا ایکه یو شو تندی بهمانی آب فنا بد دیکه
 ۱۱ از چمن نور نسکا بعد از یو بهمن ذاة اار نفس تین
 حه ایکه یو شو منوا یهونا الدیمه اار دل تیرا داماهی
 منی لبنا دیاون اای میرو یو تیرا شو تیرا روح
 را حدکی بهمانون اان بیان فنا کی بازار میانی شاخ
 سانه لی بان االا تون یو چه یو انی ری الا اندرا ثبات
 وین وین لب تکم بولس ولی آپ نه یو شوی تری االدر سولکا
 یو شنها و اتوا ای بچارا کوی اان یو شین صفا عهده
 یو چمن تون ذات اار حرمین انی مال یاهون تا کرلی
 زین کلمات اای دیکه فلان تین ایه یی ایا ایکه بیدر مادور
 یون ایه سر کن مو یو ریا چمن تین چمن یو ریا 779
 چون تین دنیا حیف نظر یون سبنا بهید تومان اان چون
 محیط ای کیا ااس سون اس اند تون دیکه چکان اار و کبه
 تبارین تبار ایه یو ایه تون کون اار تون محیط
 ایه حنا وی لب سون تین سب ایه اری کون کرین صدیق
 منی بهایی ایا تبار ایه ای کوی توی حقیقی یو
 ایا تبار ایه ایلین کی وطنی کون ایه سون ایا تبار

[illegible]

۱۵۰۰ ن هر جا
 نه: بیا سعدن جورا موطن ملک جبرائیل لعل
 نمیدرگی جورا اگر عقل تون بوجیه نایب از غیر
 سر از الهوت تون بوش و یکس خودی مقام ام
 معرفت کلمات من ای میسر ما را جانون ترا لب دلی
 بن تون دونو دور متدی ملجا هونا تون ایکه از لب سونی
 نفعی حال ذکر حقنی نور ذات وصال ملجا هونا تون
 بی مثال بکایک بوش سنبال: جان نیام نجه تا دیوی
 توجن جانوینده: ائینکا شرک ما هونا نایب دارایی
 اند آمین الھون کینون: چون: بیا و بکینون
 شراب صاحب بی میرا تون: ملجا میری سریر شاه
 امین علی میچو میلا و کباب: شید اگر دور: الله میرا
 ملجا سک هور هیا مع دور: سید میرا: دیکه من موند
 تون تون مندا هونو: معشوق میرا چون منی ملی مقون
 خیم ملی محبوب ساکیم

[illegible]

۱۱

١	٢	٣	٤	٥
٦	٧	٨	٩	١٠
١١	١٢	١٣	١٤	١٥

١٦	١٧	١٨	١٩	٢٠
٢١	٢٢	٢٣	٢٤	٢٥
٢٦	٢٧	٢٨	٢٩	٣٠
٣١	٣٢	٣٣	٣٤	٣٥

783-A

بنو من و یکم ز کاشته کاروب ایچکار ابرو
ناز و نیتد این مین نکل

سوادلی مین ش ای نیتد مین و یکم مده سده
شاه دی کی انکون بهر رعایای چند مین

نظر آلودی شده و ری دیکته مین رنگه نه روپ
شاهانه اند که ویر کسای ای بجای بن اکار سر و

بوی جانم برکت زنده ای به مایه طبع لا لا
بنو من کی کوزخ بوچی بس کریمه هوی اجالا

ترکیه خواندن نکاح باید قاضی یلوکیل و سوره کند برای
و کالت زن و وکیل پیش زن کند و رضا دهد برای نکاح خود
محض و سوره گواه بهر این مقدار بعهده وکیل از زن چهار کلمه
وامده با الله بیاموزانده بعهده وکیل پیش قاضی بپرسد که تو
وکیل آگاه زن شده آمدی و وکیل و کالت خود را محض قاضی

برود و قاضی

[illegible]

٢	٣	٤	٥
٥	٦	٧	٨
٩	١٠	١١	١٢

١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

بوی و نیم ریشم یسنا کن کو آرزو بگو یا بگو

رسیده است حقیقی بسم الله الرحمن الرحیم گفتار نور محمد صلی الله علیه و آله

آیه "وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا" مخرج و مخرجی که بگوید که نور

منجی است از ظلمت علم اراده قدرت بی نظیر و کار و کنه

بوی شاموت حیات است از صفات و این و یک سوره سوره

بیت و عفو است و بگوید که بگوید یومین و یک الم و ذوات و نور

عشق ارادت بگوید که و یک سوره سوره و یک سوره و یک سوره

الکاشانه نورانی جان و ذوات و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

بعضی صفات و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

میں بینا بگوید و ذوات و یک سوره و یک سوره و یک سوره

آین اینی بگوید و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره و یک سوره

[illegible]

یروا انکله پیر شاد بود و یردی هوین و وریا و کلهای نور اعلی نور
جهه لیم یعنی شاد اسکا نور شمع، مطلق باله امین جان،
سب پر شاد بود که جهان، ذات قریم کوا هزاره ذات جودید کا
انکله کاره، قدیم جودید و زاویه دهر باره، جدید قدیم کالشمس کرمانه
همی خرتکی تاریک، لیتا کیون و یکم کوا هزاره، لیموی بهر چی
بال باله شاد بود و یک منکی وصاله، وصال با چیر کیون وصال هوین
وصال اول بهر چی کوی، و یک شمع وصاله، هوین با یک وصال بود ای
بوجه تو لیک، لیتا کیون میله کردن مین بهی کوی، و یک ذات کون اشیرا هوین
ذات مین لیتا کیون نور لطیف، نایتون دیکه هوین با سیف،
نایتون لیتا کیون بهی، لیکه ایله هوکر حنین بچینای الماراب و الابد کا
بی هزاره، لیکه قور حیکا دیکه بچاره، دیکه نظر کا لپی و لیتا کیون کهنه 791
تو هو شاد بود و یک بلورینه، انا احمد بلا مین، این شاد بود و معین
نا و مان لیکه نا و مان دوی، انسا و مان تون امین هوین لیتا شاد
بیتا دیکه، سب تون بنای امین لیکه، تون تون تون اینت جهان،
هو تون کروا دیکه جهان، ذات لیتا بهی کون تیره، لیتا و درجی بری
معین، تون نور جودید کوی، تون نور کا وصال هوین
خازنه، تون کا نفوذ، لیتا، لیتا تون کی صی دیکه ساه، دیکه عاشق بهی
بیوتکی ذات، معشوق هوین و نور سنگاه، معشوق کی لیتا
عاشق تون، لیتا و درجی اورب، ذات نور دیکه لیتا و جود،

793
 بیکرین خلیجہ ہندی غذا کہ ایہ ہندی تھی دور انجوت اسن بہاوی
 چون یزید و یحیی و ایم و یکہ صفورہ، عاصمہ زناطہ سیوہا جنت کی انکار و رکاز،
 یزید و یحیی و ایم ہر یک بدل اسکا وہا نہ، سیکہ خلیجہ سیوہا
 اکاہ انگلی جنگی بہاک، جنتیکی سیوہا چون سیوہا وی اس سررم
 و اصل کامل عارفہ جنتی سیوہا کو ایک جان، لاکھون کروڑ مین
 ہی اندری ایسی دیکہ چھان، بوجہ خدا کی بہو تہ بار یک بولی
 پوجھین گوی، جو اس بوجھن تو کچہ سوچی کرم اسکا ہوئی،
 شاہ محمد کبریٰ برکت پلا اپنا پیو، امین بالا مطلق بنیا دیکسیا پیو
 مین پیو، نور محمد نور خدا کا شاہد مین دیکہ، سون سن
 سب دیکھنا اس ہی بوجہ تکیک، نور محمد رب برکات اپنا تو کچہ جو
 سکن، کامل و اصل کون مرہ ملیتون رحمان پھر تو پاس، اسکی
 یاتن پیو فی مزا ہونا مرک تھی دور، لاموت ہوئی اس کھووی
 ہووی خدا کا نور، ترون المور تازہ تہ یو ایسا پوری پیو، جیکوی
 اسین پیو یا سوویج اپنا پیو، ایہ اس پیو سون پیو کون پانا
 تو تہ ہووی وصال، راز موزون اس مین تون پاوی اپنا لال،
 ابراہیم کھرو ہوا پیو جیسکا دان، اس پیو سینی پیو کون
 پانا پوجھنا نور نشان، واذا شہنا بدلنا امثالہم تبدل الامر و شہنا
 قطط

اکبر سون یکم و یکم موجود، خدات نور کا ہی تھا اور نہ
 حق نہ تھا اور نہ حق نہ تھا یعنی دنیا ابتدا میں نہ رہا
 کہوں بعد اگھنا، خدات نور کا گھنا یعنی پیدائش، خدات نور
 بعد اگھنا، موجودان کا ایسا ہونا، پندرموزوں یا ورنہ
 نور محمد شاہد غفلت، کریمہ نکلا کیان اچن، علم لدنی
 کر کا کیان، جنت میں دنیا و یکہ ایمان، خدات صفا علی
 کہولیا ہوج، ایسا دنیا میں منجہ سو حید، نور طہور کا جن
 ارشاد، ایسا دیکھ منجہ دنیا دار، دانگی پھر تی ماریا
 گی کی ہفتون کی پر کار، گواہ شاہدی دیتا کہولیا
 ایسا کہوا جس کا بول، من کان فی ہذہ الاغنی تلو فی الاثر
 من منجہ دنیا انگیان جان، لیتا میں یو ویکہ جہان،
 انگیا ازین کوی یاوی کیا، بن انگیان کوی کیا ویکہیا،
 انگیان بن ہوی کیون ریدار، بن انگیان ہوی اندر ملا جوں
 انگیان ہویتو گری جہان، انگیان ہویتو یا ی نشان
 بہان جن اندر ہون ہی تھا، انگیان ہووین انکون کیون،
 دلکیان انگیان جسے یعنی سوہی اندر ہی جنت، زم فیہا سرکان
 کون دیکھنا دی جس پیر، ہوا ہر من کسان انگیان اندر لیان
 سو کینت کا گھر، غفلت غیرت پر یا گور، کیون ہوی اندر ہکار

کہوئے جنتی یا المومناں تلوئے خدات ویدار

باشا کر ہو نا شاکر ہی سو کا فر نین . کافر ہو یا شاکر کین .
لنعمتی منی لا اثم علی الله . جب ہی کوشش تیری اچھی
ہو اور میری اچھی ، اتنی پر جو تھاتین کی ، بھائی جان چاہی
تھان لا تھینکی . الله بیا حقیقہ و طالب صا طالب ، اوکھا
جانی بو جھنی لابی ، مو حید انکا جی بو جھنی ، مشور انکوں
جی یوں نہ ، غیر طرف ہی جی منکر ، حق ہی انکوں ہی شاکر
سجن المؤمنین جنت الکافرین کیوں پریکا انکا مونہ
دوقان پادریہ دنیا سونہ ، دنیا کا جولا کین سوکھ ، تو میرا
حق سونہ سوکھ ، الله ابی اسد یان پر ، مہر کی مہر کی نظر
ہی یوقد چھو میو کا ، او میو سبکی جی جھکا ، زلفان مہر
بھانڈی جھکر عالم کون لتکا یا اچھی ، مکہ دیکھ تیرا سورس کرانی
سب بھانڈی کیا ، نظر ان کیان سرکان ہو کر نینو کی کل بھائی
مجھ پر چھکی اسٹھان پر جھنڈا جھنڈا مجھ نور کا ، کد چھو لیا کب
ہو ب کر عالم کونڈا لٹا یا اچھی ، ایسا جھپان ہو جھنڈا مہر
کونڈا کر ضیف مجھ ، بیو دیکھا جی دیکھا دیکھا سو بیو
مکہ دیکھ تی مکہ بھیکہ فی غمکی ای پوئی لای ہیں ، حد ری حقیقت
کا زمین کونڈا مہر ی بھائی ہیں ، مجھ بھیکہ ری بھائی
ناتاب کیا تب تی نین ، تو عشق کی سمہور میں عوئی پر مہر کھائی ہیں

[illegible]

[illegible]

جیسی ہوی معاویہ ذال جلال نا او سی اپر ویکہ دیو دی وھا
عمر والی اللہ تبار دارھی نا تہوی دار بن یک نہراہ ہار
پھوئی انکہ سبکی عیبی جوت نین نا جو سوک اک ایج بک
بوت ^{نین} نا ہی سب انکہ ملن بیو ستا سدا نا ہی شہاد
منزہ اپن از سدا نا سدا بیج بستی ہی عیب ناری نا
انہ نیک بدھا وا خود شہی یار کی نا جو کوئی مار سو ویک
جو سار ہی نا سو اسب جوت یار کا پیار ہی نا اچی
انکہ عیبکی جو نہ مل چندا نا جو بند نا اگر نیر تہ کیا فایز
چہ مکتا لکینا دسی عشق ہی نا جو سو بیج نین تو دیلی کی
اسبا کی جو کوئی ہوی سو چکا کی نا نہ بیان پائی نہ کون نہ
ہو محفون پیر کی ویک دیو ای جی نا اولیای پری جا بلا یان
علا بن نکر ملن نا وین بیو کا مدام نا اورون روون رکی رک پاو
موا فوا اچی نا کینہ نا اورا کی موس اپنی کمر چار کا نا
جیکہ بی جی عیبی عارف نا نا بیج لے نولون پرتکا مقام
اگر عیبی کامل چلیو نا عشق باز نا یو سبھی سی رازھو پتہ
کیر نین سمجھیاں یو پو کیا نہ بیان نا بیان لون سبج ویکہ ناچی عیار
سبج ویکہ فی کی جی یو بات جی نا یو پیاری پو تہ پتہ کی پتہ
ہی لکن وینتی خیال عیب ناری نا ہی ماری او سو کی پیار کا

جو گہرا

اوسې اېباديوي وصاله کاهل مرشد کاهل پېرمانه کرنا اول اپنی
 ارکان منکر حق کاهل ما لينا استی حق چندان ما حق کاهل
 مرشد حق کی ذراته تعینت پانا حق سنگاه ما پنا کر سبهي
 جهوتی بول ده بول ته بهوتی او بولیان بول ده سبدا سبدي
 وری امام ایضا حق بین کچه منزل مقام ما کونور محو یون کچه قام
 یقرا لایا یسون کام ما کافر یوی سوعیب کری ما شا کر یوی
 سوکیان دهری ما من بهار و یو پر عور کن ما حق بولون
 عیب نایین ما بد مغلوبه بر لعنت چی ما خوب مغل بر
 رحمت بی مقام قرب و حق اقرب الیه من سبدا الیوزید مقام قرب
 دیکه دیکه بنین بهورنکی قورنک مدیم کی ما یی بنین جنین نظر
 اچیل بهرین ایه موزع من بهانی ما نظر دیکه کنج محبتی سون امتیاز
 کن فکم کر تی ما بنران دیکه صحنه بر صفی بریا صفان بهر تی ما کبهان
 دیکه ایه اهدیت نزل ایا اجماع بکده ما کبهان علم ایه فکی کر نزل اهدار
 سب نکتی ما کبهان دیکه لا مثل هو تی نفی هو ایه تی بهانی کبهان خواص
 بود اکی حق هو تی بهر الیاتی ما کبهان دیکه اپنی و لکون السب ایه
 بهانی بن ما کبهان هم اپنی صیو کون رحبا کر نکه بهانی بن ما کبهان
 کبهان دیکه هم معشوق السب ایه سرائی بن ما دهر وقت بکاهو عیال هم بر
 نه ککاه کج دهرانی بن ما کبهان دیکه ایه معشوق محبت کدیل فی سبختی

اوتوڪا لاهي حال ايا راجد ما جنيتو مين پورا وديتو نري
 اوتوڪون دنيا سوي پيرانا افوردا حقيقت کي دريا تيرا انا اچي
 سنانا هي تو پيدا پيا كلام ما جنيتو کون او دنيا چها اي هتم
 وروا پني نا ونگا وري اسي ما جي کرنا کرم آب هو او جسي
 ميدارات دن اسکيرا ليون نام ما اور وون وون رکي رکي رکي رکي
 لکيا نکه حب بيگي نا ونگا ما بهر وسا هو تب کرم چها ونگا
 بهر پدارتير جسي هو و دھني ما تو هو وي و هو جک کا او
 جکويئي عاشق پورا تيرا اوتوڪون غم سدا اچي جو جکويئي غم
 هو تيرا اوتوڪا حال محزون ما عاشق قائم سدا و اچي
 اوتوڪي سرا و اچي پي ما کيکي فاني اوتوڪون کر صفا پي تو
 تلي پي ما کي ايلک اسپند کرا پي سدا ابر هي ملن چلي
 جين ما کي ايلک و نواس سرکا نتي ما سولي پي پي و پي
 جکويئي ما سقوت و و و پي پي ستي پي دل و نيا ن پي
 د هو اچي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي
 کي ايلک بها تون سون آچي کن ما جکويئي و پي کي تل کا
 وري پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي
 پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي پي
 کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي
 کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي کي

[illegible]

الحسين

البربرامه

مردمان به پیش پادشاه کونین پلا سو هر روز عید جشن میجویند

اندرود و فتح تو و بانی که بعد از وقت مرگ پادشاه در

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الذي جاء به الهدى والرحمة
الكرامة

برای توسیع مکتوبی بدین جهت که در این مکتوب آمده است

و بعد از این که اینها را به یاران خود داد و از آنجا که میخواست
در میان آنها بماند و از آنجا که میخواست

خلف انداخته است و چون گفت و این که در این وقت که

این مکتوب در تاریخ ۱۳۰۲/۱۲/۲۵ در تهران به دست رسید.

[illegible]

مجلس شورای ملی - بیستم شهریور ۱۳۰۲

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
الأنبياء والمرسلين
وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

روزگار را به این طریق و در این صورت
نمی بیند و به این گونه و در این صورت

المشیر کا کردار

کتابخانه عمومی

بسم الله الرحمن الرحيم

سازمان امور مالیاتی کشور
دفتر امور مالیاتی استان تهران
تهران - خیابان ولیعصر - پلاک ۱۰۰
تلفن: ۸۸۸۸۸۸۸۸

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, appearing below the printed text.

[Faint handwritten signature]

7. The Commission has also been informed that the Government of India has been advised by the World Bank to undertake a comprehensive review of its foreign exchange management system, with a view to improving the efficiency of its foreign exchange allocation and to reducing the foreign exchange burden of the country. The Commission has been informed that the Government of India has been advised by the World Bank to undertake a comprehensive review of its foreign exchange management system, with a view to improving the efficiency of its foreign exchange allocation and to reducing the foreign exchange burden of the country.

الهي حرمت راز و نیاز خواهر اید قیدار لیدی مختار وکیل الباب البیرونی

حیات و حیوری این موهبه انم بکل شیدی بعین و بوی به معنی زیاده

اکمیل شاه محمد بن اچا آهین مؤسسه کتون ملکا حیات

شجره شجره پیران خواهر کاف حیات الهی بهشت اسم عبد الرحمن

الهی حرمت راز و نیاز حضرت سلطان الانبیا برهان الاصفی کفر

الکفر الرار مع اید ابوالحاکم احمد محمد جنتی ابوالقاسم محمد

مصطفی صلی الله علیه وسلم الهی حرمت خواهر اولیا ابوالحسن علی

الوسی الهی شعی حضرت امیر المومنین امام المصطفی علی ابن ابی

طالب کرم الله وجهه الهی حرمت راز و نیاز خواهر امیر المومنین

البهری الهی حرمت راز و نیاز خواهر ابو الفضل عبد الواحد بن زید

الهی حرمت خواهر اید ابوالنفس فضل ابن عبد الله الهی حرمت راز و نیاز

خواهر امانت الارق سلطان ابراهیم اودهم البلیخی الهی حرمت راز

و نیاز خواهر سعید الدین خدیفة الموعظ الهی حرمت راز و نیاز

خواهر امن الدین ابویسرة البهری الهی حرمت راز و نیاز خواهر

ابا ابراهیم محمد و علی و یسری الهی حرمت راز و نیاز خواهر

ابو اسحاق شامی یسری الهی حرمت راز و نیاز خواهر قریه الدین

ابو محمد یسری الهی حرمت راز و نیاز خواهر ناصر الدین ابو

یوسف یسری الهی حرمت راز و نیاز خواهر ناصر الدین ابو محمد فر

قناق یسری الهی حرمت راز و نیاز خواهر قطب الدین مودودی

الهی حرمت راز و نیاز خواهر سانی شریف زندانی قدس الله

الهی حرمت راز و نیاز خواهر سانی شریف زندانی قدس الله

الهی حرمت راز و نیاز خواهر سانی شریف زندانی قدس الله

[illegible]

دوم روز دو برک او خفته و او بسیار در غم بود
سوم روز به برک او رسید یک مرغ خنجر در روز دوازدهم
نوشته برای خنجران بجای طعنه بفرستاد و بسیار بعد
برک او رسیده بران بند و سه روز این عمل بکند و نوع خود
نوع دیگر بیان اگر کسی را مردی رسیده باشد و نزد صورت
خفتن نتواند بسیار به سجده بکند و عاده کاو و یک سره مال نکلی
و تواند اندام خود را و تا به چشم خود بعد از روز هفت
دانه ها و بوی ماه کاو و کارد و تا به روز هفتم
شود و این مردی است که یک روز به حالت نوع دیگر ببارد
زیر بوی سه توبه و سه به یکدم و نوشادر یکدم هر سه را
بجا کرده و بعد در سیوه هریالی بچند هفت بخت دهد
و شکسته شده هریالی بر او سن کرده و یک روزی نو بخار
و از آن خود سوزان کند و بالا ای آن و یک روز و مهر کرده
حالت کند و زیرین پیاله بهینی نهد و از آن نهد یا یک
در شش جلوه زیر پنج پیاله و بعد از آن شش القوری سازد
و در آن القوری بهیابند و در میان لکچر یا کبوتر کند
پایه نقه و در هر یک نوع دیگر برای زن و بچه بخار
کتاب بهینی تین تا یک در شیر کاو کرده بخوراند و وقت
معدن تا به نیت بخورند و از آن فرزند روزی شود و همیشه
نوع دیگر که روز یکون سنجانا از آن توانا رخی عیال نبل
نبل عیال از آن خود سنجانا و از آن عیال از آن عیال

[illegible]

[illegible]

[illegible]

كتاب التفسير المسمى بحميد بن عمار 817

[illegible]

و در پهل آد می امیزد پیکاه و در پهل آد می امیزد پیکاه
سال نو و عوی سینه پیکاه کرد و در اندام پیکاه کرد
و عود دانه برق روشن شود و در روی و پیکاه کرد
نوا پیکاه کرد را برود و پیکاه کرد و پیکاه کرد
که در روشن بارانک و نواز که پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد
پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد و پیکاه کرد

[illegible]

[illegible]

سیرت عظیمه یفیکه یا که کون نامش لا شیخ له فی شیخ لم یطمان به کعبه ولا
بالتون کیونکرهای ما کوئی اسکان یار یا راه بقای ما می بود پیرو خدا
اندر عطا کلام که کیونکر توفیق بهرم کمان ما می گشتا بسکون اچن
جایی ما خود ستاد دیکو مال اسپه ما ای سید کروکا اچن جهان ما
حی و ستا جیستی در یک چکان ما لا شیخ له لا دین له می معین بان
یا کفر و بی سیرت دین خین ما حی کافر کون می وین کعبه
همینا و ناسیکا عزازیل ما حی دیکو تو میری عزازیل ما
حی اری پورقی و ااین بیل ما حی دیکو سکه ما دیکو تامل
دور می بخشون تون بمل ما می تا و ناسیکا عزازیل
می دیکو عزازیل آنگه جدا ما حی انگلیان دیکو کید شد
حی رشک سوید افر کد ما بن دیکو سون می شرم روان
حی تا و ناسیکا عزازیل ما حی الحیا رمن الایمان به یحی و لیل
دیکو شرم کی صورت پاک عینی ما کوی و لا یا شکوف انکم عینی
دور ستا سنکنا ناکه عینی ما دوی احد احمد پاک عینی
کعبه عالم بسکون رب جلیل ما و اذا شیئا به لیتا عینا لیم تعد
پنج و شاه محمد میله جم عینی ما می کوی و لا یمن بدوین بدوین
عینی بان و عینی عینی عینی عینی عینی عینی عینی عینی

ما یتھائی آنر پور باؤ، انسانی میں لیا گیا جاو، با پنچم خدا تر
 بچس کون، اکیکا پھی اب معنا سن، کون کہی تو پتوں پہلا
 تھیں پیکر و تون چل، پہلا کا بھی تون لذت جان، ستا شنکنا
 بعل پھان، ریکنا جانو جو تھا بھل، پا پخوان خا، پچھ اصل
 اور بھی اکھون واکھن، تعلق اسکی پچھوس، طس کئی تو
 کس جان، اور بھی اچھنا دیکھ پھان، ایذا تمکا شناس
 پھن چین تنکین، سگلیان صفتا لیا، پچھ طفتان
 تن قرار، نور عتاید، حق ہی کام، حق سون بولیا حق کلام
 اکھی طالب امین وار خدایا، تون کیا اختیار، رحم کدہ میرا ہو
 آس پوری ویک میری ہو، من عرف کا معنا گیا، منجا کون بین تو
 پھن سیمیا، سچاؤ پچھ میرا پروپ، میں امجھیں سچا شروٹ
 من عرف کا معنا پوچھ، پچھن را کون پرا کو پچھ، بوجکی ناؤن من عرف
 فتم ویم اند پرو طرف، فایما تو او کر سون بوجھ
 علم لدنی کہتا سیکہ، کون کی داوین مانکین پھیک، پھین تو
 پچھنا منیکل بھی، کون منطلق معانی نان ہو میری عرف، الاضداد سرکا
 انا سرہ، صلوحت انضاد ان بنیاد وندہ، اسم اللہ آدم خان
 آدم سون بھی اسم پھان، احد کہی تو ایک پنا، اللہ پنداری کھی

سوال طالت

جواب مرتبہ

82

82

سزا بی طالب جگر سبجان ، بجای تیرا دیکن سخاوت
 نجین تیرا دسر این ، دستراش نشو جستن کون
 بجای تیرا جستن میوه ، تیری واجب کا چلو
 واجب کن تو مرگ و ، حاکم پر و پیر ناسو
 میوه تیرا جگر نکلی بهار ، حاکم تن سو بو عیون بار
 بجای تیرا حاکم تن ، تو و حاکم کیواکه تن
 واجب کن تو تیرا ، ممکن کی تو و پیر کن
 واجب تن میوه سببی بهار ، ممکن تن میوه جستن چرک
 واجب کن تیرا بولون با ، و سیمی عینی خرد و تو
 عیون تن تو عیون یفا نکا ، یفا نکا عیون یفا نکا
 صورت انسان یفا نکا ، یفا نکا صورت انسان
 رسم یفا نکا صورت یفا نکا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 دستا و یفا نکا صورت یفا نکا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 یفا نکا صورت یفا نکا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 یفا نکا صورت یفا نکا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 واجب تن عیون یفا نکا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 واجب کن تیرا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 واجب کن تیرا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 واجب کن تیرا ، یفا نکا صورت یفا نکا
 واجب کن تیرا ، یفا نکا صورت یفا نکا

کوئی نہ سہا نہ ہونا نہ کسی کی آنکھیں دو کہ رونا نہ جواب نہ ہونے
 آہی کہ رونا نہ اکھون بچہ ہر بول بول نہ اللہ بند پکا ایلہ ہی راز نہ
 بولنا سننا نہ آواز نہ سکنا سو ہی عینی یان نہ تو کہ بچہ ہونا نہ
 نہ دیکھیں کہ ما اهل بھین نہ بن جو جہ کو ہی و اهل بھین نہ اهل
 بھی حقیقی سر کران نہ سر کرانی بیکہ بھان نہ عاشقی بھی
 ہی یہاں کراد نہ غم میں بیو کی اس بھا نہ عارف عاشقی نہ
 فضائی نہ محیط ہونی کا امین حال نہ طالب بھا دو ہونا ہی
 حق سنون آس کو ہونا ہی نہ بن کر کوئی بھینی پائی وصال نہ
 جو جو طالب یو سوال نہ پھر کر طالب یو جھیا سال نہ
 حسون میرا ہی وصال نہ سب کہ میری حاضر ہی نہ منجیر
 حاضر ناظر ہی نہ دل میری پوچھ سیکوں نہ جھوتی عیسیں
 کہوں نہ ایلہ سب کی ہی منجہ بھان نہ ویکہ بچہ ہونا نہ اهل
 نہ تو سکر چاکین نہا نہ بھان نہ اس نہ کونا یا ابتگی نہ تن سو
 میں کیا میں سوئی نہ یا یو میں ہی کفن نہ حاضر ناظر نہ
 بات نہ کرتا کون بھیر نہ تن تو ہی یو مائی کا نہ مائی لا میں جہا
 نہ جھیا نہ تن تو مائی میں کیسا نہ و سر کو کوئی بھینی انیسا
 نہ تو مائی و سر میں نہ سر کو کوئی دستا بھین نہ جو کہ نہ

۱۰۰

[illegible]

و یقیناً مله بین ایلای تبار، و یکو کیم پاک ویدار ادا المومنین
 مراد مع المومنین، و واجب عیناً ممکن ویکه، هوزا تودو مور
 عیناً لکم، و واجب تن تو مریا سو، ممکن لیلی مبرنا سو
 مانیکار، مانی هوپا، اما مانی مین مله علیا تا یو، اما مانیکار
 ویکه صفات، ممکن پاک منزله ذرات، روز متباقیت
 همین، روز محشر کیم کثیری مین، بولیا صفیان، سیم
 واجب، کیم پها تکا یقین، و واجب ممکن یو وین، و بار سیم
 عینی یو نیم کیم، اما مانی کون، و صوت یقین، ممکن کون
 صوت یقین، اما مرنا سو یو ما یا مول، اما مکریمیت کیمی رسول
 موتو قبل انت موتو، پد پیر تو کیم نه بین، مرنا، مرنا حق ای
 کیم ورنما، موت کیم، غفلت کیم، غفلت کیم، تو ویکه سیم
 کل من علیها فانه یبقی ویم ربک ذالجلال والاکرام
 کل کی معنی صفات سب، تن کون و روشن کیم عجب، صفات
 سون ای ذرات، کل من علیها صفا صفا، ایستی تو بی مون
 موتو یک مور صی سبکا، اما زلف جمال نا هووی فام، ذالجلال
 والاکرام، ایستی بولیا بات، اما یکم معنا مشکو و بات
 سبکی و واجب تن، علوی کیم تو ممکن کن، اما واجب همان
 ایکم و خود، اما یکس مین ایکم، مین خود، اما واجب کیم سیم یو

چندین چیزها دریکه ما در دنیا پدید می آید اسکایه که بهیستی
درین حقیقتی بارها، جیسا که در دنیا بارها، روح که در دنیا
روح که در دنیا نورانی است، چگونه می شود که او را بی شبهه بی خود
رویت می نمودن پاک دیدار ما شبیه اسکایه که بارها، بهر چه در دنیا
چگونه می شود اسکایه که در دنیا اسکایه که در دنیا، چگونه می شود
ممنوع الوجود و چگونه دریکه ما در حقیقت هوایان ایضا که در حقیقت
در حقیقت چندین چیزها دریکه ما در دنیا می بینیم که در دنیا
چندین چیزها در دنیا، این ممنوع می شود روح ممکن است ممنوع شود و چگونه
روح که در دنیا ممکن است، عارفان روح که در دنیا چگونه می شود
روح که در دنیا چگونه ممکن است عارفان روح که در دنیا چگونه
و یکیشانی روح که در دنیا، ممنوع الکی تربیت می شود و چگونه
کالیجی که در دنیا ممنوع الکی تربیت می شود عارفان روح که در دنیا
ممنوع الکی تربیت می شود عارفان روح که در دنیا چگونه می شود
تنهایی روح که در دنیا، رویت می نمودن چارون تنهایی چارون که در دنیا
ایکه در دنیا، چارون که در دنیا، چارون که در دنیا، چارون که در دنیا
چگونه می شود که در دنیا، چارون که در دنیا، چارون که در دنیا
و چگونه در دنیا، و چگونه در دنیا، و چگونه در دنیا
ایضا و چگونه در دنیا، و چگونه در دنیا، و چگونه در دنیا

دیشہ میں کلمہ کو پڑھا ہے

[illegible]

بھو نسا اب سن یرکارے قدرت خون پس سفیدان بار بار
 مل ایک تہا رما کر تیان آسین مین لہزار ہا ابرن او نو کا کھلون سکا
 پیر زینا اپر ہا او مہیان ہو کر ویکھین ہا ہا کھیلون بیوسو
 بیوسو سیربات ہا دم ہول ہول سو بار سنی ہا اتم تار ی پاکہ سینی ہا
 وچن منہا بی بیو کی جھو ہا بیو کی غم مین آسین کہو ی ہا پینی پور
 شہا برہ ہا سب سکھان مین او جھنڈ ہری ہا پتلہ نازک بن سر پر
 ہر ایکوہ پیر ہیر ہا بھیل اچیل کن ہری ہا حبیب ہوا سون
 صفت کری ہا نت او تہ کھاوی تہو کا غم ہا کو کی کوئل جھو
 دم ہا خالی جد اسوسرہن ہا اتم تار ی پاکہ پرن ہا خالی
 کھر جی چنم کا ہا لکھن صفت ہوا کی سینا ہوتھا فلم کا ہا دوجی
 تار ی سن جو سار ہا غم جیلالت اتکن تار ی کن کھی تو اتکن
 آتش سون جی بھوک ایک ہا بھو کا کوئی دو کہ ^{اکن} ~~بھو کا کوئی دو کہ~~
 بھاس ہا کا بلی سینی غم را خالی ہا غم پتلی ہا کن روپ
 ویکھیا تار ی سہجہ روپ ہا غم او تھیا کالیتی سپر ہا بھینی تار ی
 کالی جیر ہا کالی پتلی کالی بال ہا دھوان اند ہا غم سو بال ہا
 مین بن تون مین اکن روپ ہا ریت زینا عشق محبوب ہا فراون
 ابھی اکن نا راہ او ہیا دیکھو نا ریتا ہا اس پر ہنیکا برہا
 مجھ خال کر کیا ہا سینا ہوتھا فلم کا دور پہانک ہور ہیا ہا

بی ای طرف بقا غم بی سزا نور کی آنکه لون عبید نیاید پور مقام
 می آنکه سزا نیاید پور سزا کی آنکه لون عبید نیاید پور مقام
 آنکه لون عبید نیاید پور سزا کی آنکه لون عبید نیاید پور مقام
 محجبه امین کی نسبت سوف همین بی اس مطلق بینی پر سزا که فرمای
 بین رسول الله فی التوحید حقیقت لا رب ولا عبد ای عزیز ظاهر
 باطن یکیم صورت بی سوزا کی او بیاری اینیان صورتان بر سزا
 های بخیل از بیاری دوپا کارهای بی پور و بیاری فرو سزا
 کارهای بی امین شاید بی آرزوی بی پور از سزا پور سزا
 بین پور من نوی شاهدی مین بود و نور از سزا پور سزا
 می تو امین بی کون کون بی حقیقی قائم حال بیارگی می امین
 آرزو می تو امین امین نابو لنگی از نا غیر پور صورت ذاتی داده
 بی اپنی صورت محجبه دیا تو پور صورت دونو کی ما بین مشترک بی
 جبر عشق آیا اس طرف پور صورت لکی ذاتکامایه سوزا بیاری
 مایه نومی پور اگر مینی سزا بیاری مقیم کی مقیم بی بیاری
 کهان بی سوزی من سزا بیاری سزا بیاری سزا بیاری
 ذاتی خلق سزا بیاری سزا بیاری ذاتی سزا بیاری
 سزا بیاری سزا بیاری ذاتی سزا بیاری سزا بیاری
 آتی خروجه بین بخیل کی چنانست کی عیاز زهر نزل مین محبوس
 صورت دیکان مثل تو عشق ناره پور بی سزا بیاری
 عاشق ای عزیز روز قیامت مین عاشقانگون سزا با طهر
 حضرت با طهر مینی اسد عیال بلانگی پور سزا با طهر یعنی
 سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر
 او سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر
 سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر
 سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر یعنی پور سزا با طهر

[illegible]

وای که تنها تو شدی حلال او در خیال خات لای بهوا انا تر ارا
 نور من بهوا من نور من نور کی نسبت بسوفا انا نور قدیم انا نور کی
 نسبت بسوفا ذات قدیم نسبت قدیم بعدید ملا روپا انا ذات
 نسبت بسوفا ذات نور انا کاره قدیم بعدید ملا در نکا فعل ما ترکین
 لای تر من میو میو کامیل غم دیکه ذات ایس سون این سات
 سوفا سون تھا دیکه این نشانید دیکه روشتا پئی آئی بق
 صفیان گونا سکت آرا تو مشاهدا ساتن صفیانکا دایمیت هوا
 ساتن صفیان نشانید گریان مبتلا دیویان دیکه صفیانکا حق
 نشانید دیکه کام ستوقا هوا ذات کامیتو روح ری پئی روح
 جاریکا میو مشا ری پئی مین پنیکی یا کامیتو روح ری پئی روح
 نمایان پیدا ایو پئی سو دیکه مین دیکه جیاری پئی دو تو ایکی
 بار ملا ظا پر هووی حق نقلی یحلیان اریکون ایکی پئی لون
 دیکه دایری پئی سون روپ بهوا سب عالم سو مایه نازی
 روپ کر که نسب عالم کامیتو انا عشق کی صورت سو محبوب
 پئی عاشق اسرار در صورت سو صورت مایه کی او
 حلال پئی اسرار پئی پائی پیر عاشق بخود پئی پور سرور پئی عشقی
 صورت سو روپ در تر پائی محیط مطلق سو مشا سون محیط
 منز سو نسبت بمثل محیط مطلق سو مثل کو الکتا پئی
 پور محیط منز سو بی مثل کون الکتا پئی مثل مین سون
 آرا سو نسبت پور بی مثل مین سون آرا سو در
 پور صورت سون عشق هوا صورت سو میو عاشق هوا
 صورت مین تو عاشق کسکا صورت سو مثل پئی مشا کا
 عاشق بی مثل پئی جان ذات پئی مثل پئی پور ای عزیز
 مین کرنا روپ پکر که پئی پئی پائی ذات اجماع

که افروز بینا نیرب بها عباد الله بخروند تا تجبر او ببقوا منیر
کاسه را بشارت خجسته بینا جفا نشستی سلسیلا بوسه نیر
واقع به ای تمام بواشاره اسرار کی طرف پی او عین
نقاء محبوب پی عاشقان اسرار چشمی آسیر با صفت
بخود اچھیتی پورا بل نیست نو عاشقان باین جوار ابرو
پای سر و هیچ ابل نیست بر ای عزیز امانه نامی کو از اندامی
تا نتواند اندکین لکنتی باین پورا کنند ایک حال نابی پی سو
اوامکان عطا باره تعالی پی عز اسمی چون امدان شای پدی پور
آتی جانی سو کز کتی تابیتی پور کنک اشدت سو صفاتی ایا
چون من نور کی دنا پدی پورا لکرت سو پوی بولدا بوسف
ایمان پی ای عزیز ذات الله تعالی کی بھیلے تار تار باین پیر نار
عین سون معنوق مود کھلا تا بھی مرید طالب مین عشق
سوفت اچھی تو الله تعالی سون اسی فتح باب حورید ایا
عین حجاب حجاب هو تا جی جو عاشق و معتقد تمام پی پور
اکرا عشق دین فاقش یعنی عشق اچھیتی تو اید اندر پی
مثال چون کنده هوا بعد از اساعت اکر دو نوع عام کپ بھنا و ران
تلیو دینی تو بکر بجم نا هوسی جو کو پی چون پیرا بھین کیا
اسی بدانی پی پور شکو پی چون پیرا کیا اسیر بدایت پدی
الله تعالی سات صفات سون احدثها العین در شرک
نما اکر بولینکای نده ایچھ مین شقی ایا قدی مینا تو احد
پی مین شک پوتا پی پور قول عا اکا پی جو مینر مین
حد بکنا الامتلا لا شرک و عده لا شرک له چون ذاکا نزول
مین آدم مین پورا بدانی صفت کیم نا نود بنده کویا

[illegible]

مین تہ اسمیں روشنائی آئی تو انصار ہوا دیکھا گیا
 عارف ایک عارفہ شاہد کی درمیان جو کچھ از خود معشوق
 ہی غا فادیکہ بھی اسبج دیکھا ہوا عارف بظاہر ہی اسبج
 پدشاہی تیا ہور سون، مطلق سو معشوقیت
 اوسط کی پیری مین دایم ذوق سون پیدا ہی ہے ذات
 اللہ کی آئین ایک یا اسکی پرکار عینہ ہو بھیک، اللہ علیہ
 صفت لاریا ولا عبد اسکا بعبادہ ہی ذات ماضی
 یو عینہ ہر اکا سون پور تپ جاری رہی، و جہیں کو
 اللہ پہ م خصوصیت ہی مین ہور سون ہی کی اشارت
 کی مین یعنی ماری بھی ذات تھی ہی دیکھا سون ذات
 کی نسبت ہو، بند تیا اسٹھی علاوہ ہی معشوق
 شاہد بندہ ہی اسبج ہی مثل شاہد سون ذات ہی پھر
 نول مین دیکہ جاری پر دو صفت ہن ایک عبدیت کی
 صفت ہی ہور دسری ذات ایک صفت ہی عرو جہیں دیکہ
 مقیم کی انگ سون
 معشوق ہی ہور مین نور کی انگ سون عبد ہی ہون
 دیویتی کی سون احوال دیکہ جاری تیکہ مقیم کا عاشق ہی
 اپنی صورت کا اپنی پھر دیکہ جاری سکت ذات کہ دیکہ
 جاری تھی دیکہ مقیم ہی عبد تیا دیکہ مقیم پر آیا مخلوق
 سون لکنا پھر سکت کی نسبت سون جاری ذات کون
 کتا ہی محیط مطلق مین محیط منزہ سما یا مین ممکن کی
 توانک ایک الگ مقیم ہور دسرا انگ سو جاری مقیم کی
 ایک سون منزہ کون لکنا ہی ہور سکت کی انکون ہمیل
 ہی السلام دیا جاری کا اصل دیکہ مقیم سون مازک

[illegible]

File

[illegible]

[illegible]

مشرب و لا بی شکر دل بس که ای ز صی دیکه من سون
 شاید بشا بر من سوا و از به او و از اینجانبه و باج
 شایه بی بود قیام هوشا همی بهی و باج من لا معشوق بی
 بود منیل عاشق ای بود معشوق معشوق سوا اینا بد
 مرشد بی اسکی لب سون پیاله بینا همیشه عیار زامین
 قیام دنا او عید را چنین ظاهر سوا اسکا نا و زانا بود
 او عیار ده صدف نیکو یا یک مقیم آری عیار بی مقیم بی انکه
 جد بد بود حصلا مستکان جاری کی انان قدم تر حدید
 صفت میور که قدم صفت بهوشکی نو و زانی و لیکن در نو
 صفات سبها نا اگر بر تناسوا و خلعتی موحلا بی ذانکای
 سومین بی اسلای می عیار رسد اراده اسمین مغز سو
 وایه اسمین مور سومین اسین سکات سون قدرت انصاف
 او عیار ذانکین اگر داجیا مین بیون مین بیون کو کجیا
 سوا ایج مین پیکنا نا و ن محملار کجیا او مین بی سوا نا و
 او ذانکا نور هور مژ نور و خلاا نا نور پیک با بی سوکان
 مین انا عی هور آگی رهتی نیتی مین تلخ کلبه با بی انکه
 مین انا بی هور نیکو رهتی طلحی مین انا عی پیک با بی
 ناک مین انا بی هور بار نیکو رهتی پیک با بی هور پیک با بی
 یانی عی انا بی هور مین مین نفیسگون کلبا بی و عی عیار
 سوار سوار راه بی اسلای ارادیک نا و نا کجیا و از به عیار
 یکر یا دو دیکان دو شا بدان یو عیار و عمل کجیا و از به
 کون لکبا بی هور فراق دیر بینگون لکبا بی شا پیک با بی
 عی بی سوا سوا و از به دین دین انا عی طلحی مین تمام

در این
 کتاب
 در این
 کتاب

[illegible]

بر او مخصوص شد آدم من آنرا هوا لونا کار کرد آدم کا جنت کرد
 بود آدم من یکم سر صفت نهاد و در جم کبریاسوا و بیج کا صفت
 لیا قال رسول الله السلام على الروح من قبل الاله
 لا روح في الاله الا حساد آدم با یکی مکر من روح اچھنا ہی
 تھا لیرو قدیم حال اچھنا ہی اس روح مکر من بی بییت بی من یا بکو
 بیگا کر تا ہی بعد از با یکی مکر من سو نہ کا اگر با یکی بییت میں آکا ہی
 تھا پیر بر آدم ہی اچھنا ہی بعد از روح دیگر تا ہی پھر اس روح مکر من
 بعد بییتا آچی توانم مکر من مکر من ہی بعد از ما یکی بییت میں آکا
 ہمارا تا ہی جھن ہی بعد از قدیم حال میں اچھنا ہی بعد از
 جان پنا تا ہی و مان تو نہ کا پنا آتا ہی جھن دیکھتا ہی آکا ہی
 بعد از جھن آتی ہو جلی سو نہ آتی ذکر فلی سو نہ کی ذکر
 ذکر روحی سو نہ کی ذکر ذکر سر ہی سو نہ کی ذکر ذکر روحی سو
 نہ کی ذکر ذکر سو نہ کی ذکر ذکر روحی سو نہ کی ذکر ذکر روحی سو
 نہ کی سو نہ کی ذکر ذکر روحی سو نہ کی ذکر ذکر روحی سو نہ کی
 شاید پیر دیکھتا ہی اس دیکہ پیر شاید ہو کہ اچھنا او دیکہ
 مطلق یون پنا عاشق معشوق کا راز سو نہ کی طبیعت مقیم
 بی کن آکا ہی روح جھن جھن و در شای بی سو نہ کی سکت سو
 ذاء جبار کا ظاہر کا روح سو نہ کی سو نہ کی سو نہ کی مقیم روحی
 سو نہ کی سو نہ کی سو نہ کی سو نہ کی سو نہ کی سو نہ کی سو نہ کی
 اس ذاء کی سکت سو نہ کی روح مقیم بر شای اس روح مقیم کی
 سکت سو نہ کی ظاہر کا روح بر شای و اچھنا ہی روح جھن و در شای
 سو نہ کی مقیم روح مقیم کی روح شای سو نہ کی و اچھنا ہی روح جھن
 روح مقیم شاید روح مقیم بر ذاء شاید روح سو نہ کی شاید
 شو فرزند روح سو نہ کی شد بد از و علی بر شای ہو تا ہو تو شای
 کفر ہو ہی جا آبی بار کا خطرہ تو فرزند سو نہ کی کا خطرہ

[illegible]

[illegible]

سود و غم با یکدیگر هم در یکایک است. و هرگاه که با یکدیگر هم در یکایک است. و هرگاه که با یکدیگر هم در یکایک است.
مقیم کی بجای واجب کار و خ. و در آنجا بجای سود و غم
بیت ذاة مطلق می آید و اینکه استیلا دو نور دور و همان دیکه
چون آن نور منور بجای روح مقیم. روح بجای جاری دیکه
شاید کارهای شاید دیکه کارهای دیکه شاید بر آید و شاید
ضمیمه نوشتن شاید دیکه کارهای دیکه شاید بر آید و شاید
مبنی هم بر آن نور دیکه شاید بر آید و شاید بر آید و شاید
مبنی هم بر آن نور دیکه شاید بر آید و شاید بر آید و شاید
مشهد بر سر شاید بر آید و شاید بر آید و شاید بر آید و شاید
احقاق قرار می شود سود و غم. سود و غم شاید بر آید و شاید
مقیم روحی من نور. آن نور بجای روح و آنکی فعل عین
اسم بجای روح و آن ذاة عاقله بی محسوس کی صورت ظاهر کی
دو عین و آن عین کی دنیا و سر عین بود و دنیا
یاد شد یکی نسبت کی عین صفات آن بین سود و غم طبق زمین
بود و آن صفات صفات بر عین عالم بین سود و غم طبق آسمان
بسیار ذات بین آنکه استیلا دو آنکه آنکه روح بود و در
آنکه سود و غم بجای آنکه سود و غم است و سود و غم
شاید یکی آنکه سود و غم است و سود و غم است و سود و غم
بسیار آنکه سود و غم است و سود و غم است و سود و غم
ذات که ذات بود و آنکه سود و غم است و سود و غم
کی بین سود و غم مقیم روح مقیم کی بین سود و غم
سود و غم جاری بود و روح جاری بر کی شاید بود و روح
و آنکه حلال است کار نسبت دهر تا بی روح مقیم روح مقیم
بر کی زمین شاید بود و آنکه حلال است کار نسبت دهر تا بی
روح

تذکره احوالات بسم الله الرحمن الرحیم و به استغفار
 حضرت امیرالمومنین علیه السلام و باجماع علمای آن سنه مستعید، بیولای ما قیامی اگر
 بار خالی طایر کا امر لازم هوا البیر عند الهی بها ناکا نفس اماره
 اسکا مقام شیطانی حق قیاسی فرشته موکل و کابیل باست
 طریقت ذکر علی منزل ناسوت عتبات مبداء اهلک سکن هو
 زیار سون الله الله بولنا هور کانا سون سننا بهار کا آواز
 هور و پی هات یا و انکا هور و ر و ن کی کب من سون آواز
 ای لکبات ن کن هور هور اقم سو تمام حواس من با برده نایبو
 مشایده سو الله نا و ن سب عالم یر دیکیا نوسکن عین الحیر او
 مشایده لیک دیکیا نون کن خلاصه عین حسیتی سو هور اقم سو
 اس حسیتی عین دیکیتی سو مشایده در سر اس حسیتی الوحدیط کا
 نفس لواقم عقل و هم فرشته موکل اس اهل بابت طریقت ذکر قلبی
 منزل ملکوت عتبات و عین ذکر قلبی سکن سون در سر
 الله الله بولنا یاد سر سون هور اکند یاد علیا نون کن نا
 مراقبه سو خطرات بابت نا هور مشایده سو دلکی کانا سون
 سننا دلکی انک سون دیکیا دلکی با تان سون یکر یا دلکی یا و ان
 سون علنا دلکی عقل سون جاننا یو سکن اس سکن میکا مشایده
 بر جا نکر اگر دیکیا نون کن خلاصه عین حسیتی سو هور اقم اس حسیتی
 عین دیکیتی سو مشایده در سر اس حسیتی الوحدیط کا
 عقل کانا فرشته موکل مهتر عزرا بیل ایلی بابت حقیقت ذکر
 روحی منزل جبروت عتبات عین ایها ن بسر بنی رهیا سو
 مراقبه هور و رو کا مشایده سو تمام من یکر کا مشایده او صوره
 دیکیا سو سکن هور ایها و مشایده لیکه ایلی صوره نغی کر کر بر
 کچ صورت دیکیا نون کن ذکر کی سکن یر دیکیا نوسکن مشایده
 هور نون کن یر دیکیا نون کن مشایده یهان حسیتی سو مراقبه
 اس حسیتی عین دیکیتی سو مشایده هور نون عارف الوحدیط کا

آنکه نام یکی او امین صفا است و در اینک او هم به نور و شرف
محمدی روح جاری شود و این دو نور من و محمدی روح
در آنجا محل جاری ذاتی که عینیت جاری قدر روح معین
روح جاری لامکان روح معین روح جاری پیر و یکتا پور
اما نور من نور پیر شایسته پیر پیر دیکه پیر دیکه شایسته پیر پیر
یو جازون ملکر آنکه دیگر خات رو کشن نامیده سون و پیر دیکه
حدید صفاة نوا یا اول تر و لا مین عشق آبرو و آنکه مایه و
بی عشق و رحمان نیر یکی طرف آریا تو عشق اصفیر بهار مین
عشق آبرو روح جاری بی هوز عشق اصفیر نور و معین و
روح جاری در مین عشق او وسط سوا مین الله نیر یکی
در میان او در میان کار از سو عشق او وسط مایه فاطمه السیر
شاید بی روح معین پیر شایسته سومین هوز شریعت
طریق معین معرفت پیر و پیر صراط کی بات بی ملکه است
از یک پیر تر شریعت حق بیگانه شریعت سو بیگانه بیگانه
شاید یکی ولی بیگانه ناخاستگی اول هوز پیر پیر پیر
سوا آنکه مین اتیان بی خود در ستایه خلق عالم بیت
آن دو کی بی مین عشق هدیه بعد از نور که هدیه یعنی داه
هوز هدیه مین هدیه عشق آریا بعد از سب و تحصیل هدیه کف
تسبی سو دانه آنکه بیخ در ستایه ذاتی آنکه بیخ بیخ در مین
بر شایده در شایده خود شایده پیر و شایده پیر پیر پیر
بهار پیر ال ایچ که سو خود شایده پیر شایده پیر معین
شاید پیر خود شایده پیر آری بی سو شایده پیر شایده پیر آنکه
مین دیکه سو روح معین هوز آنکه پیر دیکه سو روح
جاری پیر و هوز آنکه پیر پیر آنکه مین کواهد آری دیکه سو
من نور و صورت بیخ سو پیر بیخ پیر پیر پیر هوز و هوز
سوی بیخ پیر بیخ آنکه در دانه پیر پیر معین
بی صورت

لکته پند عقل مقیم / انا نور عقل دلالی من نور مقیم کی آنکه سوز
 بیط طریقی بود جاری آنکه سوز نسبت تلالای و احد روح
 مقیم ممکن سوز دیکه جاری مستقیم امین نور عارف الوجود مشق
 روح مقیم جانیه رویداری صبی روح مقیم نور جمال روح جاری
 نور جمال روح مقیم من نور روح جاری انا نور دیکه شاهدی
 دیکه سمیع هی دیکه بصیر هی دیکه علیم هی دیکه کلیم هی دیکه قاهر هی
 دیکه صمد هی دیکه یاری هی ابد هی یوسا نور صفیات دیکه بر آیتان
 آیتان پند نور شاهدی آیتی من یوسا نور صفیات بهی است آنیکه
 بر آیتان پند روح سوحیو حیو سوحیو هی من نور سیر شاهدی
 انا نور سوا من شاهدی امین دیکه ایکه علامه دیکه ایا دو شاهدی
 مشق سوز دیکه جاری دیکه جاری سوز ایه ایکه نظر ایکه شاهدی
 نگلی حیات بر صفات سوا من امین شاهدی کی نا ونا امین دیکه رهی
 پند و امین دیکه پند سوز روح امین مقیم کون آنکه لکته پند و امین
 و هل کافراق روح مقیم بر انا نور کی شاهدی آیتی من روح مقیم
 کون فراق حواری روح مقیم تاسور روح جاری بهوکه شاهدی من ملک
 شاهدی که دیکه سوز شاهدی کون فراق سوا شاهدی تاسو جاری
 85 / هوکر دیکه بر اگر کوامدار کی دیا مشق بهوکه شاهدی آیتی من
 دیکه سوز روح مقیم من تهن هوا شاهدی من شاهدی دیکه
 عین تهن تهن هوا فراق و هل یون هی دو دو دیکه یونکی در میانی
 انا نور کی شاهدی هی دو دو شاهدی یونکی در میانی روح جاری هی
 یوسا رون غفلان یونکا دیکه بالایی جان دیکه بالایی و جان
 شاهدی بالایی ذاتی پردی من شاهدی شاهدی پردی من
 ذات هی او دو دو مل مقیم او دو دو مل جاری دیکه بر شاهدی
 روح جاری من که انا شاهدی سوا شاهدی اس مقام بر شاهدی
 او شاهدی روحی پردی سوا و در ذات پردی پردی محمد
 ناگهان اس نا نور شاهدی سوا دیکه روح جاری

بها نكاهن لوانهم حن اگاه فرخه متبر اعلیٰ ت معرف
زکون سوز منزل لا بهوت ست دت شهادت ذکر سوز سکن
ایسر خون محبت بی یو خجرب عالم پر یار یار با سو سکن این
بھی پور رب عالم ہی خدا بغیر کی ناخانی سوز کن ایما تو او
فتم و هم الله اس میں حبیبی سو مرا قرب اس حبیبی میں دای
سو مشاہدہ بہانہ مقام قرب اسکی ذکر غنی سوز کن ذکر
روحان پور نور کن سیکر خوب رہی سو سکن پور اس
حبیبی بر سو رہی پور کن جو کہ دیکھا ہی سو سکن مشا
ہدہ سو رہی بی خودی غنی کر کر خوب رہی تو غنی کان کن
نور علی نور کن صوفی ذات کن سو کہ دیکھا تو کن
مشاہدہ پور مرا قرب سو اسکا ذوق لیا بہا از حبیبی سو مرا
قرب اس حبیبی میں دیکھی سو مشاہدہ ای طالب اس سب ذکر
نک اس سب وجود انکی وصل ذات میں کرنا سو عروج کا وصل
بہان سون پور نول پھر حیانت بہان ہی او بقیا نہا و با
خجہ اگر ذوق لیا ذات سون ملکر عشق قائم قرار ہی واجبکا
مشاہدہ سکن واجبکا مشاہدہ نزل اس مکان کا مشاہدہ
میں کا مشاہدہ نزل سو جمع کا مشاہدہ سکن محتج کا مشا
ہدہ نزل سو عار کا مشاہدہ سکن ار کا مشاہدہ نزل
سو رو کا مشاہدہ سکن رو کا مشاہدہ کن سو مشاہدہ کا
مشاہدہ سکن مشاہدہ کا مشاہدہ کن سو مشاہدہ کا
سکن سو روح جار کا مشاہدہ نزل جبرائیل ما تکی نزل
میکائیل با نیلی تعلق عزرائیل الکی تعلق اسرافیل با ربی تعلق
عزرائیل تعلق تعالیٰ میں قرار نہا سو ما تیکا خدا اسماء
خان جلوز ایا سوہ ریکا عنام اسکا جہالت نہا سوہ ریکا عنام
خرا سکی جہالت نہا سوہ ریکا عنام اسکا جہالت نہا سوہ ریکا عنام
نہا سوہ ریکا عنام سوہ ریکا عنام اسکا جہالت نہا سوہ ریکا عنام
سوز و صفا نہا سوہ ریکا عنام سوہ ریکا عنام اسکا جہالت نہا سوہ ریکا عنام
نہا سوہ ریکا عنام سوہ ریکا عنام اسکا جہالت نہا سوہ ریکا عنام

۵۷. فکر و فکرت کی صورت ہی ہوں یکس میں ہیں دیگر کا کو نام و نعت
 کہیں باری نام نہ کہ پور شا پر کون ہی نام و نعت کہیں جای نام نہ کہ
 اندیشا ہو کہ آیا بچند میں ہی مثل ہوا ہی واجب الوجود اسی
 کہیں ہیں جو اس سون اینی ایہی کیسوں نام ہوا ہی پور حقیقہ
 ہی سو تمام اس ہی ایہی تو اسی واجب الوجود کہیں ہیں اسی
 ذات کہیں ہی ہم اس سون جو کچھ ہو کہ آیا سو اسی صفات
 حق کہیں ہیں اس واجب الوجود میں سون باری وجود
 ہو کہ آیا اس نورانی وجود میں واجب ہوا ہی اس نورانی وجود
 کو الہی بین لیا قدیم جدید سور روح جاری ہوا ہی سور روح
 معین مخلوق غیر مخلوق بود و نبود ذات ہی ہو کہ ایہی دو
 ارادت ہیں ایک اپنا ارادہ ایک ذات کا ارادت ایہی ارادت سون
 نام کی نام کاوی نام ہی نام ہی ذات ایہی ارادہ سون کہلاو
 پلاوی ہو کاوی تو ہو کی ذات کی ارادہ سون ہو یا ہی ارادہ
 سون تمام ایہی ہی ہونا من ہوا جاری ہی روح معین و
 جاری من نورانی نور ہوا ان کا حیثیت علامہ فی نفس
 ہی والسلام ہم ذات ہی جاری ہوا ہی بود و نبود
 ہی بود ذات ہی ہی اس دو نوعان پر ہی پھر محمد با الاشاہ
 ہی شاہد و یکہ پیر دیگر شاہد پیر دیگر شاہد ہی ہوتا ہی شاہد
 دیگر ہی ہوتا ہی کہ جو شاہد سون و عمل ہوتا ہی سون ہی
 محبوب پیر دیگر تھا ہوا سطر شاہد ہو یکہ سون و عمل ہوتا ہی
 سوا ہی محبوب پیر تہا دار کی دینی واطبی دیگر شاہد ہو
 شاہد دیگر ہو ہوتا ہی سوا یکہ پیر دسر انفا ہی ہوتا ہی
 دیگر پیر تہا نو یکہ کہن دیگر ہی اجہتا ہی و شاہد ہی ایہی
 ہی نو یکہ کہن دسر شاہد یکہ شاہد میں و عمل ہوا ہی شاہد
 شاہد ہو کہ دسر شاہد ہی ایک پیر ایک کہن شاہد دیگر شاہد
 شاہد شاہد
 ایک کہن دیگر شاہد ایہی ہوتا ہی ہوتا ہی ایہی ہوتا ہی

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

وعلی ای عرو که می فراوانا ایلد و علی ای می نزل و لکی نراقا
انکه علی ای بھر نزل و لکا فراق کا و علی ای همیشه ای حق تعالی
سودا این تقا تو اسمین دسر ایچ نرا ایچ ریکا خیت
هو اذ اعینا و ان سون عاشق معشوقا نیا هو اذ مدیم
نیا بچرکت نور جاری نیا یوا سبیل حرکت یوا اولی حرکت
نیا معشوقیت کوز لکنا ایچ یو حرکت نیا عقیقت نرا لکنا ای
مرتب اول منکنا سون فن جاننا سودا دکننا سور روح
روح و حیوة حیرت سونده الپرشا پند الله در بند روح نکه
سو محمد ای اسمین بخیل دیکه خایچه مرید یوم روح معین
دات روح ای صفات مرتبه چهارم روح معین پر شایند
امین ای او معشوق ای او ذات بی من نور که شایند ای صفات
مرتبه پنجم پر شایند و فعل دیکه کی یوا دیکه ذات ای پر شایند
صفات نیا نفس خدا کار روح جاری صفات انکسین و
علیه صفات این جور ای طالب و سواس حقیقتی
نک حیاتنا دکن انک بینایی روح کا مغلای ای طالب
یو بتان مطلق دقیق یوا بجز پر کامل بود بفر شایند
و علی اسمینیکان این مکر مربی کا لطف بود کرم شایند
یو یو حاصل طالب ای شیعی مقدا از یو یو عطا ای
نرا ای و السلام روح معین یو یو عشق روح جاری و
یت ای عشق غوی لطیف نیا پور سون کا کیف نیا سور
الا و الله جو فو رای ملک عزت مشیت یو یو ایچ
سو من بن عارف انو بود بن هو یو یو ایچ ایچ
ایچ ایسلام عشق سو یو یو ایچ ایچ ایچ ایچ
یو یو ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ
یو یو ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ ایچ

[illegible]

[illegible]

سوچو ان والد الام مراد ای سوچو شید پورا راه ما غیبی ہو
 روح ہی کا تار حال سوچو غش ہی از مارہ ہی قیامت رسوائی
 مفلان سوچو قائم ہوتا ہو موت سوچات ہی اس با
 بیون جلا کرد نا این حبیب سون ملنا اس جا کا د سون
 علی زند عالم و السلام فرما ہی ہی الموت حبس یو مال الحبیب
 الی الحبیب دو عہد مرنا میثا مرنا اعلیٰ مرنا ایروپ دیکہ
 جیتی مرنا یو سون حبیب جینیکا مہل دیکہ والسلام تمیح و
 تیج مقیم رخ جاری صورتی ہوور مقیم ہیز یو کیج عہد کا بہ
 سوچا پردہ و نا روح مقیم روح جاری پر شاہد در اتون نور
 ہزار روح جاری روح مقیم پر شاہد دریا تو نا نور ہوا
 مقیم سو محمد ہی ایج نا نور کھتی ہین ایسیج امین شاہد
 کھتی ہین اند امین شاہد امین کی تو کون کی شاہد ہین سو من نور
 کون شاہد ہی سو نور کون کی شاہد ہی عہد و حیل دیا ہی ہیز
 عین روح مقیم من نور کون کون لکنا ہی من نور نا نور کون کون
 اس دو نور ان رہی بنیاد ذات ہی اس ذات پر مطلق شاہد
 سوچو اس شہرہ یشتی شاہد ہی پر وجود مطلق شاہد ہی
 منسوا و انور کی شاہد ہی او ذات کا شاہد ہی می محمد شاہد
 ہا ناک مایا ملک ذات کون لکنا ہی پرور پر و نور عورت مل
 ایک و نور تھا او واجب مثل اچوکر بنیاد ہا اس بہنل ہین
 سون یو مثل واجب عطا شو یو عفا ہی پرور آخر کا حساب
 متعلق ہی فاطمی سون فاطمہ کا سر شہ طلاق ہی نہایت ہی
 فاطمہ کا و ہو محمد ہی پرور محمد کا وجود فاطمہ ہی حق
 جمال کون کیا پرور کرتا کیا بھو کرتا ای محبوب کی محبت
 ہوا سکا قوت محبوب کا دین ای ہوور منہ کا ہی قوت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کون بود و عبادت خدا بود اکنون مندی یکی نه یعنی مینا ابتدا انشاکی بود
ذاتی و بی مینا ابتدا انشاکیا سمیع مینا سمیع ترا سمیع حوتی ذاتا
مندی کا سمیع کون بود ذاتا کا سمیع کون بود سمیع مینا ابتدا انشاکی
کون بود ذاتی سمیع و بی ابتدا انشاکی کون بود سمیع مینا سمیع
ترا سمیع سمیع ذاتا کا مندی کا سمیع مینا کون بود ذاتا کا سمیع
کون ذاتی سمیع ذاتا کا ابتدا انشاکیا بود ذاتی کا سمیع ابتدا
انشاکیا بود مینا بود ترا بود بود ذاتا کا مندی کا
کون بود ذاتا کا بود کون مندی کا مینا ابتدا انشاکیا
فهم ترا فهم سمیع ذاتا کا مندی کا فهم کون بود ذاتا کا مندی کا
فهم مینا ابتدا انشاکیا بود ذاتی فهم مینا ابتدا انشاکیا
عرفان ترا عرفان سمیع ذاتا کا مندی کا عرفان کون بود ذاتا کا
عرفان کون مندی کا عرفان مینا ابتدا انشاکیا دراک مینا ادراک
ترا سمیع ذاتا کا مندی کا ادراک کون بود ذاتا کا عرفان کون بود
در یکی ادراک مینا ابتدا انشاکیا بود ذاتی ادراک مینا ابتدا انشاکیا
کیا طریق دیگر سمیع سمیع ذاتا کا قدرت مینا قدرت سمیع ذاتا کا
سمیع کون مینا سمیع ذاتا کا مینا طریق دیگر مینا مینا در کون سمیع
سمیع کا بود مینا اولیا سمیع مینا کا جانی مینا جانی سمیع کا
فهم مینا فهم سمیع ذاتا کا سمیع مینا سمیع سمیع کا سمیع سمیع
ممکن کا عرفان مینا عرفان سمیع کا ادراک مینا ادراک سمیع
کا سمیع کون اسکا مینا مینا ای عین قیامت که وقت بغیر الله
ناوین سمیع مینا ای عین عرفان مینا انکه کون بود مینا مینا
کون سمیع اسکا مینا ای عین سمیع سمیع ذاتا کا تمام سمیع اسکا
مینا نظر کر کا سمیع مینا مینا سمیع کون تو سمیع فهم بود کا بود
سمیع که مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا
سمیع بود که تمام سمیع مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا
کی مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا مینا
سمیع سمیع سمیع سمیع سمیع سمیع سمیع سمیع سمیع سمیع

[illegible]

خلاف بیرون آورده و نشاء و حشمت بر روی بوی بوی در شب بیدار و
برای صدای خدیو بیوسلم هنوز بانگ نواز صبح داده و در وقت
شام فرونگوخته بود و نو که خبر او بدو زد که در میدان محله شتر باقان
موشک می بوزانند و کرک می سوزانند مباد که از سایه مناره
مطهری بر شمار رسد چرا که آب به بود و رفع صغری می روزی میکند
و این نیز ظاهر است که در سایه یکدانه خشتی من سفید غل
مسته انشاده اند و هر کدام از بعد یکر سفید فرنگی در روز
و این غلوقة واقع شد که شتر را شفاخ می باشد و
اولی که شتر را شفاخ می بیند حیوان از لگدش جان
بیمه بجاء از برای یاران که می بیند آن بخت که نسرو
و اینها را در میان می بیند که در شتر و با بالوغ در جم
بر سر کوفته و بختاب تا با شتر توکل به چو روز روشن بیان
مویز کا و بار می آید بدین باجه گفت میا و لیت بیاید
هر چه می بیند و در میان چوبه در چوبه است اندک
بخصوص است عت تمام شد

خوانان خدا افند ز ما که کتاب مشام قبول بخوان الوفا کرده
 ز به حاجی بر تن خنک بکشسته بمضارب فنا تارش کشته
 توان از متاعی بی متاعی بلند آواره بی ننگا بر نای
 در این محنت کشته بی عذاب صفا این نعل از بیست لایق
 بد آنکس که توانی بی توانی کند هم اموز آشنا بی
 بسج ماکرمت مشوع بادا بجن مغرور مشغوع بادا
 وصف اللہ ملکوت اللہ العزیز والعوان در فتح باب سخن
 به اسماء که در فلان پایش طبل در کتب حکیم است و صلابی
 صفتش صلابی سر خواند کرم الله

881

بسم الله الرحمن الرحیم هست صلابی سر خوان کرم
 فیض کرم از این سر سازد برده زردستان کهن باز کرد
 بانکه هر راز قلم سحر کار غایت بسم الله هستی بیمار
 مایده تازه جرون آمده است بجا نشی که چون آمده است
 در خشی ملکوت آن بسوزا بوی خوش طعم بجایه بسوزا
 نه آن بایجا به جانای بال بکفند و بر این خوان بخاک
 بر که بود بر سر این خوان درش بیخود طاز به الهش
 دیو که غارت کران در حاکت به خدا غیر این و ستم است
 یکی زری کسی بودش بی خطا بکفند و بر این خوان بخاک
 تا تو بستی نشو و نما بر عدا و دل و جان بکفند

حاصل من جعل حسان کل عارف مخزن از کمال
مطلع انوار جمال

کینه ام بر کمالش ما یوم آینه انوار جمالش ما یوم
را فکری از انوار جمالش ما یوم و مصداق من نظم بجا بر
و فعاله و نشر حقایق و فدا و فضا حایه قدوان عالم عشق و فاعاد
و یازده صاف صدق و صفا هر کس که بکف و زیاده و زیاده ای است
و انشان زده که که حسنا ابدا کفی این صدف پاره چند است
از عبت و نوبی کارگاه بی بر جای کرده مند و حرف دیزه چند
از رفعت و روت بر مگاه شکسته بجای فرایم آورده آمده
قدرا آن دارد که در مکه جواهر شاه واد مخزن الاصر حکیم گرا
شیخ نظام از انتظار میوه دهند یاد در حبت بجام نذر و مطلع
انوار مورد بدایا یا لفظی و معنوی از میوه در دهنوی نامش
هر چند چه آن در وجودت الفاظ و عبارات بمنزله اینست که بفتح
زبان عجم در بیان اوصاف از ان عجمی اند و این در وقت معانی
و لطافت اشارت به شبامه نیست که نادره گویان عالم در
معرض جواب به آن محترف با که ایام اید واری جنانست
که چون این میوه نیم تمام از باغستان خستی و پستی
رسیده و این غنچه بنام از خواهرستان فروتنی و زبردستی
دمیده بکرم منتهی صفت الاله خدای عز و جل

فیش زبیا کل و سواد
نقشه و قاجم کنج ازل
کسره او کا سر کا لعل امل
شانه تشدید که بر لام و رایت
نقطه بی گشت از ارباب و رایت
نقشه نوکش بی دفع کز ریز
وان دگر دوی شده چون جردم که
نورده معرفت بوقت شمار

وصف و حیم الت شده ختم آن
لین بود دلیل است که از کردگار
در ارفاق نسیمه که فاخته کتاب مجید و قاج ابواب خیریت
آنجکه کارنده زنی این رقم

حمد خدا است بر هر صل کن
چون رقم او بود این تازه حرف
لیک شایش ز بیان بر رایت
نیت سخن بجز گری چندمند

بیچکادی نبود در گره
چند گره از رشته مرتاب و ج
عخن حریف حق ز خود کشتم کم
رشته فلک که ز سر و کلاه بر سر کشتم

میدر این رشته از سحر و جادو
نورده ای در رشته انجاده در و خشان

نورده ای در رشته انجاده در و خشان

نورده ای در رشته انجاده در و خشان

نورده ای در رشته انجاده در و خشان

همه اندیشه هر روز ترکیبیم گفت بسم زرقا نیغ
شکل چمن بدن که بر چمن دوست گز چمن خلوت خان او
خرد و بد گزیده غیر زنت بسم با شندین از زنت
یاد دهوه شد را مرد و لخت بدین این پنج تعلاتی در
سین وی از یاد بیری بگریل سلسله است بهر نه سلسله
چشم گز چشم پریم بدن جاری از آن چشمه تسنیم بدن
هر الف از وی شجر میوه پاکه میوه آن و حرفت ذات پاک
طرح نمودالت در و لاجها بهر دل دیده در آن داخها
پاچود و حلقه الت بی صید دل گشته از آن طرح بهم متصل
را که بود غایت فز و سرور زوید دست بدایان خود
حاکم هشتاد و یک شارت نما بهر هشتاد و یک شارت نما
نقش کالفس پای بودیم فرق مایه کوثر که در الت عرف
پاکه دهد یاور پای فلک میزند با فک که این سوبیا
متمم مل قدم اتمام خوش بگذر میزن این طلام
کایه آمدن سوره سحر دین در و سر بسی از سوره
موردی یا این یاور باو سوره در قش در بهم یا لاشین
نقش خشتش خوش بگذر میزند میله از سر و رختان
گرفته معلم که دله او تمام بودیم ز عایم او
نقش بر این سوره سحر تمامه زنی از دوا غلام را
نقش بر این سوره سحر بره کشت زنت و التسم

سالتان مهری خاص از کشش جنگ طبیعت ملاص
 تان ایلم دوام و نهاده تفک برایشان از حدود چهار
 سطر دهم نه فلک لا جود کرد یکی لفظ هم تیر کسر
 گردش ایشان به پیام کرون کردش ایشان زرد عتق و شوش
 برده بچوگان ابراهیم کوی زمینان سعادت به
 بلکه یقین آمد صوفی و شند دایم ازین افعی ابو صوفی خوشند
 داده بهر طور از طواریشان نورد کرد واجب انوارشان
 سطر یوم نیت بحر چهار حرف در پنج بهر چار روزی شکر
 هر چه بود در هم طاق سپهر جمله ازین چار خود است بهر
 قدر شش انرا هم ایمن شد مردم ازان نقش نوا بیکه است
 نقش نخستین چه به ندان جان کز حرکت به دوا و این استادی
 کوه نشسته بمقام و قمار یافت در قعده طاعت قرار
 گانه که بود خازن کنجینه اش ساخته بر لعل و کمر سفته اش
 هر کاری دیده رواج دیگر کشته فرو زنده تاجی دگر
 نوبت ازین بس به بنیاده برزده از روزنه خاک کسر
 چتر بر افراخته از بر شاخ بر چه بیک چند بر افلاک کسر
 گاه فشانده رشکوف درم کانه زنده شده جوان گرم
 جنبش به جوان شده به باغبان کشته لعل در طشت آب حیات
 خاتم این هم به راد مجید یافت و کار جهان محکم

85

حق گرفته پیش طبع طوطی عابری خواش کشف از شمار
آنکه مردم میزنند از عجز گیت غایت این کار بجز عجز جلدیت
بجز از مردان داناکه است بر روی آن حی تعذبا که هست
میرسد بند کمره کار خود سلسله بیده زندگای وجود
غره فروز سحر خانیان مشغله صو ز شب افلاکیان
غولان گرم است نر اندکان کنج سلامت ده پابندگان
چشم کن قله قاف قدم البیره پرداز شکاف قلم
روز بر آورنده ز شبهای تاریک کار گزارنده مردان کار
وایست به مایه که بود پیش قیله هر که سجود پیش حق
دایره مدار سری افتاب تیره کرد و ذکره با قاف آب
عیب نهان دار منبر و روان عذر پذیرنده عذر اوران
آب زن آتش بود ای عقل تاب ده دست مایه عقل
حقیقی علق غمیزان پاک صیرفی کنج پذیرش خال
سرگزن خانه تدبیرها خامه گشن نامه تقصیرها
ایمنی وقت هر اندکان روشنی جهان شتابندگان
تازه کن جهان ز بیم یاه کارشده رهی کایات
ساخته بر صفت قلابه شد هزاران رقص و هفت
سطری تحت این ابرو قلم نثر ادان بگرد نهاد
مایه ایشان ز جلال بیری مایه ایشان ز نور بیری
جبهه شان ز قدام حقیقی طمش از آب و گل العودین
بیش

در این مرغ مرده در تو بماند هر چه خاک قرار از تو یافته
 بسته بر محل و ز کمان که شد قدرت تو بر کمر کوه بیت
 قد سخن را که گره کرده بی دریند مدد تو بر روی
 عرصة کیتی که بود بدیع شان تربیت طایفه توانا باغبان
 چشم مهر است کل اصفرش کوی واک غنچه نیلوفرش
 طایفه ترک او دور ماه جلوه که سرین است او صبحگاه
 شان ترکوفت شرباد و در سرخ شوق لاله اسرار درو
 سون از ادوی ازادگان سینه بر پر قدر هم افتادگان
 سر و بی آن سده در سربلند کامرمان زدن نهی بهر مند
 887 انیت بنفش که ز مرغ در غنچه جامه بود آمده و کوز نیست
 شایخ گلشن قامت تو خان نند غنچه او غنچه شده دلهای ننگ
 ببلک او طبع سخن پروران در چین نطق زین اوران
 این همه آثار کجاست در مقام بر صفت هستی قادر رکوع
 رو بخواهم که قادر نویی نظم کنی ملک نواد و نویی
 باغ نشاء زنده در زیب باغ باغ شود بر دل نظاره داغ
 و در هوش جلوه بهر زیوری سرورق باشد از آن دفتری
 ثبت در وقاعد و عیش در هنری نوین بسک و شیش
 رنگ و ز باغ نویی باغ ما کار که صفت صبا طبع ما
 همچون کلم از تو شود سر زنگ و ز بهای ترا شرح کو
 تیغ زبان آخته چون درویشم بدیع شایسته چیر نیم
 بودی و این باغ و افروزی با اینی و میداشت شب و روی

از برای برده مقصود و بوی یوی کفایان که بزمه مقصود
باد را خواهند زجا بختانند رفته بهر جا که دلش بخواهد
خانه امنی بهم است آدمی یافته زو کار جهان محاسنی
اول فکر از کار آمده فکر کن و کار گذار آمده
برگشت از غل نهاده پیرایه داده زهر شمع و پیرایش فراغ
کارکنان داده بخل از سوا کشته بهر مقصد از آن ده تان
باصره را داده به پیشش نوید راه خورده بسیار و سفید
سامعه و اگر ده به پیرون بود تاز چپ و راست بنویسد خبر
ذائقه را داده بروی زبان کام رطوبتی شیرینی تور جهان
لاسنه را نقد نهاده بمحبت کینج سدا بسای نرم درشت
شام را از گل و ریحان باغ ساخت به عین معطر دماغ
پیشش این پنج شش ظاهرند پنج دیگر کارگر اندر سرزند
کارکنان هر دند این همه بهر حذر نام زرنده این همه
نامیده کاری ایشان هر دند بی شناسائی مدد است
بخت به بندد که مندی کی مندی مایه صدر زنده کی
زندگی مدتی آن لایزال در کف عاقلان و الحلال
چایه اگر زنده دلی نبوده باشد شیده این زنده یا نبوده یا
نبوده کیش زنده کی آمده نام زنده کی این باشد و بس و السلام
مناجاة اول متضمن اشاره اشواهد وجود و دلایل وجود
حق سبحانه و تعالی و ما اجل شأنه و ما علی برهان
ای صفت خفا و عجز غایب غایب است تو سلسله محکمانه
کون و امکان شایع وجود تواند محبت نباه وجود تواند
دایره

بحر تو بتو و باقی سراب منک البصار و الیاء ما
مناجات درم منمن از تاره با که حققت من و وجود تو
و سیتی مطلق بل ذکره و عمیره
ای ای یحیی ما با تو لبیت نیت جوهر هست بخود هر چه
ذات تو هم هستی و درین هست کن عالم ترا و کهن
هست توئی هستی مطلق توئی هست که هستی بود الحق توئی
هر چه هستی بستر آبی مجاز باشد شن القیم هستی نیاز
آنچه نه مختلف بکسی هستی بر همه کس زالتی ز بودستی
نام و نشانت نه در امن نشا میگذری بر همه نام و نشان
هست و بلند از کوهت بهر مند با تو یکی نیت یست و بلند
با همه بوجان بتن امیز ناک پاک ز آلاش ناپاک و پاک
چشم منبیه ز جمالی تو کور عقل منزه ز کمال تو دور
ناقه تسبیح بجهتها فتاد پای ز معوره بحر انها
حدی تشبیه جو محل براندر رفت بمعوره در کل جهان
ای ز تو معوره و صحرایم بود مقام بیا بهم با هم
در تو نیند این و سفت خبرم چون بنمایند تجاوز ز عزم
هست از تنزیه تو تشبیه تو نیست از این غایت تنزیه تو
نور لیطی و غبار صفت نه بحر محیطی و کنار صیقل نه
بیت کنار است و بی صفا کوه راقت از موج فذر کنار
موج تو بودا گیشی معلوم در خود و بر خود هزاران صور
درست داشت تو هر یک بود روی در این علمت نمود
صورت

نوشته نه کوفت شبنان پاک خوشه ده غوث فشان پاک
 بازوی تا بند بر پیشکافا قبله و عهد یک اندیشگان
 شانه زن زلف هر سه بهار مرسله بند کلوی سناخ سار
 از نم لطیف که هوا ریخته عقد دراز گوش کل آویخته
 در دل محرم ز محالیت پیراخ سینه غم ز تو دوزخ داغ
 ساعت تو غم تر بن یلشم فکر تو مغر بهر اندیشم
 پای طلب راه کنار از تو یافت دست توان قوت کنار تو یافت
 به توانی کار هر دستنی دست به دست تراستی
 نامه کنی تو بهم تو اینیم ما نامه ندی تو بهم ستاییم ما
 نیست درین کارهای کبردار جز تو کسی که یار و یار کار
 یو قیامت بنوایم و بس چشم غلبت ز تو داریم و بس
 در کف ما مشعله توفیق نه به بهمان مقام تحقیق ده
 این دل از غم جو خول شدند باده را از قدیمی دل دهند
 رشی از این باده بجای ران رونق نظرش نظامی ران
 بست جو خا آید بر فراز توکل پیرایه از سر کلاه نظامی ران
 قافیه آنجا که نظامی تو رفت بر کف قافیه بجای سراسر
 بر سر خسرو که بلند افترا است از کف دیدوش کل در حضور
 اینا قول از بهمت و دوزخ است وین بوس از طبع زبون است
 ورنه از اینجا که گزافا هست یک شورش رشت امید است
 صد جو نظامی و عوالم هزار شایده ز جام کمر بجز خوار

و نیز در کنید خضر افکن یک دو سه و از همه در شد
منطقه یکشا زمیانی فلک تیر بزرگ ز کما یی خلک
باز کشا عقد شریار بسم سازه جدا پیکر جودا زرم
کاوه را حور و ده این مرقد شیر همان غوار فنا را پیر
قطع کن از دین اجل و ده سازه پیکر فنا تو شد
باغ غلام که زمین خوش است آب کو از زده هوا و گلشن است
هستی رسته در وانشین غنچه آن گلشن بهر چه برین
باو برین باغ زانچه نکر که در هم و بر هم شکش شانه و بر
خاصه تر من میوه او کا و صفت نشانی از غنچه پیم و صفت
نخچه و خامش بهر خاک نیز بر سرش از باد اجل خاک بر
تا هم و اندک صانع توئی مبعث این جمله بدایع توئی
پستی پائیدی از تن و لب هر یکی و زندی از تن و لب
جز تو که نیست ملک قدم کز لمن الملک فرا و علم
جایی اگر نیست ز بخت نشوند چون علم خسروی نشین سر بلند
از علم فقر بلند نشین ده زیر علم شاید بلند نشین ده
مناجاة چهارم در التجاء و اعتصام در الخلال و الاکرام
و طلب توفیق در تحقیق این معبود مرام
ای ز گرم چاره که کارها هر چه راحت نه از راهها
روشنی دیده بینندگان بر کوه پیروه شبنمندگان
عقد زنده هر مشکلی قبله می زند هر مقبلی
تو

رستم جام کرمی که در جبین
 خرمیدن اما دیده پاکه او
 باز در پیش در غم فزاید
 او جو نور و صبح و لبت او
 کرد فروغی ز روشن تابانی
 میست در پناه ابرو هم در
 نور فغان او دست پر مهری
 ای از لایق خود در بخت
 دلت دوم در حقیقت معراج که از آسمان به حالت روی پای
 اینست پس بلند آفتاب و از آفتاب جلالت وی سایه اینست چون ارغند
 یلشی از صبح دل افروز تر
 غره او صبح سعادت فرزای
 با رفته دلت کشای
 ابرو عنایت که مرافتان درو
 خواجم که آمد و همان بنده
 عشق که حالش کشیدن گرفت
 بر میزه از آن که ده تو از
 جفا نم آن ابرو گرفت گذار
 و آمد از کش و نور و نیان
 آید و آورد به زلفی چون تاب
 او را لبه عجب کمال شاهی
 رفتن او غم ز شیران
 پیش تر فغان از کجا
 و او

893

سرمد در شعر بلندیم بخش مرتبه شرف در شرف بخش
پایه نظم ز هم بگذران خاصه بیعت پیران
نعت اول مبنی از تقدم حقیقت و بی برهم طلاق امکانی
بحب مرتبه وجود و روحانی صانع و علم و حکم
اختر بزرگ شرف کائنات کوه در صدف ممکنات
جنبش اول ز محیط قدم سلسله جنان و جود از عدم
کتاب غناییت بود ساز کرد از به پیش این رسم آغاز کرد
مطلع دیباچه این الجذبات بیشترین حرف که در ابتدا
نقطه وحدت بود قدر افراشته از پی احمد الفی ساعده
کرده جو فطره الله الف حقایق دایره غیب هویت و ایم
نیمی از آن قوس همانا قدم قوس دیگر ممکن رود در عدم
بر هفت انداخته اند و هفت پاک ازین دو کمان تیر زهی شست
صدر نشین اوست درین پیشگاه گفت تبیان بود آنرا گواه
بمدن شعاع منور فروز آینه ندیده کای ادم بنزد
رفت ازو میر فلاکهارا بونق ازین پایه لولاک را
جزئی از شاه رسالت مآب پیر خنجر جیم زین طباب
تا نه فروغ از رخش اندوختند مشعل پیر نیفر و خشتند
تا نه نظر بر قدر حق انا داشتند قاصد عرش نیفر و خشتند
چند آوا جان بجهاد در مید مصیبت احیا بسجای رسید
برق و ی از وادی صوری کشته لعل شد از انارش بدست
دامت علیهم السلام درین بیت سدا ز کائنات روشن پایا

بفرستی و در آن گشت پیوسته که برده آنان فرست
 گشت که از آن پیرده شود پیرده ساز ز حرم کوید از آن پیرده باز
 نیست ز پیرده بدید این گفت و بگو خود که تفراین گفت و گو
 خواهد در آن پیرده بدید آنچه دید و آنچه نیاید بزبان هم شنید
 یافت اجازه که از اقلیم باز را علم راند بحرم محض از
 که حله بر رشت افلاکیان شد و توانی شرف خالکیان
 آمد هر یک بر سر بسترش که بود از آن بطلان پیرده رشت
 طلبیدن جواران کنج پاک بهره خود خاد حرم از آن بطلان
 بود در پیرخانه خرابی که بود ریخت فیضی بدیاری که حوالت
 بود یک لحظه در آن نیم شب آمدن و رفتن اوای بواج
 بود بی نور زمین و سمان در سفر فوری یک زمان
 عالم از آن نور بود ستیز دلت بزن بجای و دامان
 بود که از آنجا بیداری و سی راه بیایی و بجای رسی

895

لغت نیم آینی بر بعضی معجزات ویا که از حد گذرد و
 مجاوزات و نطاقی نطق از آن عاجز می
 ایاز تو شوق از قلم مادینه پیش تو هر آمده فرمان یزد
 قهر نبوت بعد از شریکند که بر حق صوره کسری فکند
 جبر فراز و فزونی رفت سحاب ساداشین جبر ترا افتاب
 سایه پدید نه میاید کس بود و در سایه خدای پدید
 حانت زلالش تا یک نبود ساداشین خدای پدید بود

گفتند بر این کشته ها ببار خیز چرخ بر سر کینه دوار ریز
ساخته عرش برین فرشها فرش قدم کن جوده یی عرش را
راهنمای است و ما غوی رهبر و روشن نظر ماطعی
خلعت اسرار به بر انداخته جانی شب رفتن از ان ساس
پایه را آورده به پشت براق خواند بر افاق که هذا افراق
ماقت ز سبب الحرام او را الحاکم زده بطواف محرم قدم کلام
بود و نوکام نهادن بهما باق و محرم قدس شادان ایمان
باز از آنجا که محرم جیت روی سفر کرده بقصر خجست
شد بدرخانه ماه انقلبه یافت بعبک حلقه زدن تیر ماه
رفت در آن خانه بعد غریب خانه نشینان بهزاران یار
سجده گداز بوسه جانفش زده طفل و عاکوس تنایش فرودند
کای بدین ملک و ملک ملیجی جیت الینا و نعم الملیجی
آمدیم و آمدیم بس خوشی کن دیدن رویتو عجب دلکش کن
خاک زده بر سر عاتاج باد بر لب غمزه شب معرایه
خانه بخانه همین رسم آراه سایه جلوت نشین آرامگاه
باز بر افراخت از آنجا احوال رفیق بر آید و نه شمال قطار
هم نفسش زد و نفسی آورد و نوحه زده شش هم نفسی گشت و نوحه
پایه ایران پای به خراش آید عطر عطر بر سر نهاد
خرفه بلف را زینت بخت بخت بر کفش خلعت احسان
آنکه از روی خجسته خجسته جانی بشوی یکی هند شده
نفس زده در جود و بهمان پیروز و شادان نور ذات
برگی

[illegible]

دیدم تو هم ز بس و هم ز پیش دیدم بگویم که در پیش
رو می و غایت نه ز تو هیچ سوی در نظرت هست یک چشم و روی
شمع و نور از تو رسد جمع را بیشتر روی بنود شمع را
سنگه بید در کف تو هیچ سنگه دل نهها ترا شده اند هیچ و هیچ
بکم کرم موی زنا از خفت تو مقسم آن فرجه از انگشت تو
که از شد و تشنه هزاران هزار کشید از آن مهر غم اشک و غم حصار
نخل که بودش برین سطح پای حین بفرموده احوت در میان
کرده هر که تو که بی حرام ساخت بهر جا که تو کفنی مقام
بر روی خاری که کز لبر تو بود و نه طلب خصم حصار تو بود
بر روی میریافت یکی جانور بیعت برای چه نهاده ان نگر
تا سر در غم از این خلاف امدت آن بیعت کراخی در غم با
ما رده کان نیم شبت آمده روزیت از خواند اینست آمده
بطعنوی طعم و بقی آب اینست کوارنده طعام و شراب
جود لبی تو لغت بر عالم کرد لغت بر مرید تو ناله کرد
گفت که آلوده زهرم محفود کرم بود باجی زهر آن شکر
قبضه ریگی که شاندی ز کف شد زهری بهر آنش بدف
سرف صفت بود بهر آنکه اهل بز که شد در نظری خصم میل
حاجی عاجز که توان ساز تو بست لب از مکتب اعجاز تو ضیف
کرید بر در جوینغ آمده بلکه کوی را جوینغ آمده است
خوارت نه تا که نه با ناک ریخت ز رویش خوی حلقه
ای که زده میرد خواند نه ز که نه مشرق و مغرب هر
نفت همان

مافیه این بار زگر زمره
 رسته از غوغا بوسه خالتهم
 بوی ز طبعی در دهن مرا
 و بدو روغن پالت هم
 خاطر من که یار زبان غوغا
 از دل جو پرش بر ارم غوغا
 که بخت ای خواجهم غیرم بین
 بخرونگونی و سیریم بین
 شد الفم دانه از غم پای زلف
 کوشش کن از حال من این نگه حور
 آمده ام با این لاله ای
 دایره کش لریم از کتف
 که درم از دایره سخن افغان
 از همه آثار نشینم سیه
 که جالش نظری افکنی
 در دوش از راهی افکنی
 و منقبت قطب الطریق و غوث الخلائق خواجهم بهاء المله

77

والدین محمد النجاشی المعروف بتقشند قدس الله سره
 در غم این دایره نقش بند
 نقش زانکه بود نقاشش رو
 چند توی بند پیر نقش چند
 نقش به پیرجه است تو افشرد کی
 دیده به نقش چه داری کرو
 بر طین از میرده کی این پیرده را
 باین پیرده شده از پیرد کچه
 رسن ازین پیرده که در جهان
 گرم کن از روی دلا افسرده را
 دانه که پاک نم به جا بود
 بجای مدد بهر امکان است
 سکه که بهر خط زده اند
 معدن آن خاک بخا تا بود
 از خط این درم که بهر خط
 زده است آفرید به شاه از دند
 خواجهم بهر دایره غوغا
 بخرونگونی و سیریم بین
 و منقبت صفت صفت
 و در صفت صفت صفت

سواد کفن کنند ز لوح مرصع شود باز که در حلقه طالع
 دیده عالم بتوروشن شود کلچن کین ز تو که شد شود
 و لایقین از تو علم در کشند ظلمتیار و بهیم در کشند
 جامی از آنجا که هوا دار شد رویتوار دیده گرفتار شد
 ای عربی نسبت ای لقب بنده تمام عجم ویم عرب
 رشک خوری یافت از وایح مار مغرب تو بشر مشرق حجاز
 کرد سرت بطیعی و شیرای خاک قدرت مشرقی و مغربی
 تیغ عرب زنا که مصلحت ترا صید عجم کن که مصلحت ترا
 که تقلم غالیه سائیسینی رایت انکشت نه نیستی
 صحرای دور چراغی مدار باغ تو کوپای کلاهی مدار
 چون از تو خوانند و نویسندم که تو خوانی نه نویسی چه عجم
 از تو سیه رالت بفریدی امید به که سیاهی نه نویی برسند
 خوانندت این بس که سخن زنند دور روان را جدا خوانند
 گوش جهان هاه خدا خوانیت درج که شد رسخن رانیت
 گرشهی مانند ازین درج دور یا بشورین ندره ازین برج
 نان نشور نهیمی این درج را زین نرسد ظلمتی این برج را
 حل لبیت چون شکارشان کند کشور جانرا شکارشان کند
 طوطی طبعیم که شد خوانیت در موس یک شکارشان شد
 تار خار خست بر اهرام گناه ای بکت اعذر گناهیم خواه
 بجهت از شکار خوانی ای شکارشان شکارشان
 تا قدر

زو بجای تو بنشیند / کعبه فخر عین الدین
 آنکه ز عین فقر است / خواهم ابرار عبدی را
 روی ز من بشو و بپوش / در نظرش چون روی یکدنا
 یک روی با من که بدست آید / یا ابرو فقر شکست آیدش
 که خراجه دلتش / صورت کثرت صدق را حلش
 باشد از آن که فاعله / قلم تو یقین فلک یک باب
 داده جویم الدار کهر را / تترایید نام جنکیر را
 حاتم او کرده زنج و قلع / محو طاعت نظام از بقاع
 رفعت او نوره بر او / بقعه او آید بهیرا بلاد
 شایع و روان حلقه بگوش / یافته فراز رخ فرخ فرش
 از لب شیرین بهر شکر خیمه / قوت روان یار آفرین
 گشته ملاک ملکس خوان او / رایت خوار از شکرستان
 حلقه اصحاب که گرد و بند / بهره راز وارد و روید
 دایره جمع بر امنیت است / مرکز آن نقطه جمعیت است
 است بان کعبه حدیق تو / نسبت شان ساحت زرتا
 تا ابدان سلسله ناسته باد / کردن ایام بدلت بسته باد
 در عقیقه طلق سخن در فضیلت مطلقا سخن نیست / بیشترین نغمه باج سخن
 مجدم آن نغمه بهر حال / هست لبم چمن آرای کن
 نشان نفس اولی قلم سر زده / سوزنستان عدم در زده
 کمر خیمه قلم داد سخن داده است / بی سخن او هم سخن داده است
 جود ز خنده را و سخن رفت / برده ازین آواز لبت بر رفت
 است سخن پرده کش زرتا / زنده تن و مرده آواز

۵۱

تاج به ابرو برین او نهاده	فصل به نوین نوین او نهاده
نظم نفین نقطه و قافیه	نظمت و بن حرقه جبره او
سرفقار کس از و نه بگذرد	در بقار کس از و نه بگذرد
اول او از هر بر مسترد	ز آنرا و حبیب منی نهی
مرغ به او را قدم و فرس زبانی	پایه او را سر و سرش بجای
صورت به او زانکه تیران شروع	جان و زانگی از زبان سر
حده طالبانرا بنظر پای و زان	داده زانکه با طریقه
تیرم بدان کنج عذابت رسید	رفت بدایه به نهایت رسید
راههای سفر اندر وطن	خلوتی دایره الحیدر
کم زده بی هم دی می بوشند	نیکدشته نظرش از قدم
سوار که بجز کرده سرعت سفر	باز نمانده قدش از نظر
تنت تویم شده خیم جوکان	از چله خلوتیان بر کمر اف
بین که با کرده و در قافله	صد کمانی و کمان بی چله
چون زشتها بعبان آمده	محورشان نشان آمده
با فقه و خیمه تا امان خوش	بی صفی را صفت داده خوش
سلسله بست پیران او	عروه و ثقی السیوف او
افکنند آوازه آن سلسله	در صف شیران بهمان زلزل
رفت که نامش محبانه بود	نام خود از لوح نصارت بود
پیده خفاش هر روز و روز	در نیم ز خورشید بلودی غور
طیر و حبیبی که ازین گاه دام	سدره نشین شد و طیر و حرام
باد بوزنده و غیر مستقر	عندک ملک صمد مقدر
در عود و لغوی بی شایسته	ایر شاد و پناهی نوای
الیه عبادت احرام اند نهادن	عبد از شاد

فوه کیمیا شد و در هیچ پای
 پای کیمیا است ترا که در ی
 بر زهر کیمیا شد و در هیچ پای
 پای کیمیا است ترا که در ی
 در اصفهان کیمیا شد و در هیچ پای
 پای کیمیا است ترا که در ی

طغیانی که زیند بوی
 چونند به نور شعده اراسته
 چون که غم نظم جماله کند
 چون که از قافیه غنای یای
 چون از دو مطراع کند ابروان
 معنی بگینا بگوشت غاره اش
 من که زهر شایده من زانده

ایستاد و نهرت و دل دبی
 طعن زیند بره ناکام است
 غاریت صد قافله دل کند
 پای یزد و منیر بلخ و زیبای
 رختن شود قبله پیر و جوان
 باغ شود دل ز کل تازه اش

من که ز مهر شاه و من ز اهدام
عمر تلف کرده این شاه بدم
دل که ترا خایه با قبایل اوست
طوف کش خلقه خفا خال اوست
ابروی او که چیر نه پیوسته است
راه خلاصی میرم رسته است
ما رط کارایشش آغاز کرد
غازه ز جاذب همم سار کرد
مهر شب آوازه دی ویم
شام و سحر و رنگ تر بویا ویم
شب که هر ادای او میسر است
ترسیم از تو نوب و پابر سر است
از مدد دامن دلای خویش
باز شمع پای ز امانت فرست
باز شمع پای ز امانت فرست

نغمه چندان کرد بهشتی از سرای
چون سخن باز شد و نواز او
چرخه بود بهشتی سخن چنان فرا
جان بجز نواز و نواز او
هر که نفس ناکند و ثبات جان
چرخ سخن خوش نبود چنان آن
چندت قالب و جانش سخن
این نفس از زندان آواز او
که به پیش سخن است کرد با بهر
در کربش بن کهر دید کس را
هر کز از وی کهر یکه بهر
بستم در آفتاب و دیگر کز
بیت کز پیش از غروب چرخ
بیت سخن بسته این بهر
مرغ سخن راست نواز او
هر چه نقد سراز از دولت
معنی نو کرد و از او جان
پیش سخن دان سخن است از
جان سخن را جوختن آن هم
لا بهر هم آن که ز کار آگاهی اند
کفته بهشت را کلمات اعداد
زان بآن منای عید از رون
میدهد سرار نهایی برون
مطرب خوش لجه بآن درون
کنند فیروزه از آن بهر صد
بخت و نکل از درون بای
نرگس بینا بکشا اندکی
از بی گوش آواز فهم راز
بن وین کل بولب غنچه باز
سوی از این زبان در زبان
مرغ سخن خیر فغان و فغان
کاشف الهمم بحالی بهم
عرض ده کن نهانی همه
این همه شود بهر و بی راز می
کس از فزوده پیش می محرمی
کشتن تعاقب بزبان و لب
همه در تعاقب زبیدان و لب
چنگ می که کبریا ز یافت
از دم او نغمه اعجاز یافت
ز سخن او جو نمودم عیار
از سخن فزودم یکم عیار
بعد از آن که سراز از زبان
و هر یک که سوزنای
با کله عید و در کین
و از سخن او جو نمودم عیار
و از سخن او جو نمودم عیار

[illegible]

باغ جسم از تن جانم گشتم / غامض نیان جانم گشتم
 بلکه ز جان نیز مرد شوم / هر که گفتن باوه میرم
 باوه ز جانم خبر و تم دهان / نقل بر جان ملک و دم دهان
 باقی سال و هم سال / ملجم آواز میر جبرم
 باقی صطرب به آمیخته / نقل معاینه به جلد و خنجر
 باز بر کبرم از آن نگاه / از روی رجعت کنم از آن نگاه
 برید و در شوم از آن جلا / زانم کنم بهر عجبی هر نون و نگاه
 بر طبق قلم بدست ادب / بر خط و لکتن و طرز عجب
 برده ز تشبیه مجالش کنم / تحفه بر محفل ز از شش کنم
 چای اگر این دلی گوش کن / سامعه را بدرقه بهوش کن
 بوش برین تحفه عینی بیار / تا نفوس نام شد بهوش بیار
 در تنبیه سخن و ران بهر برور با نجم / در بابیت نام قبول

طبیعی و مطبوع اسما الله

قافیه سحران جو در دل از شد / در برنج نیره دلان کل از شد
 روی جو در قافیه سخی کنند / پشت برین دیو سخی کنند
 تن بگذراند و هم جازا شوند / کوه میرند و سوی کان شوند
 جازا کنی به کان کنی آیین شاه / جبرقی جبرخ که به پیشان
 ای که درین کان جگری خورد / کوه برزنگان بکوم آورده
 کوه ران یان هم برزنگان / لوله و ماه هم سنگان
 کوه ران از آن مبدل / بر هم یابی به از آن مبدل
 هر که جگر در قفا عتق شد / به عتق به از آن مبدل

بهشتی که بر روی پرده است و این را نیز کن بحر خود
 یا اگر نقد یقینی باید است عدو محمدی هم از غیبت است
 با کشتن از هر چه بر سران گیر از اخبار چنین پیش گیر
 صفت اول باید روشن غیب را در یکی غیبت و تخمین
 و کیفیت هر چه از ظاهر و بدولت و در علم الیقین
 دوم آنکه چون نور حق در روز و شب و تنقش نهان
 بر شب روی زمین را گرفت قلمت به شریعت بر گرفت
 برف پدایت ز سحاب کرم شعله بر افروخت علم بر علم
 چشم گذا ندیدیم روشنا را ظلمتیا فریاد چشمک زانان
 چشم من از چشمک نشان باز دولت بیدارم آغاز شد
 کاخ من از آن جا که طلب است نه شب خفتن شب بیدار است
 روشنی در دل منم فدا تیرگی غفلتم آمد بیدار
 آتشفشان زدم تاب زد اشک تاغ بکلم آب زد
 سر زگر بیان وفا بر زدم دلت بیدار آمد دعا در زدم
 بهر دعا از کمره مشت من بدک کیشیت بر آنکست من
 دلت طاعت بر فلک افراختم تیر دعا بر برف انداختم
 گفتن ای قبله ازادگان راه نهای زده افتادگان
 صنع قضا کسیری بر جامیسی عقل تو سر مایه بر مقامیسی
 بهمت دون در نقادینم به برد ظلمت شک نور دینم به برد
 پیش رهم رهبر دینم به برد بهر ششم شمع یقین به برد
 بهر زده عالم بر کشته بود و بهر ششم کبریا به برد

7

چرخ فلک و آنچه بود و بخش	و آنچه هر مقام بود و عالم
زینت دایره دین کم نیست	آن همه چون قمر در دل عالم
آنکه خدای همه کند و	این همه بیدار است همه
این که پس پیرده تن پیرده گشت	دست خویش و زینت و مهر و گشت
منظر ابرار دل آفرین دل	مطرح انوار دل آفرین دل
دل اگر این همه به دیگر گشت	غیر این همه در دین مشکل است
لاف ز منت از این مهر خند	همه باز این مهر و بود بهر مهر
هر که بدین همه جوهر دل نهاد	در کمال غایب بجز مهره دل نهاد
تا نگیرد و بگوید و دلی	بدرست از گوهر دل حاصل
تا نه زنی خیم به بهلوی میر	همچو دل از دل نشوی بهر میر
هر دولت بهینه خرج نکو	نی اثر بهینش و میرش دور
تا که بختش رسد آنکه میرش	زیر بهر میردانش پرورش
پیر که باشد شمع کون و مکان	تو ای همه داد و ستد کن فکان
تست زانی از سر افکندگی	تا هیچ شورش خاک در غایت
تن نده خجسته زیم و امید	موشده از ظلمت بهستی خند
خود امی قولیک بجهت تمام	بشت دو تا کرد بهر جهت قیام
بجیب دلش خزن از سر از غیب	نور یافت کرده جوهر موسیقی
زندگی دن جوهر از روشن	سیری جاده چون غفر از روشن
طلعت آه آورده از قافسان	خلعت او را به در قافسان
علم بقدر پیرده بچرخ از علم	گشت روی از پیرده دیده نم
سیر و پیرده از کوهان	حقیقت بهر که هر که از یقین

تبرستان

عزیزم مقدری شود صبح یقین شب تاری شود
قدی باقی می ماند ز شمع پاک چون شدت آتش پاک
بخت همیشه در دل من اینم را دارم مقابل من
باغ فروغی که زده بر تو نافت دانش تو دید شود و دید
یافته ترا از نور اند تمام جمله یکی باشد و با بس واللام
صیت در خم پاییز صلابت ملکین و روشن شدن چشم پر بر غفر عین
صح که بر غار شیشه این چنین از علم بر فشان بر ستر
ریخت ازین گلشن فیروزه خام شاخ شاد و درویشم خام
باد صحرای کل افشان رسید رفت سلوک گلستان کشید
جلوه کین یانتم آماستم سول بویت جلوه کران حضور
بلا یکی صومعه بستم صف اهل صفا کرد و یازده دان
سفره صلاه از کلبه ساخته کرد بگردی من انداخته
منزل باسان بخشوع تمام کرده به بالای معصلا قیام
هر چه چمن ز حرم صبا بهم کرده ادا و در نماز بهم
عقد جنار اشرف اوقات را دلت بر آورده مناجات را
او نیاید به طاعتین شده پیشه هر یالسمین این شده
کل که بجزیر بود ره نون نقد خود آورده ز شرق برون
غیر تعلیم طریق ادب از سخن می خند و فرو و لب
کرد نقشه هر اقبال شست با تو چو داده مرا فکرت
نرسید که بهم بده بود گفت جود دیدش من بزرگ بود
دیده همچنان بین زنده در بدو نور بود که دنیا بدو
ملک لاله شده سرم سایی میل از مرد در آورده جای
یا بعد از آن که در راه کشتی بی نفعی و لا اله الا الله

تا که هم نزد و در جهان خود در دل من خود
بشتر آمد عالم نبرد گشت زنگ زدای لب و کجاست
چون علم نور که بیان شکافت طلعت خورشید ز کربان
نفرید گویم که جو خورشید از بود ز کربان دل و پیر عباد
آب خضر آتش و آتش دل ز شکی از راه و صبر من و دای
خبر من الودع بود فدا شعله درین شعله شده فی فدا
نور تقسیم شد بر فروخته غار روشن و هم و کمان تراب
زود بخت و مصلحت ز جای همچو مصلحتش فدا و هم بیا
روی جو تسلیم بیا شود شای پای ز لب بوسه نور و شاد
دست آرم که در فقر قدم دراز گای سر تو خاک براه بیا
روی بمن کن که حبیب توام فیض بمن ده که طبع به توام
راه که بدین مرحله ام داده اند خاص برای تو فرستاده اند
باز ما علت بیا رست شرح ده اسباب گرفتاری
گفتنی ای خضر میباید گفت خضر و میباید گفتی امر و فر
از قدمه سینه عیش و دید و ز غنایت دوقا بیایم
عین صفا شد ز تو بیایم بهر صدر اطلاق که خدایم
صحب من دولت دیدار شربت من لذت گفتار است
روی تو شد حجت ایمان من نور تقیین زد علم از جهان من
و آنچه رسد باز تو ایمان ده من مفتوح آن بیت دولت و قیاس
آینه رسید تو بکار محبت با شادان حجت و برهان عفو
بروز از تو برین غم و یار باری بر رخ من صمود و باری نه اند
لیک ازین بیم زیاده و غم که نوا ادا که عباد او و غم
اخن

و در هر مرتبه که دیده تا فتنه خورشید در پیش آن نیاید
 بیخ تو هم هوایم که چون من است ما غیبت جان ز حد بر تن است
 لغت طایفه تو ایامی نور باشی تا صبح تو آید هر دو
 راه سلوک کنه بر آید رسید دانش و دید تو بودید آن رسید
 غار غم زین جسم و دایه جان به چشم دیدی به بین آن نوی
 عجب یکم با غیر حقیقت بین و یاد کردی از مقصود از حق تعالی
 میباش که نور شد عالم به نور صفت به نور من که کشت
 در غم از سایه فرزند نیا به علم خود که بود سایه گاه
 مخیر به سر کشیدار گاه سایه نداشت از شدت کمر بر آن گاه
 جرم و جواد و خفت ز غلبه حق زبست و بهر یافت افق تمام حق
 سایه ظلمت ز میان دور شد ظلمت سایه به ملبس نور شد
 من بخشن روز زار و بارش تیره چون سایه پس در بارش
 تنگ شده بر دل من به نور طوفان تا غم از بهر رو و کلاه
 پای نهادم بنماشا و آب رخت کشیدم سوی صحرای کشت
 عاقبت گشت بدشتی کشید کشتن نه که آن بود نه یا یادید
 بادیه کهن جو طعن املا دور جواز دیده غافل اجل
 سی که مرا و افق رو کرد باد خیم گردون شده ذات الحمار
 صد طکر کور من ز کین بسیار صرخه ایوش بهر مرغل از
 هر که از لیب فقر افکندن آید و کلاش فتنه ملک نهال
 بهر شای رسد که فلز قمار رویش از بی علم کز یک و فتنه باز
 آنچه در خواب بود ز صفا دیده خود کشیدند که زنده بود
 کشته ز دانش بهر ندان از از طکر خوش شده طعنه ساز

اللعین

چهری بطل زده ربه سما مستحق کینه نوحه
برون کل برک جلاجل شده شاخ زرقینه امثال زده
منی چنین وقت پر از یاد میر بجای و دلش لاشاد بارش
آتش شوقش بدون نظم کتن برده فرمود صد و یکون نظم
کرد چمن طوف کنا می شدم بهامه رای نعره زیانی شدم
روی نمود آرمی با جمعا بدست و دست نم بهیو خیال
چشم کسادم مغاملا آریف و آمدنش روی چمن بر حبیب
در دم افراز که پیر منت صیقل مرآت عنیری مدبر
برده دوری بوزش از پیشی در دیوشن آنه بهیو حسن بحر نور
پیش دود که سلام علیک روی و غنایی و خواری الیک
کوت جواپی که جواپی حیاة داد زانند شیر مرکم نجات
از طعانت رخ و نور عین چشم مرا ساخت خود دل تیرین
شزد نور نظر نور دل کت بهیرت بهر متصل
آنچه دل از پیش بدانت بود پیش بهر جمله بودید نمود
دیدم عالم که تاسه بیت بحر واجب ممکن نما
بست تعدد در شون صفاء هستی واجب یکی ز مدبران
کثرت هوره ز صفات و بس اهل بهم و حدت فدا گشت بس
بحر یکی موج هزاران هزار روی یکی آیدم پای بی شمان
دیدم چون بهر روانی ساز کفمش ای خواجهم روشن صیبر
دیدم زین نظرت یافتیم و از کجا یمن شربت یافتیم
ای چراغ از بر نوال ز ساید سبزه یاران بهاری ندیدیم

در خط ایستادگی بود بی عده اگر در حقیقت
 بقدر خست نماند و در وقت بود که با هم می نشستند
 نظر منظر و درم اوله درون غیروی این عرصه می نمود
 جمله یکی بود و در وی هیچ بود و در وی هیچ
 بود و در وی هیچ بود و در وی هیچ
 عرش قدم بر سر کریم عرش
 در هر یک از ملک بود و در هر یک
 سکه که بنامم می نمود
 نقطه ای است که بی جهات
 بود درین مذهب و درین مذهب
 دیده آن شاه ما بود بین
 کریم من دید در آن حال
 خواستگی در آن نهایی در
 در هر یک از صفات خرم
 روی در هر یک از صفات خرم
 باغچه کون و مکان آفرید
 کرده زهر شای و کل و بر کنار
 سوزن از قدر غایت داد
 کل منبر از طاعت زیبا شد داد
 فعل ز درج که هر شکر باز
 سینه بکل عالم تر و روشن
 بشنید که او صاف خط او نوشت
 سینه بکل عالم تر و روشن
 بشنید که او صاف خط او نوشت
 سینه بکل عالم تر و روشن
 بشنید که او صاف خط او نوشت

913

بود چوب بادیه دل کشای شوق ~~مست~~ بای آرد به
 در هو سوسپرو به زدم بر قدم او ندی به زدم
 شیرین آنقر بقیای رسید کز طرب طرفی نه ده کامی رسید
 در پی آن کام شدم کام زن فایره نه ده آنرا هم زن
 تا بفک زنگ یاک مرغدار کرد چون رسید به چشم سار
 مرگ آن چشم و نو کرد بر نو خفاف چهره بود به زعفر
 سبق نمودم بدعا به شدم پیش گرفتم به سبق اعتراف
 کوئن کرامت به خطایم نهاد درج حقیقت به جواب نام نهاد
 نقطه جوابش به نیم بهار نبراست از ولایت به حصار
 کرد جوان بندک شایع را دانه به بند بای مرا
 زشتی من از تری به پیر است بر کرامت کوهر اطلاق است
 قطره فایغیر بجز آرمید هستی خود را به یکی بجز دید
 در صورت بحر هو موج و بخار یافت همه جلوه نفوس اشک
 چون بی کوهر شوی دریا شقایق بهج که هر جزو دنیا است
 چون بهما شناسوی شود بیکریت بهج فزانت که جز بحر حیت
 جای اگر زانکه شدی آشنا پس که درین بحر زده دانه و با
 غرقه بحر آمده غواص شو طالب درو کوهر خاص نشو
 در دل اگر شعله الهیه هست لایق آن شعله فعالیت هست
 سوخته شعله الهیه لایق است ساختن شرح مقالات پاش
 مقاله اول در افریقش عالم که زانچه جمال نمای اسما
 و صفات افریقش است که کلمات و تعلل
 شایسته فلوتک

۱۳۰ هر آن بود که بخت جهان بود از آن بود

بخت جهان از هر دو را کوشش بود

بخت بر آرد که ای کز بهر از دولت این هیچ بهوش کند گیر

بخت نه اینست که باشد جهان کبر بود دیده جهان در جهان

بخت که در پرده مسته رافت دشمن و کس تو رو منظور است

بخت در پی تو مستور است بخت در منظری است

بخت که هر لحظه قفا صانع بود دل و آنکه تماشا کند

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

بخت که در پی تو مستور است بخت که در پی تو مستور است

ناخته با طوقه نام سپرد
 بلبل نالیده پند ارغوان
 آید دیری پایها بر زده
 قمری بنهاده بشیر شد دل
 مرغ صحرای خفت نیاز و عفا
 طبل زهره کند دال
 حسن زهره که بر فروخت
 حسن بی لطمه که برام رفت
 حسن زهره که شکستند کرد
 حسن از عشق نگرده شد
 قالب و جانند هم عشق
 از ازل این درد و هم بوده اند
 همی مایهت زیبوندشان
 حسن پس از عشق که قرارم
 حکایت روز جهان با پیر و زنی که میوه دل نخواستند
 روز جهان فارس میدان عشق
 پیش در پرده سرای رسد
 که هر مهر و شفقت مادر
 گامی بحال از بهر غم بلبل فزون
 ترسم از فرونی دیدار تو
 نرسد

چشم خرد را از عرض پاک کن
چشم خرد را از عرض پاک کن
نیت در آلوده کی است
نیت در آلوده کی است
نقش روی دور آن رسیده شود
نقش روی دور آن رسیده شود
شبهه آینه در آن رسیده است
شبهه آینه در آن رسیده است
پاز رنگ صورت کای نبات
پاز رنگ صورت کای نبات
هم نفس شاید موز و ساز شود
هم نفس شاید موز و ساز شود
کس فرود هیچ فرایند
کس فرود هیچ فرایند

کایست مسافر که ای که فرسود
کایست مسافر که ای که فرسود
یوسف کنعان
یوسف کنعان
بود در آن گره بگردد نقش
بود در آن گره بگردد نقش

رسم مهر جلالش بسپرد
رسم مهر جلالش بسپرد
بود از آن کرد نهانی
بود از آن کرد نهانی
در طلبیم رخ سفر برود
در طلبیم رخ سفر برود

گفت بهر سو نظر انداختم
گفت بهر سو نظر انداختم
آینه بگو کردم بدست
آینه بگو کردم بدست
تا جویان در آن گره واکتی
تا جویان در آن گره واکتی

خود افروخته ز نهانی تو حریف
خود افروخته ز نهانی تو حریف
نیت نیتان را بر صفای تو کس
نیت نیتان را بر صفای تو کس
جامی از این تیره زینش باشد
جامی از این تیره زینش باشد

تا جی تنای را از این تیره تنای
تا جی تنای را از این تیره تنای
مقاله میوم در بیان آنکه
مقاله میوم در بیان آنکه
بلکه هیبت است اسلام و دین است
بلکه هیبت است اسلام و دین است
اقدار الی یومین سعادتی
اقدار الی یومین سعادتی

سایه بر اوج خنک انداخت
سجده که لوح بر
بجز سرفراز دکان هر که بود
چرخ خاک روان پاک بود
نرم گرامت ز رخسار فروخت
هر که چرخ دیدم ای دیده دو
چون بر نشستم به پیر دید
نیل عهد آدم بروی کشید
باز کجالتش پی رفع کردند
تابشی از تاب به او فلکند
تیره کی معیتش دور شد
ظلمت غلظت علم نور شد
سیر و خودش به طاقت رسید
دور گشتن به طاقت رسید
کشور انباء الهی گرفت
حکمت به یکره گرفت
بر تو او بر زن و بر مرد یافت
هر که از و هر چه طلب کرد یافت
آیند به بر و چشم کشید
چون نظر افراخت خدا دید
بلکه نبود از دل ظلمت و تاری
ت به مشهور و درو و خدای
ای بره دور رفت آمده
و نظر داشت به پشت آمده
بشت و نایر کوهر او مکن
رشد به فاد و مکر او مکن
حیف بود صورت آدم ترا
معنی سبط الم ناز به مادم ترا
سهل بود چنگ کتاب کریم
ستد به فساد و یورچیم
دل حق صفاد بر یو زیر بغل
کرده نهان دفتر از ز جیل
گر ک دلی صورت یوسف دید
صورت اگر بشت تالیف به
امل که مغیب است بویلد به
دل بسوی فرغ جان و اشتی
قدر شناس که به خورشید باشد
صیر فیم به در غولیش باشد
که زر خالهن شده غولیش ترا
ورنه به است زالتش ترا
آتش از سوز طلب بر فروز
هر غش و غالی که بیای بسوز

[illegible]

ای که در دولت زمین کم زوئی
 خدایم از عجز و انحراف زمین
 آدمی آید که درین آفرین
 بر کمان کزده تیغ و پیک
 زور و دینار و پیکار ندارد
 زور و دینار و پیکار ندارد
 همه در دینار و پیکار و سود
 روی به عمارت و پیکار
 پیش هر عجز و رواسلام
 میگرد از کفر و سود و پیکار
 ز کسبش متبادرت بود
 راه غلامان و شاهان و پیکار
 نیست در هر دو هم متصل
 کام زنان زن و پیکار
 آن یکی راه الهی کشای
 و از دگر که قوت و فکری
 شد بتدبیر و وحدت خدای
 و در نهایت مگر یک
 برده بدین نبوت کشای
 هست یکی طرف بغایت شگرف
 عاقل به هر دو از آن
 نیست بجز عهد عادت و
 طغیان از هر دو از صوت و
 دست درین عهد عادت و
 بر الف کلفت شهادت و
 بگویم و منشور عادت و
 چون ایمنی انگشت شاد و
 خامه بر عفتی که بنکار و
 پای ازین منشور که انگشت
 ز مکتوب و عادت و
 هر مکتوب طبع بود و
 لام الفست و درین دیوان
 کردن دیوان را و ادو و
 بلکه بگویند کار و شن آمد
 خط عدم کرد و و عالم کشید
 یعنی ازین منشور صافی و
 الت قطع آمده مقرر و
 جوف بد و انگشت و تیر و
 قید تنقید بر این جهت
 جوف بد و انگشت و تیر و
 قید تنقید بر این جهت

رویی ز بنوار نو چو آب بخت	منشوب به ملک بخیر
بیا که چو شد سحر و جادو	لفه و سحر و جادو
دست شیطانی ز تو کوته شود	نار بوی بخران سرار مستعد
یا قحط حیران تو بس و ارشان	دفعه بسیار بیا ادر بارشان
بهر قیامت شود استودن قدر	دین بخت تو را بخت
از بی این جبهه ستودن در کثرت	بخت تو از کس طاعت در کثرت
خاک شد از بهر تو چون آب بیا	مسجد تو شد به سنگ و خاک
از انبوه جمع هر استان مرا	نار طاعت شود بستان
همچو خزان در باب و کلی	ایک ترا از کامیابی و جانی
چشمه نهر بر روزینت مدار	ای امل از کلی طاعت برار
تاج قد در سجده سر افرازدگی	زینت تو بس که سبیدی
دولت آینده که دانند گداست	رفته عمر تو برین فقاوت
خوبترین زیور ان طاعت است	شاید وقت همین ساعت است
سجده طاعت برداش از پیشانی	شوم جوانی که بالا و بستان
به که ازین شیوه قدم در گشت	تو کی از سجده او سپر گشتی
برو طاعت شده گریستن	ساق ادر بر زده هر گشت برین
در خیمه خورابی غلامت که	چرخ فلک عرف ازرق پیر
به از چشم تریش به شمع	در خفا شمع به خور و کوع
اشک شعله به سحر زخم	سبحه بر لب ز کف او خند
هر خاک در راه سوده بخت	هزاره بر در کوی هر
از گشتن او و زخمی شوق	چشمتان ای کلاه و خنجر

پیش روی ایستادم براف کفیل
 هم چون خورشید بر آید بود هوش
 حرکت تو یافت هر جا بود
 هر چه بیا بد بر من در طاب
 کوهر کینه جان سازدش
 در صدف ای از بازش
 حاجی اگر غلوه تو آیدش
 از لب بر طالمی حجابش
 نکتة حاتم اگر رسد گوش کن
 از لب بر طالمی رساند فریادش
 نه المیای از در بیان اقامت هزار پای
 بجای نکتة بی طاب
 قویا بچکان نایب گفت داده از غنای عشق
 غرض از آن بر خاک نهد او
 ای تازه رخسار طاعت
 از لبی ملک جماعت
 بستم غفلت به تو را بت گوش
 سوز دل در دوزخ
 بگو او خواب ترا نم کرد
 قامت او قدر ترا خشم نکرد
 بیک لحاظت بجوانی نبود
 بخت رو تا کرد بر روی شهر
 زنت بوجوب حمید ترا
 روفا بقبله نرسیده ترا
 به رخ نازالت به از رخ کنج
 به که بدین پنج نوبت کنج
 به تو پنجاه به پنج آمده
 طبع تو زین پنج جوی آمده
 بنج خود را سخت بدین پنج سخت
 بجهت اطمینان ز پنج سخت
 کز نکی بنج بدین پنج سخت
 کی بود طمانت سر بنج سخت
 خبر دلی بنج ازین پنج سخت
 بنج هوا با کن ازین پنج سخت
 شایه با دارا ازین پنج سخت
 تانهای غم ز طهارت سخت

اشد اطار از خاک کبریا برسی نیز شکافی و بحر نیاید
شماله بخواند برود در میان که در لایق اخذ العید نان روح را

نیم شش ایام روزیم کن را برین غرض بود
نیم طبع علم بهمنوای

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی
چون که کلو استن ز سر تا پایی

کارمند است بوی خنجر بکده معبد که لایحه بیلای خنجر
و صفت فاقه منور و کلام بر روی بوم جود بوم
حیات و طهارت بر رکوع است دایره از اینست که بستاند
فرز بود میل منجودش چرا بر روی بوم بوم بر روی
خبر و بوم برک تعبد سازد این سخن این جلد ناله از غار
تاریکی بانی ظاهر بری راه و حقیقت باطن بری
جمع نشینی منجود از وجود و از وجود و از وجود
حکایت کشید از پیکار از پیکار راه و حقیقت باطن بری
در وقتی که بر روی ملکات کش حجاب و بر روی منجود
شیر شاه و بر روی علی صیقلی شرک خفی و علی
روز و حد چون صدف بر روی برکت زیر و الف بستاند برکت
غنیمت بیکان بیکان او نهفت صد کی بخت نکل او شکفت
روی عبادت سوی بحراب کرد رشت بر روی صیقل کرد
خبر و کاس بر روی و اخوند حاله در دشتش از اخوند
عرق خون غنیمت زنگار کون آمد از آن کلین اسمان بیرون
کامل نوشتن به صلا بکشد گفت بهشتی از هزاران پدید
این کل حقیقت به پای من ساختن کل و صلا ای من
صوره عالی و منجود از تحت که سوختن از نایار از
کل و نایار بر روی بر روی و منجود از نایار از
طایفه بر روی نایار بر روی که بر روی من جو کف حاکم
طایفه از نایار بر روی بر روی که بر روی من جو کف حاکم

یافته آواز و سر و سهری	نزد صفت قامت من گوئی
خون دانا از سینه از جگر	در جگر دانا که زنده کرد
دست برافشان قور و درین	ببیند بوی بد
خشم هواست در کمره اش	بی زور و یاد دینی
تو سر دعوی نکردیم جبین	من ز کور میرزا اخلاص
باز شودالت در آن لاف تو	بسیار چشم را زده
در خج عیب معالمت هست	جایی اگر نخواست بدست
در پیا تلمی بهر زشتی	یل نصر بنو ده

معا لکرت شد در شکاره نه گاه که سرمایم بالشت و ناله مالش تو شغل کالای	بیمت در افشار با
آیا شده درم مرشد تو	معا لکرت شد در شکاره نه گاه که سرمایم بالشت و ناله مالش تو شغل کالای
بیش که ایام کند رنجهاست	گر دهن او نامه دهد پنجه است
عیش ترا حال در کون کند	نقد شود از دست تو بیرون کند
خوش بکشد دست هوا خست	از بی زعد و عی زنده اینان
مرد درم زن که درم کرد عا	ساختن کرد بر او در ساز
کمرش از این بر ساخت که کزین	کنی بکف از راه روان خود
خاک بدست رخلافت کرم	ناخن از دستم خود هر دم
نایش بسلام روی زشت زشت	بر صفت ناخن انگشت خویش
ناخن صفت که بکف عا	ناخن دیده بیاز و در است
ناخن از ده حلا بر تراش	در نه با خور دل خود می تراش
مکن در نام و دنیا را	سحره مشق و سحره ادعا را
ولک را بکف که عرف کن	کونان بکف نه بدین عرف کن

سعدی است که سینه ترا زوید سال
کمر ز تو باد یک ازین سینه سال
کرده نهاد وین ترا احاطت
آور که طبعی بخوان رضاعت
روزه نما عبادان نه منیر است
هر چه را یاد که بجوئی محبت
چشم و باز تو دیدی
بیت ما الای و تمام و علی
علم و عمل را از راه آید
نست ترا قبله دین جز خدا
پریم از تو کردی از این پس
دایه نفس است همراه بر پیوسته
حسن آن دایه ز بی مایه کلفت
نشد و هو اگر شرفی داشتی
در دل و جان تخم دلگذاشتی
حکایت از تو روی که خرد را کو
خوار است بکای تو زنی زشت روی
از شده است و همه سپردنک تر
که بگویند از تو سپردیم کار
یکش از زبان کور خفته
طلعت من خورشید از هر طرف
نرسد من چشم و پیرایه من
از صفت

[illegible]

هست بر د که ترا نمی بوی کریم بود صفت منور را
 هر چه بگویم بر خافش در کمال جفا که در انوش
 پست آن از سر چهل شکوفه مدح و ثناء در دایره
 فدای صبح کریم نه از تو جمع بهر نیت و نیت
 نه بد از بیم و در آن حد کمال از تو و تو
 صوفی جان ترا داد ز دنیا که مثل یک پند و نوازه
 ریخت در دلم بدارت بود بخت بدارت که اینست
 ریخت در دلم بدارت بود بخت بدارت که اینست
 نیت از تو سیمت به باغ عدم قدر ترا خفت از تو
 جو بگویم کس از آن ماه رخ سدهای از آن بین بکارهای
 خفت ز کینه ده و بی تمام تا که در قدر تو فراموش تمام
 باری بکن ز کینه ده و بی تمام تا که در قدر تو فراموش تمام
 در دلم بستم که حق فقیر زیر زمین می کنیش بجای کبر
 بجز برای تیر و تیغ و شمشیر بجز برای تیر و تیغ و شمشیر
 نگاه بروی و از اینده که نگاه بروی و از اینده که
 نگاه به هر که ز سس پیای معلول و معلول که در پی
 نگاه به هر که ز سس پیای معلول و معلول که در پی
 داد در روی بهر که ز سس پیای معلول و معلول که در پی
 جلا بکنید از کینه ده و بی تمام تا که در قدر تو فراموش تمام
 قدر دلم بستم که حق فقیر زیر زمین می کنیش بجای کبر
 تفریق خود در دایره سیمت بهر نیت و نیت
 شد بود

و نه بفرستد و نه بگردد تا که سینه خراشیده از دلا در قفاک

بهر کرم که از دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

صحنه در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

در دلا در قفاک برآید برآید و نه بگردد تا که

749

[illegible]

[illegible]

در میان کلمات و حروف

کفایت ناله ای که می شنید
سوی من افکن نظر و محنت
خداوند شیخ و عمر و سید و امام
همه تو ای امیر کبیر رفتم ام
چو ناله ای تو در دهانم
زین سخن چه عجب نیست
زیر ز سوره می بیند بهای
بهر سوره و فی نه سوره
سخن ندانم که مرا حق است
بچه مرا با تو ای شایان
شب بخود ریز در دفر و شاد
آتش که از دهن تو می آید
کایه بریم ای ز سر اسفند
هر که در خواب می کن چندین
دارم میت و سوی از تو ای
هر که نه مایل به و یونانم
سوی خود نشو در راه مانی شوم
راه ملت این سوره که ترا خوانم
با نیت از تو ای خدا را کنم
بند سوری خانه که بود آید
بر در که نفرستاده است
یار پادشاه که گم آن نیست
ایشم هم بر در احسان است
بجای که می خیزد خداوند
از تو بماند و عین حاصلت
مقاله پنجم در اشعار و معانی
که می خواند و می شنید

ای حکومت که بخت از تو ای
دامن صیقلی است از انسان
کرم از خاک است زهد
کافیت الامم می آید و بد
و شر از هم نفسا را بینم
بند و طاعت برادر تو ای
خواه مده همچون جوانان
بر کن و فاسد بحیرت خوان
قفل کن ای باب که تو خوان
دیر شنیدن یا شن نبوی و دهان
خانه پر از زنا محرم خوان
کرم و اندرین خانه چای
صفت طاعت شده زنجیر خوان

و نیز بان نشد گذر آمده و در آنجا نهادن کاشی
نقطه نقطه است از این زبان
که گفته اند عظیم از آن هر چه
و آنرا به زبان و فیه
به دینی فریاد و آوازها
تغیر و بیاض از آن
عظم از آن باده نهی از حد
در دلت از شیب کل موی کشا
نام لب - به و دعوی شود
عظم که نه و بدو فاس زبان
که کند و عظم که زبان آور
منطق طوطی شعر جا
زای که از گفتن آمد فراخ
شست طبیعت که در آن کینه
حرکت به آن که در آن
که در آن است صفت است
کرده زبان به یک سخن
که به سخن به یک سخن
کرده که از برای دل
عظم به آن که در آن
به دین از تو که احوالی
کز گرم فتن چنانش و بی

و در آنجا نهادن کاشی
نشست از آن نقطه نقطه زبان
عظم از آن عظیم از آن هر چه
افسار و از آن بیام و فیه
خامشیش به به حالت کشید
و در آنجا نهادن کاشی
عظم از آن باده نهی از حد
در دلت از شیب کل موی کشا
نام لب - به و دعوی شود
عظم که نه و بدو فاس زبان
که کند و عظم که زبان آور
منطق طوطی شعر جا
زای که از گفتن آمد فراخ
شست طبیعت که در آن کینه
حرکت به آن که در آن
که در آن است صفت است
کرده زبان به یک سخن
که به سخن به یک سخن
کرده که از برای دل
عظم به آن که در آن
به دین از تو که احوالی
کز گرم فتن چنانش و بی

بود از علی و دانیال طاقت بیخود نهانید
 خبر و قهقهه بر سر رخسار
 یاد کن از عود فراموشی
 پیر شده و زشانی بن زینت
 منزل شان بنده کن تنگ
 یافتن تنگ بر آرزو
 بگو دلالت باید از آرزو
 حکایت زنده دل که با مرگ
 زنده دل از عین افند و مکان
 پس ملاکت بجا آن کرد
 عیون عیان اندر هر لوح
 کس از این ملک چنان میرنگ
 کار شناسی بر پی تعیش حال
 گین هم از زنده رسیدن چو کشت
 گفت انسان بجا که اندرند
 مرده و لا اندر روی زمین
 محمدی مرده در مردگی
 زیر کار آن نگه بر افند
 زنده شد هم از نفس کال شدن
 بجای از زنده و لا کوشش
 هر چه در دنیا دایره بیرون است
 مقام نام در آفتاب به صحبت که سواد
 ای بر باد

دختر کرد و بخت بد بطلان
مهر و کسب و بخت بد بطلان
روز سوختن و کسب بد
مهر و کسب بد بطلان
بانگ و استغاثه گوی گفت
بانگ و استغاثه گوی گفت
ای که در شکر و شکر
ای که در شکر و شکر
لب خود و کسب بد
لب خود و کسب بد
مهر و کسب بد بطلان
مهر و کسب بد بطلان
بجای ازین گفته به خود
بجای ازین گفته به خود
تاکید بر یاد و کسب بد
تاکید بر یاد و کسب بد
تاکید بر یاد و کسب بد
تاکید بر یاد و کسب بد
ای که در شکر و شکر
ای که در شکر و شکر
مهر و کسب بد بطلان
مهر و کسب بد بطلان
سرب و کسب بد بطلان
سرب و کسب بد بطلان
هر شب ازین برون و کسب بد
هر شب ازین برون و کسب بد
بخت بد بطلان
بخت بد بطلان
شرم تو با کسب بد
شرم تو با کسب بد
ننگی ازین برون و کسب بد
ننگی ازین برون و کسب بد
برنگی ازین برون و کسب بد
برنگی ازین برون و کسب بد
سبحه الحی و کسب بد
سبحه الحی و کسب بد
تار و کسب بد
تار و کسب بد
بخت بد بطلان
بخت بد بطلان
خوف و کسب بد
خوف و کسب بد
سبحه الحی و کسب بد
سبحه الحی و کسب بد
بخت بد بطلان
بخت بد بطلان

[illegible]

بدی از حد و فتنه و کمال گای ز زده راه تو خوار و خیمال
چون دل پیدا از تو از خواب است دیده بجز با بدت از خواب است
رخم کجاست ز جو کران دارد یکدم را است به زبان دایره
تو شاید که خدای جهان به رخسار آید خست آسمان
بالک که خست دوران راه کسبت که آید بر رخسار خواه
تا گرم بخور از سر منم که رخسار خود عذر منم که
من بچنین حال تمام سر خوا از رخسار بیا نیم ازین خوشن خدای
او نظر لطف بچن کرده باز دیه اقبال من از روی فراز
هر که کند در راه سودا یا او خواب کنان از رخ زیبای او 937
و توی که از بند بودی تو بخوش نفس هیچ کس نه دروغ
ها می آید که دیده نور و شرف در رخسار از رخسار است
سخن عذر یا شد درین راه چشم بدان دار که چشم است
مقاله پازره هم در نشان داد که حال صوفیان که نشان
ایشان بی نشان است و زنده این در جهان افشای است
ای ز صفت قهره دلائل زده و در شمع اهل صفاد زده
حلا زده صفای ز نام او ری نیم بر آورده بصوفی کرمی
شعوه خدای چه برین چند و میراستی خود ایستی
کم شکار از تو ایستی پراشته ملک شود از کم شکار کیمیز
نارینه از تو ایستی نهی میونی دم زنده را نکه نه نامکی
کرمونه ایستی از تو ایستی هر نفسی این خرمه ناره حبیب
نی جو و آنکه میرستانش دم نرزد جز زستانش نویسن
نی جو و آنکه میرستانش دم نرزد جز زستانش نویسن

دست پیرالت جوانی بکار / میل سوی بیل امانی مکن
بر کس مجاد و جو یار یار / ناز و زور و نیت بر زمین ناید
7- زین ساری به قوت یار / ترا نکه و عداوت می آید
از کج و کج روی اندر کن / بی روی و راست روان بکن
میل می شود به تو یار و دوست / منتقی بجام کاف می شود
زیدی انو به نیر و بهنج / در دانه نوره نیر و بهنج
صورت و معیت بهم رسد / ناله و ناله علفا نیر و بهنج
از سر تهرق تقوی بکش / یا قدم از راه نهدا بکش
حکایت می آید در عنای هفت شرفیه / از سر تهرق تقوی بکش
لج ارام بجز هفت لب اهل محار / از سر تهرق تقوی بکش
سبب و نما از سر و حد عظیم / در صف پیران محرم شد عظیم
مرغ دل و زدی پروبال / در ازین دام که پروبال
و خط الیش را نیدی زنون / در حقش باز ستاندی پروبال
آمری از سببی خود نشد / روحی کسان کرد محرم و پروبال
روزی از این که نشد / زخم ملا بر دل آگه زد و پروبال
مطر و دوق کارش نیر / در دل او جان محرم و پروبال
دوق و دوق و دوق / در دلق و دلق و دلق
بود پیران حالت و دلق و دلق / در دلق و دلق و دلق
نور به پیران محرم و دلق / در دلق و دلق و دلق
در دلق و دلق و دلق / در دلق و دلق و دلق
زانش عیار در دلق و دلق / در دلق و دلق و دلق

باویم بهیچ بی خود سب بدو پی به پستان عدم او
بمون ز پستان عدم او بود هر پستان شکرستان گشت
از شکرستان جو راورد غنیل طوطی پستانها را
برنت این لاف که بود این نم در دلت ایندیه حیرتی
قابل غنوی اول زنگی است رو که نه بر زنگی بگریز
باشن روی دل زنگی که به زنگی بگریز و زنگی که به
ترک دور زنگی بد نه زنگی در زنگی دور زنگی به غیب
بو که تا چون رجبی استوی بو که ازین غیب صدای است
خاک در روزه شکست پستان گشته علم هر که طاعتان
سر زده از دلت افسا و فقیر سپید بدین طاعت علم لاف
خرق خود بخور که داری بدوش بر سر صد عیب و پرده پوش
دلق و دغ را جو بود تا است کجا خود از خرقه پاره درست
رشته تبید کوز است باشت بهره آن دانه مرغ هواست
دانه و دام از پی آن گسترده تا غدی از سر گسترده مرغی خوری
هست ز مسواک هم بمان ز بهر بخور بهر دانه آن تو
میری داند است بهر بمان از بهر غره مشو و بمان
شرح محاسن جو بهشت است بهر تقیای که نذر فساد است
نبرد بروی تو یکی مویا بهر یکی نام بهر یاد و زنگی
شکل کمانه از قدرت شرح ده بهر کمان تو صفا گشتن رده
تا یکا است فکر این حیل است تیر بهر این است بیرون زشت
ازین

بمقام حضرت مولانا

ما جیتے عالم میں توڑ لک

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلس شورای اسلامی

باب وعلل ورم

محرورند صرف اصول و فروع

روح و قوت از قاضی محمد

خوبیلتا و نورمقا به راه

از و از معانی از عارفان

ملائیہ ریلوے جوی

عالم علم طبیب کبیر

١٠٠٠

هو زدت ز عام

1941

رستم آباد

دکتر محمد علی شمس الدین

بود جوهر و باقی

والہر صمدیہ

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or date, appearing as "١٢٨٥" (1285 AH).

انچہاء

خواست بود نیکو در دل زان ناکا غله که اسلام ببر کعبه و
 را به حقیقت نکند آن حجاز باز نیاورد پس خرقه باز
 بجای ازین قاعده دل پذیر تا بتوافتی بسپوره و نگردد
 زانکه درین خرقه کار آزمای بیخ میبرد و جویند هم نمای
 مثال دوازده هم در شتی دل علماء از عجاوین و غنا بجای آورد
 ای علم بود افرافه چون علم از علم سرور افرافه
 چون از علم علم را بیتی چون علم آمد علم انداختی
 لاف و کسبی است علم زان حجت کسبی علم از انانیت
 رسول و انرا که از با پای حاصل بحسب تو بی شاخه
 خواهر زندگم آن که بخت هم من شود از خودت بخت هم
 کان اگر در بختش ای چون مخلص بود از غریبه
 آنکه بخواهی بود از بد و بد تو ای کسیر بخت بود از حکیم
 جمع کتب از سر و فغان که در بخت است الت بکرد در
 آن که بخواهی که بخواهد بست میان تو و مقصد و مسد
 هر ورقی را که بخواهد بجان زان که بختی بخت در کتاب
 تا به بیری از بیم فریاد بیتی زان کتب آمد حرف بگردان و
 علم که خواند برون جواب باشد ازین عام ز در کتاب
 نبرد دل از سید سید محوی روستی از بیم سید محوی
 بماند که از استوار و باغ خوف است استوار
 طرعیان و بخت بخت میار کات آنکه بخت و بخت
 قاهره بخت که توانون تراد با بخت و بخت بیرون نهاد
 ای که

چنانچه در روز دوازدهم آذر
 محفل خدای رب العالمین
 در مسجد اعظم در روز دوازدهم
 سوره الفاتحه در هر شب
 قمری و در هر روز یکبار
 چارفت بود و در هر روز
 یکبار بخوانند و در هر روز
 بخود بود و در هر روز
 در حیات و در هر روز
 کنگره و در هر روز
 افسرد و در هر روز
 روزی از روز و در هر روز
 ظلم تراشید و در هر روز
 خواهر بخانه بود و در هر روز
 شهر و در هر روز
 ده شریکین و در هر روز
 باغی از این است و در هر روز
 به که از این است و در هر روز
 میوه و در هر روز
 مطهر و در هر روز
 باز تراشید و در هر روز

پیشرفت داشت بر سر راه ما نان بران را در جوی کفایت
پیشرفت داشت در تکیه بر عمارت کعبه شریفی بتکلیف جاه و
نعمه برادر که ایاره تورا از پناه احسان و شرف است
پایه رفته از پناه من دست با تبار و بر راه ده
راه زو آمد بر پناه و گفته است بده ای کعبه شریف
گفته بخت از کرم عام خویش تو خبر از ثقب و نام خویش
گفت که ز شاکر دینی توام در پی دین خاک نشین توام
گفت که با شاکر که از دین توام در زخم امروز به بخت توام
من که بتعلیم میان رسیده ام از غرض و زیاده رستم ام
گویم از روی شکر و عقوبت مناصری فضل خداوند است
کی بخیرای دگر از این پیش و از غرض احمد و کبر از این است
تک این پناه ششم بر تا شود هم بی درین دست گیر
پایه علم و وفا و وفای هر چه بخواهم فقه و سعاداد
بخت جای که بماند رفت از شرف علم و کبر و کفایت
مقاله سپرده ایم در اطراف طایفه که اگر در این زمان امکان
علا بر افتاد و معالیه می شود در میان خود عالم را گردان
ای بسره قصه فریاد دینی بفرستد تو مرا از این ای
زیر از این و این و این و این و این و این و این و این و این
که در میان تو در جمع کلام و در راه و با ملک گیر
لیکته اند و چون که روزی قضا شود
بخت در دست است که بگذرد

مرده زانند و طایفه که بودند
 برده که آنند هر رفته رام
 این همه از دست تو ایستاده است
 آن از حساره و حسد تو ایستاده است
 وین بکین و جفا به بزرگی رسید
 آن بزرگی نام عالم بود و بزرگی
 آنچه بود عروس و لبت و لبانت
 و مقام چهار زده در آینه تبار
 عدل و ظلم به صفات ابرام از رشتن است
 ای جو عالم صورت خود کرده است
 تا قلم از سر خود زوی
 هر یک یک حرف قلم که نهاد
 عجله بدقت رقم نام صواب
 توبه و توبه شده خام زن
 و آنکه بکین و جفا به بزرگی رسید
 خط که در آن نه کند از دست تو
 جنبش خط تو زخم کالبدی
 و از قلم و قلم همان باقی
 تو از قلم از سر گرفته و جفا
 عجب است آن عجله بدقت
 بلکه زود و جفا و جفا
 هر که زود به کارگاه کرده

945

بازگی شاه را بر رسیدگان
که بخت کند از قزاقان
چند گز ظلم بدویم و سر
بسی که ازین برادر گداام
ظلم نمودیم سران سرور
تا که بیکر سرور و دل
شهر ده آباد که شد و بود
تو به بستان و غیب
جای بستانی که کرد کارگر
برو که بستان و میش
عدل تو که رفیق و سانی کند
بچه که بستان و بدست بود
شاه که کند که بدست بود

حکایت عمر عبدالعزیز
میرانید بود و از حلقه
خون که بود و هم عبدالعزیز
قاصد عدل عمر قاز
کوه که بستان که از ظلم
بوی که بستان بر سر راه
که این رفیق و رفیق
وینا که از دل و دوزخ
که سری آفت که بستان

مرد در ساند

[illegible]

[illegible]

حکایت کرده شد که در پی از نقش آن گنجینه
 جزوی که پادشاه شیرین از صبح سپید روی
 فصلی از آن گنجینه پدید آمد
 باغ بهار و صورت پیرایه
 بر که در نقاشی صورتها
 مختلف الهام پدید آمد
 روی سفیدی بقدیم شده
 پانی که از توده آن آمد
 از ده فکر و قدرت پدید آمد
 دید که بالید و چون پدید
 معجزه کافوری بود که
 رنگ عیار از آنش پدید
 بنیاد هر نهان زده آنست
 کشته زین را آن او در خفا
 پیر جهان و در آن روز داد
 گفتند بدین صورت زیبا گشت
 ناز و ای از سر تو رفت
 نیم ای که در آن پدید
 غنی تو شوایم بدست
 او به آن پیران آمد
 ملک تو ای پسران پدید
 پیر جهان و پیران پدید

کرده شد موی تو تصویر رخ موی را جلالت و شایسته
 کمرش و دولا بی شورش برین بر سر ابرام کمر قفسه زلف
 بالید نمود و آرازدگان در تن سنگ چشم افتادگان
 آرد گنان لب که میسر و دکان موعده نو میر کرد از ان آستان
 پشت می ماند ز کمان کشد کوز مشک شده پوست بران هم بود
 و شده باشد که تو برین استمزه ناو که آه تو بر از این
 می تو ای که شیشه که کاری کین در ره مقصود شکاری
 قد تو لام و الف احمد عدا هر دلی یعنی وجود و لا
 یعنی از اینم که وجود و نفی شود صورت بود و نور
 در مشتاقان ز دور وقت شود تا که از این چشم تو خوار
 پاییم ما و زمان دیدنت مطلق بغیر زینت نیست
 سنگ بدانت باشد خط الحف موم کزین پیش تو چون یک
 با هم رخسار که بدندان نیست نامیده یک طرفه و زاناد
 نماید از دست که چنین زبانی نماند و دست مدو کار پای
 از زلف و دست تو بهنگام کار برده ز دست تو برین اختیار
 چون گریه می شده غمت تو رفته چو سحر از آن تا که است تو
 قوت امساک می نماند کمر چه که آمد اک از دست است
 قاعده هر صحران امساک است شماره امساک چرخان نیست
 پایش که با خال روی خاک شو پیش که با آن شوی پاک شو
 بر شوی سینه پیران کمر شیشه بر زلف و شوی زلف
 دست افروزان بدار شیشه بر زلف و شوی زلف
 چون توانی ز پوی خوشی مال به کثرت طبع جوانان قبول

اگر در مشک بدن بود / تکرار است ای جوهر فریده شود
 آینه شنب تو ز پیری و جوانی / در مسافت ای ویری پیران راه
 هر صفت زیند تو پیران امیر / باشی به پیران و پیران اسیر
 تا نه از ایشان با سیر کسی / ای بود امکان که پیری کسی
 به دهر پیر مهر بند بست / به که سیر تاج نهاد و بست
 پاییزان تاج بود شبنم بلند / کنکرا نرا مهر آمد کسند
 کوه آمد کان که پیر یافت / تاج بلند ای مهر یافت
 سرکش کاف بر روز / همه بخت بند کوه بر کوه
 و ز قدم پیر شکستیم / وز کهر شود به کراهای شو
 چون تو خدمت بند و میکنی / آن مدد از پیر خودش میکنی
 آن جور و نوری بگفت در و نه / بهره اقبال و بهی شست و شو
 مشک در آتش جوهری بر کرا / بلند طاعت کنی ران کرا
 کشتن توی چون نهش شش های / بر سر افلاک شوی گفت و سایی
 ز کوه نه / آب بری
 خاک و شش با بزم و پیک / تا شود دست و پیکان سرم پیک
 غنای و دولت و کلاه و کلاه / تا شود دست ستر سرم عید و کلاه
 تان به پیری پیر چون پیران کار / دست خود از دامن خدمت ندارد
 پیران پیران کجوا از بسوی / در آن دست با مانی و مانی
 بهشت آن پیران و کلاه / مانی از اواب و مانی
 حکایت پیران که هر چند در دهر / قفای کبابی دهر
 هر دو بار مانند و پیری فرسید

151

152

تازه گل را بر گلوانا نشوید بریده بپوشد که خورشید
 بپوشد او روز معجزه بیرون چون نشسته بشکند و گلوانا
 بر می آید که ای در خروید سوز غم هر چه بود این درو
 گفت ای آنکه گفتم آفت است کاینکه ز قمار طلب عمارت
 زان سبب افتاده ز راهم هر چه بخوای تو بخوایم ما
 پیوسته ای به پای و عورت رفت رفته پیوند بهشت است
 یاد جوانی و شایگان مکن قید جهان خرد در خان مکن
 دستانم را از دین هم در شریک سال و سیر و کمان عره بعد
 جوانی که عره ماه عیش و کاسه را نپسند
 ای شاه شاه خیال از غرور از لطمه یوسفیان لغو
 زانکه ز سبب سبب باطن من نوبت ای عیالای و عیال
 طایفه و خون شیرین و هوای کس است عجب نفوذ طوفان از
 زانکه سبب بود درین بوم بیم کی بماندین بار غیبه مسلم
 یکدیگر را سبب جوانی مکن باز بگویند تا بتوانی مکن
 باز و یک فکر که خیال از عین است پوست اگر بر تن تو خوش است
 دست اجل عزم کند زانکه به تیغ تنه زانکه زانکه خوش است
 غم نکنی هر خدا است خوش است مکانی مکن از دست
 نبوت بسیار خوش است اگر به عیال است قد غم و
 پیش از آنکه فلک شود به شفق در اینجهنم کمانه خوش است
 پاشن کمانی طاعت در آن خوش است زانکه زانکه خوش است
 برین صومعه خوش است ازین غم کن و درین خوش است

تنبیه بر این کل این بهار مستانند و در کتب ازین نقیصه
چند روز بپایه شاهی است
حسن که در ده آب کل است
آنکه شدین در سلیم بنیادار
و همچنین که بر ماوشیم
ماهر سوخته پوشی که
مرور از کرم آن آب است
ای که جو خفته است آب است
قد نوسر و لب بهشتی چمن
صورت و زو نه تو نظم جمال
چشمه است از نور مطلع تو
مطر از ابروی تو خورشید شود
تا بدان از مطلع مهر ارتفاع
است و در چشم از رخسار تو
چشمه توست که حجب و غما
غمر خطب مزق که بود آمده
کوی زرخند آن تو لوی سیم
آنکه لطافت و زلف چشما
بلکه خوی طلق بهر شانست
ترا آفتاب بدل نگاه
و این دانه خشکین که
بهر شار حوطة رتو
بخت سببی از لطافت دیدیم
بخت سببی سبی راه از آن مایه
کرده شده زیر زرخندانست
مانده بگرداب بلال رنگی
خشم غم بردن عمک که
نقد زده بر چرخ از آن

953

953

نایب الامتی که فراموش کرد
 رنگ زد و دانست باغ را
 دید یکی عرصه بیامان بود
 سبز و زار با بوی گلستان
 نادره ای که بحال تمام
 نایب کون میده به گریه تنگ
 مینوود و در غم عشق باز
 پایچون برده تا ساق پای
 بر سر سنگ زده و فتنه
 تیر و ز قینه زد تیر کام
 هم هر که فتنه است با هم
 زانچو دران به و رفتار را
 بادلی از دور که فتنه او
 باز گشت از روشنی پای
 بر قدم او قدمی می کشید
 در پیش او قدم در راه می کشید
 عاقبت از خای خود سوخته
 کرد فرشته و رفت از پیش
 هر که این دایره تیر زد
 بدین دایره تیر زد
 بدین دایره تیر زد
 بدین دایره تیر زد

فریادش آردی چو بوی تیر و ابر
 لب پویم غلغله و دوا
 و چو اندک زنده افروخته
 در پویم باقی سوخته
 ماند جان من چون زنده با منم یار
 تا بوی در جفت غزل
 یافت بر آتش که در خاک
 ز جفت و زمان از خاک
 بهر روز روی و پیش آید
 ز جفت از آتش که در خاک
 و معنی بر رخ پاک فکند
 و از جفت و زمان از خاک
 چست متاثر تو نشینند
 بر رخت این کونم نه نشینند
 پیش کسب زنده با منم یار تو
 ز جفت و زمان از خاک
 طغنت اگر پاک جویم بودیت
 کی بود و خاک و طغنت بودیت
 از بد و نیک که پی اندر پی است
 بهر روز جفت و زمان از خاک
 چون بر رخ خوشی نظم کشا
 عیب بر اینم نه نشیند
 بودیم نور و اقا ایدم
 شد ز رخ عیب نما ایدم
 و الماعت او بود و زمان سان پیدا
 اینم را جفت و زمان از خاک
 جامه زرین کنند اینم و نیک
 بهر چه نمائند که که قیل و حدیث
 کان عیب راحت و ادرست
 چون نگریم صورت کرد و زشت
 مقاله کرده هم در اشراف عشق که نور آن ملک جوان بگر و ادرست
 ریحان است آن در دست و ادرست
 و نیک ایام به ادرست
 مایه کام و جهان بزرگ شود
 سیر حکم به ادرست
 دوی بر به ملک عشق و ادرست
 و نیک ایام به ادرست
 باکل فن بر نیک تعالی گرفت
 و نیک ایام به ادرست
 مردن مالور به ادرست
 و نیک ایام به ادرست
 و نیک ایام به ادرست
 و نیک ایام به ادرست

در دلی که زده گشتان و شاکت کلبه در روی طوق کشتی که در دلت
آیند تو درین حال عشاق جدا جیب که این کسان حال را می بینند
از ستم بازوی نه که در ستم زانها زده در دلت تو چه ستم
با تو از درد و استیلا هم ترا نمی بیند نه یک ستم ستم ستم
در آن حال که در آن روزی که تو را می بیند
چنین ستم ستم ستم ستم ستم ستم ستم
صدی اگر از قدم فکر و برای
یک بیان استغای تو موزون بود
چلوه ستم تو در آن روزی است
صورتی چون شده از روی عیان
تبله بر دیده و این آینه است
چلوه این آینه نور بار
کورچه داند که در آینه چیست
چون می بیند در آن که الودکان
چون بحال تو نظری و آینه
دیده نهوه نتواند است
پا تو بجز راه هوا رسیده
روی عرق چون ستم نورمند
سیرت ستم عرق بنویسد
از نظر آن ستم خورشید کنند
خوبت زنی که روی خود را در
این را رسد

در میان آنکه فرخنده گیت تا دوستی گزینم پاکیزه گیت
 مقصود که آرد در دست پای بیک عیای
 حکایت سازم از عهد و عهدا اندوختی دیده
 کشای و بر آن گنج نظری از زلف معشوق معشوقه افشاد
 الهوسایی بر سر راهی رسید بخت گزینی پا برده شایسته دید
 و امیخته کردن قمر مجرمن خیمه زده به به و به از یاد روشن
 در غم و غمش صحاح و حال او زاف که شامش زوینا
 سخن به او زده که به خود دست پای امان نیز که رسم زوینا
 از تو خبر یاد شدیم هم سخن راه گزین و نه یاد و نه
 تازه صدم چون شوق او بدید واد میوز و شمع او شنید
 چون کل حدادان ز دم او گفت غنی و تو شین شکفا شنید و گفت
 خطرون میرسد اندک زوی بهر صومین حد سر میگوی وی
 میزند ز خونان یا ایچاکه من کیم و صد صومین ایچاکه از دست
 بایش و من و او اولد من رفعت کرد سن ایشاد من
 ساد و لان و ساد بهر کون قاعد کار فراموش کرد
 در غلط او آمد گفت به او پیشم و فادافت ز رخسار او
 کرد بهر روی و نگاه دید بهی دور که نی به راه
 بار و گریه کن باز کرد لاله کری پیش وی آغاز کرد
 بگفت نزد من بهر کون به که بهر رانی ازین هرزه روی
 قلم معشوقه بهر کون قاعدان قبله دور ازین نیست
 شایسته ایچاکه دوستی که روی ارادت بیک ازین است
 چه ازین روی بهر کون رسم نوشت این که توانا و ده

۹۵۶

که بستاند و بوی یافند بر توکی از مهر مبر و رفت
 تنه ز کرد و نشو و نما تا اثری مهر نغذد سخا
 چون بیتی از داده دل سنگ سیاه است از آن تیر و
 هر که بود بر آن عشق است از دل به جفا و بر فرق
 کاره نو بهر بخت از چشم عشق او و عیال
 زنده نمی و از چشم عاشق است تا که مهر و دود به شوق است
 عاشق و عشق بدای هر ده کی که می دل بسته بهر افند
 ای که در دین تو بدارند صفت بد اندازد و یار و
 حال تو از حال سبازان نیاید روز تو از رنگ عذاران سیاه
 ره زین خواستگاری به از نیست تو به تو یافند زین شکست
 هر که شد از او و قدان سر از با خفت و تیر و پشت بخت بیار
 هر که بر و نشو و نما داغ غمت بر دل شیدا نهاد
 هر که بلند آب بهیاده آمده است رختن گللات آمده است
 که هم از چشم ماهی زنی ماه فلک زنی و آینه زنی
 که ز کجایم و غنایان شوی نغمه سرا بلبل لبان شوی
 که بخیر الی و لی شیدا و پی روی ماه در بر آینه بصیرانی
 با هم از خوشی بهر یار و تو پس زانوی خم اند خروش
 یار هم او از بهر حال مساز که در تیر و رفت او در کنار
 یار هم آنکه بهر سینه تنگ تو در شوق و سر سینه تنگ
 زیر کی و زو و عیان تیر یار کشتی بود و در طاعت تو
 حرم تو که رایت شود از رخ شیدا بهر نورانی
 عهد تو که بر کاخ چند نغمه بهر شاد
 عیال تو که کاره سفر خود زان طاعت یک شایع شو

شکر زبانه پیرسان گوش
 کلاه آواز تو بپوش
 این که اندیشه از تحت محبت
 بر تو ایستاده و کلاه محبت
 این که در میان افق بماند
 حضور در صراط از راه
 در حدیث طبع از بیعت
 کمر بسته به صوفی طبع
 یک طبع بر تو مکن آورد
 ایستاد قناعت بهین آورد
 در پیغول عالم گشت
 پیروده جبر طراکم گشت
 بیعتی معنی است از راه
 عور کبی طریقه بغداد
 بر کن از شاه پادشاه
 ایام سازش با اس از طلاس
 تافیه معیوب و روی تاروا
 عادت به رش الم پی دروا
 عدد و چیزی جزه و خدام از
 در نقد طبع که اندیشه گشت
 بولا شوی یا سودی بپوش خوش
 کهنه حوائج و دست مار و تنگ
 کاغذی از تیره رخت پرده رنگ
 املی ناز است خطی ز قلم دست
 گشت و و نامی از شاه گشت
 واسطه نیل مرادش کینی
 در کرد ستایشی هیچگاه
 غور و در مینا کسیر
 چون پیرانه و انظار
 پیش روی و به پادشاه
 لایم آمان داد تنایشی دمی
 رقم آتش راوی از سر آتش
 صد رقم از هر صوفی طبع در درون
 بر کن از رش که حدیث
 نام و بیان قیامت بیا د
 تا بحال در چشم ستایش زانو
 رفیع ستاند بکر ایستاد

حیدر شاه که در دنیا کرد / دیده دل بیا می از دنیا بیدار
 زدم ترا که در دنیا شد / چون زدم و عالم نه رفتند
 مقاله نود و نه هم در / الی الخ معان آن که در دنیا
 مساحت اند و در دست و پای بر خفته / بخت آن که از دنیا اند
 بحرانی موج کهیم بر کوه / دانه را بر سر کوه کوه
 چو درین پایه / سخن بروران کرد نکای پی بغیر است و بران
 بهیم شراب و لیغان بسخت / و آنچه بر سر ده لسان گفت
 زان که رفته هزار بار / ازین که از آنرا شد بر سر
 صفت که زین قوم که زان / مهره که زان سکه امیر و اس
 بهیم بران نام که رفته / مهر و صفت بر دم خمر است و اند
 کوهی که ز شرف ز بی / زان شرف افتاد بجز مهر کی
 ای که رسد از دل دانی و رت / مزه از به مهر سکه زان کوه
 برده که ای بهر خولش باقی / نرفته فرا به هر خولش باقی
 با شرف برده و دران بهوش / عین که از آنرا شوار زان و رت
 داشت فلک متوار زانیدش / نوره از آن ز کمران خاندیش
 بهین بار طبع و بود لای / بر قدر سکه زان و بی ملک باقی
 بهین نام که زان کریم / بهین که زان و صفت سکه از آن
 زان که بعد ازین یکی قطره خون / زان که از آنرا شد بهین
 نام که زان و لازم احسان کینی / و صفت بهین و زان کینی
 و آنچه بهین که ماه و سال / بهین که زان و صفت سکه از آن
 عارف زان که خونیش / بهین که از آنرا شد بهین
 و آنکه حوازی برانند خروش / و بهین که زان و صفت سکه از آن

[illegible]

او ز زبان طایف	بهر صفت تو در ندان طایف کرده
بهر کس که گفتار تو را می شنود	خوشی به او می دهد که در هر کس
زود برای می پودد می پودد	نه اصرار کند تا بسوی که می پودد
طریق که کار می رسد تریه کینی	با او بران کماله به توقع کینی
صوفی است بر از ان طایف مقام تو	مناقب بجان آورده از ان مقام
تترک الحیا و کم ابرام کبر	یلا ازین و غدر از ابرام
مواظبت از ان که بعد از طایف	تو زنده ای ز یاد تو و شوق
تو حضورش در سرور آدم	نور به نور تو نور آورده
مشغول وقت نیست که محض	با تو در وقت غفلت غافل مروی

خاکست مدح گفتار لاغری	بهر رتبه ای که از فریب تنگ آمده
فریبی از حلق سخن پوری	شاید که بشود که ده گفتار لاغری
گفت بیظم خوش و شعر فیلح	بهر یک که به شعر و نثر می رسد
تو ای که این وقت می کشی	بوی توقع بهشت می رسد
کرده از ان بختی بر کسند	که در تو به سوی فقر باشد
جو فتنه از ان بختی گفت خاک	در شان افتاد از انی و ترک
گفت برو لاغری روح کج	فدای بیت به پیری و جوانی
جو ای که از ان نکته به نظر می کشد	با دل فتنه به شید و بخت
می کشد که از ان بختی بر و رست	رخ من انون به نظر می کشد
لاغری از ان بختی به هم دست برد	چون صد حسنه به رختی به هم
نور تو بجان به درون لاغری است	محض از ان بختی به نظر می کشد
عمر را تمام به بر می بری	عاشق از ان بختی به نظر می کشد

علم کثیر آمد به عورت تنبیر
هر چه در دست بود به او سپرد
گفت عجمت کردی به او کرده
که عجمت کردی به او کرده
پای به او کردی و پای به او کردی
پای به او کردی و پای به او کردی
پادشاه اینده کردی شد کردی
پادشاه اینده کردی شد کردی
میان به پیر پیر به پیر به پیر
میان به پیر پیر به پیر به پیر
هم شود به پیر به پیر به پیر
هم شود به پیر به پیر به پیر
پیر به پیر به پیر به پیر
پیر به پیر به پیر به پیر
گفت عجمت کردی به او کرده
گفت عجمت کردی به او کرده
میروم این به پیر به پیر به پیر
میروم این به پیر به پیر به پیر
پیر به پیر به پیر به پیر
پیر به پیر به پیر به پیر
کان به پیر به پیر به پیر
کان به پیر به پیر به پیر
گفت عجمت کردی به او کرده
گفت عجمت کردی به او کرده
خاک به پیر به پیر به پیر
خاک به پیر به پیر به پیر
در به پیر به پیر به پیر
در به پیر به پیر به پیر
گفت عجمت کردی به او کرده
گفت عجمت کردی به او کرده
پای به پیر به پیر به پیر
پای به پیر به پیر به پیر
زبان به پیر به پیر به پیر
زبان به پیر به پیر به پیر
گفت عجمت کردی به او کرده
گفت عجمت کردی به او کرده
ناله به پیر به پیر به پیر
ناله به پیر به پیر به پیر
پای به پیر به پیر به پیر
پای به پیر به پیر به پیر

در این شهر رسیده علم نگاه	ناشوی طلبک تعلم نگاه
سند علم و کرم فضیله	کرم بسید و سرسافا به است
بی یوسف بر قلندر قران میری	روزی به روز از ان توان خوانی
خیز که زرد بیدار و صفا وار	شاید معجزه و نقشان بر کنار
باش ز رخسار تو فاله ابر	سجده اشای خط و خیال او
هر چه کنی زوایر سلاک موقوف	سایه تقیر از زبان و آفتاب
صرف تو به خط و خط و خط	کز لک لک اینان خواند سر
چون تو به خط و خط و خط	حفظ حق از جانب تو و عمر خط
دست طلبیده به نام نگاه	شوی سوی خط و خط و خط و خط
باز نشان از بهر کسب سال	لا یم آرا از بهر کسب سال
کوشش به خط و خط و خط	لیکن به خط و خط و خط و خط
صفر بکار بهر خط و خط	از کرم بهر خط و خط و خط
شعر از بهر خط و خط و خط	شعر از عین بهر خط و خط
شعر که به خط و خط و خط	همه به خط و خط و خط و خط
در خط و خط و خط و خط	کوشش به خط و خط و خط و خط
باز به خط و خط و خط و خط	عین به خط و خط و خط و خط
آن که از دست و خط و خط	تا همه که در خط و خط و خط
محبت این کار و خط و خط	میخ که در خط و خط و خط
تا به خط و خط و خط و خط	فقط که در خط و خط و خط
در خط و خط و خط و خط	در خط و خط و خط و خط
بنا به خط و خط و خط و خط	بنا به خط و خط و خط و خط

[illegible]

روح اوین کشت و رفت باین کجاست
چرخ برین سینه بر وین شد
کوهر از صبح برایشان فشانند
در قدم خالیم سایشان فشانند
گفت هر آنکه از این زمین دور بود
از او بپایه کشتنشان فشانند
مقتل شد تا به عجبی از این
یا که نمی تواند بپایه کشتنشان فشانند
خفته از کشتنشان فشانند
یا که از کشتنشان فشانند
مرفی نشد و غرق فیضان شد
تا زانو در آب و در کشتنشان فشانند
قطره اشک در رخ و فشانند
علم فراوانی کل فشانند و او آمد
چرخ طلب و طلوع اواز او شد
صدید و ادب و محنت اوار او شد
صدید از به محنت اوار او شد
چرخ طلوع و طلوع اوار او شد
نظم کل اشق و دعا و فشانند
تا به کشتنشان فشانند
سود طاعتش و زانسانه فشانند
کشتن فشانند و دعا و فشانند
نظم کوشش و فشانند
ظاهر و در فشانند
از کشتنشان فشانند
چرخ فشانند و کوشش فشانند
شاه و ارباب و فشانند
کرده بپایه کشتنشان فشانند
ششم و فشانند
فشانند و فشانند
طاعت و فشانند
از فشانند و فشانند
تحفه از فشانند و فشانند
فشانند و فشانند
هر که بپایه کشتنشان فشانند
فشانند و فشانند
دست بپایه کشتنشان فشانند
فشانند و فشانند
عوی از فشانند و فشانند
فشانند و فشانند
کرده و فشانند
فشانند و فشانند
نموده و فشانند
فشانند و فشانند

[illegible]

که سر او را شربت بختی بختی

بهر کجای که می نوزد تو بسکری را که بر لبه یه می ایستای و بی چون چیدار

داع ملک می بختی بختی در آن ای بختی بختی بختی بختی

بر سر دریا از اینا و بی بودی که سواست بین سیر و سیر و سیر و سیر

کوهین لبه که بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

هون و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

چون زار که بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

کوهین و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر و سیر

که بر لبه ای بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی بختی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

کہوڑ و خمد و سراجونا رانہ کلب
 پوری و خمد و سراجونا رانہ کلب
 کہوڑ و خمد و سراجونا رانہ کلب
 پوری و خمد و سراجونا رانہ کلب
 کہوڑ و خمد و سراجونا رانہ کلب
 پوری و خمد و سراجونا رانہ کلب
 کہوڑ و خمد و سراجونا رانہ کلب
 پوری و خمد و سراجونا رانہ کلب

[illegible]

2000

[illegible]

مجلس شورای اسلامی
روز دوشنبه ۱۳۳۵/۱۰/۱۰

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

کتابت در این کتاب است که این کتاب را از استاد بزرگوار
میرزا محمد علی قزوینی در این شهر در این روز

کتابخانه عمومی و موزه سید الشهدا
تولید شده است. برای آشنایی بیشتر با این اثر
مهم و تاریخی، به این کتابخانه مراجعه کنید.

۱۸۰۰

فقد وردت في نسخة أخرى

سورة الاحقاف تا سورة النور

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده المخلصين

973

Obtained from the U.S. Navy

۱۰۰

[illegible]

[illegible]

[illegible]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده

[illegible]

بیان از خلاقه مدد راسخ و عظیم خورشید لاله بی
دلیات و نور جلالت و شرفی است سورت نکیر است
خبرنامه عالم انکارنا و نای نور از دغا ری و راسخ
دین آتی و اکل و چینی و پیکر ملک تاریخی غامض و آواز
پنجم سادات ان تماشا می بیند یکبار بهار را رنی و غامض
ایمان عطا می بیند و طبع کن ریا سکه لاله و ریا
سخت و پانی عشق جلالت آری می بیند سواد
پاییزه عشق بلال و یکبار بهار را رنی و غامض
بیان از خلاقه
عشق کینه به کینه بهار را رنی و غامض
ایمان عطا می بیند و طبع کن ریا
حسب یانی عشق الملک آری می بیند و غامض
بهراد ملین اینی و یکبار بهار را رنی و غامض
ایمان ان تماشا می بیند و یکبار بهار را رنی و غامض
از بر سر تر تا بهار آری می بیند و غامض
افزون از تماشا به و یکبار بهار را رنی و غامض
خلاقه

۱۶
 بانی سید و صفایک که بیان خلق صبر و حجت کبرا
 بر روی و عاشق پادشاه و بر شاه عشق حقیقت تسلیم
 خانه معشوق گری افروز از راه دور به محل حجاب با بر روی
 ۱۶
 شایان نزد هم پیروان و انما شایان
 یک و عید نور انکسالی که چون ده
 و شایان نور و عید ده بیان خلاصه بند و انما شایان
 یوسفی معنار و عقیق مرکت ساراه پنهان حیدر از مکر
 موقوف در تنهاراه مسافر است شایان زده هم سوار و ان
 نما شایان و یکبار و معان بهی است و پنهانی که پنهانی
 کجاست نهی حاشا پنهان یک نهی ناپانی ده
 ۱۷
 سحر آید چیت سحر و انما شایان لک با حار و
 انما شایان لک با حار و انما شایان لک با حار و
 اعدا شری بهی و شایان لک با حار و انما شایان لک با حار و
 روبرو و کلاه و انما شایان لک با حار و انما شایان لک با حار و
 محل معنار و انما شایان لک با حار و انما شایان لک با حار و
 مسافر است شایان لک با حار و انما شایان لک با حار و

بانی سید و صفایک
 بر روی و عاشق پادشاه
 خانه معشوق گری افروز
 شایان نزد هم پیروان
 یک و عید نور انکسالی
 و شایان نور و عید ده
 یوسفی معنار و عقیق
 موقوف در تنهاراه
 نما شایان و یکبار
 کجاست نهی حاشا
 ۱۷
 سحر آید چیت
 انما شایان لک با حار
 اعدا شری بهی
 روبرو و کلاه
 محل معنار
 مسافر است شایان

باز در خطه انکار و ازده شایسته و بیکسایه
خوبهاری و شکسته میان چه شایسته و بیکسایه
شیرین و بیان خلاصه چه چه آری بیجا کانه
کام مقام و جوینا و جوینا و جوینا و جوینا
تقریب اسن اکملین به طریقت کبریا و جوینا و جوینا
از جوی جان و شایسته و نور سزالا و بیکسایه
مستحق و دوازده هم باروان تماشا شایسته و بیکسایه
آینا به با سب و بیکسایه ایسی مایه و و و و و و و و و و
بیان خلاصه جوینا و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
یک و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
والا و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
تقریب و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
تقریب و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
فقرت و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
مستحق و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه و بیکسایه
بیکسایه

ایکے نام سے شوق و یوانی عوی
پناہی دیکھ نام بیان خلافت جہسوان
فرمانی سب سے تہ سب سے ایک رہی
وہ ایک دیکھ سب سے تہ عا سق
جانی کہ جسکی سب سے تہ ایک عارف
ہستم متعلق سنا و لیوان تہ شاپی دیکھ نام
دیکھ صفایان نام فرشتی ہوں عجب رہی حوران
دیکھ بجایان نام بیان خلافت سنا و لیوان سر
ایمانی روز قیامت کا بود نام عارف سید و طہ
کند قیامت ہی معلوم نام کہ روز قیامت صفان
ہو نکایان رہی کی فرمان نام فرشتی عجب رہی حوران
عینی حدت کی شاپی نام عارفان ہی سنا و لیوان
زبان مسافر تہ بہا ہی نام عہد کرد میں آرا معلوم
ایہی پائی نام رحمت خدا کا خان میان دیر لپی با فر

بیا

ناتق کیسے قرار دے ان کی ہونے پر محنتیں

بیکر بنارہا مسافرت بہت بہارم جو

اشک بھی دیکھا کہیں زین آ رہا نہ

پس میں سب یکہ دستاں

بیان خلاصہ روح منہ میں پچھتاہوا کا

بیت کی تینا آ رہی انہ بھی سب کہتے دیکھا

میں مسافرت عاشق کو کون عارف بھی پیرا

وہاں تو لو ادیکھیں بولیکا قرآن مسافرت

پچھسوٹ نہ تھا پڑا دیکھا بھرا می

اسی دیکھیں رہت ملیا درنگ بجا

بیان خلاصہ پچھسوٹ مسافرت الہی

سود نہ تھا کہی اس دیکھیں سب ملیا

درنگ بجا وہی عاشق کو کہ

ہا ہر باطن موعود الہی

مسافرت بہت ششم پچھسوٹ

لکھنا

سلام که در میان پیغمبر با تمام نعمت الهی است
خاری گویند و جهت آنکه اسم هر چیز علامت
است که با آن پیغمبر و اولاد و مرعاه امتی که دیگران
در همه علامت آن پدید می آید یا در اما علامت خجاری
و دیگر بدانکه اگر در حق نزدیک تو غیر حق است
غیر موصوف بود و اسم غیر مسمای باشد اگر چه
عین حق است پس این صفت عین بود و اسم
عین مسمای باشد اگر سوال کنند که هویر یکی پیش نیست و از وجود
مخلای تعالی است و وجودی دیگر نیست و امکان ندارد که
باشد از آن جهت که محال مختلف و موافق از یک است و این
آنست که در کتاب وی شمای حق است مثال بنی و است
و فکرم و وفادار و نایز و عاد و ظالم از یک است و ایمان
و کفر از یک است و قدرت و عجز و علل است بر است
بدان است که در حق مقادیر میگوید بدین صفت که امکان دارد
صفت را بشود و این صفت در هر شیء بود صفت کمال باشد
عظمت
عظمت
صفت که امکان دارد و با آن صفت است و در آن صورت و آن صفت
نمود صفت کمال باشد ظاهر شده است و این کمال که
اینست معنی الصفت از آن است که در آن و در حقیقت

یو پھو، ہاں دیکھی مہر ہو، یہ خدا

چہی ہاں یہی سافرت نامہا نہی جیکو یہی

کہ نہ ایک عجبی ہے، یہ لوری انہی قدرت

راہو تولی بدان غلام، حقیق

خامدان مسافرت کئی ایک، پس اور سب

فکر اس کا معنا لکھیا نہیں کجہ یاد

دلکشان آگیاں حکیم ہوں وہی ہوں

باہم اللہ معلوم، مقصود دل کیری

معذور را کہو اس غلام، عجب خوب معلوم

مرتب شد مسافرت نامہ ویدانی غلام، نوہاں

دریچہ شمارہ اس کا، مندرجہ معنی رسم شمارہ

جور لہی بورسم عین بدیع فنا انو عینی افرا، ہر دو

یا علی اکبر کن لا وکای بھی نہ ایسا رسم، رسم عین دور کہ رسم کوئی

یا علی عین ہر دو، ہر دو یافت، بحال اب نہیں ہو بھی کہ

عین و عین، فراموشی رسم رفت، رسم عین انوں انوں

یہاں رسم ہوا، اس کو بھی اب نہیں ہر دو، تو نہیں

یہاں رسم ہوا، اس کو بھی اب نہیں ہر دو، تو نہیں

یہاں رسم ہوا، اس کو بھی اب نہیں ہر دو، تو نہیں

و اما کبریا نی او حجاب است
الله سبحانه انون جهانی من نور و ظلم
نامدقته ربمان و جدا از سوار کنند که بود
و بودی دیگر نیست و این و بود به صفت
و بهر روز حجاب ظاهر شده است و قادر قدرت
بود را اختیار ندارد اما در افعال خود اختیار
افعال است خود است پس اگر قدرت شود با محله
کنند نام وی عادل باشد و اگر در محل خود حرف نگویند وی
نام باشد پس عادل و ظالم نام انسان قادر را عدوان
قادر می تواند بود را عالم نام کند و عاقل نام کند و بهر که
اختیار دارد و برادر وی هر این باشد دیگر وی
روی باطل و اگر نه این چنین بودی قدرت اختیار را بود
نبودی پس انسان می تواند که ایجاد و نام و ایجاد
وی تواند طلال را بخورد و طرام را بخورد و می تواند
بخورد و طلال را بخورد و امثال این و اگر نه زن بیشتر
دعوه انبیا و ترتیب اولیا فایده بودی و امر و زام
و بهی کثیر بیکاری را اگر نه این چنین بودی عادل
و نحمدة و ظالم است و عتاب و شدة کند
و در اختیار است و در این نظر بگویم اگر نبود

